

Chỉ Có Hoa Hồng Mới Nở Rộ Như Một Đóa Hồng

Contents

Chỉ Có Hoa Hồng Mới Nở Rộ Như Một Đóa Hồng	2
1. Chương 1: Kim Chủ I	2
2. Chương 2: Kim Chủ I (2)	2
3. Chương 3: Kim Chủ I (3)	3
4. Chương 4: Ảnh Đế I	5
5. Chương 5: Ảnh Đế I (2)	6
6. Chương 6: Ảnh Đế I (3)	7
7. Chương 7: Bạch Nguyệt Quang I	8
8. Chương 8: Bạch Nguyệt Quang I (2)	9
9. Chương 9: Bạch Nguyệt Quang I (3)	10
10. Chương 10: Kim Chủ Ii (2)	12
11. Chương 11: Kim Chủ Ii (3)	13
12. Chương 12: Kim Chủ Ii 9(3)	15
13. Chương 13: Ảnh Đế Ii (1)	17
14. Chương 14: Ảnh Đế Ii (2)	19
15. Chương 15: Ảnh Đế Ii (3)	21
16. Chương 16: Bạch Nguyệt Quang Ii (1)	23
17. Chương 17: Bạch Nguyệt Quang Ii (2)	24
18. Chương 18: Bạch Nguyệt Quang Ii (3)	25
19. Chương 19: Kim Chủ Iii (1)	29
20. Chương 20: Kim Chủ Iii (2)	30
21. Chương 21: Kim Chủ Iii (3)	34
22. Chương 22: Ảnh Đế Iii (1)	37
23. Chương 23: Ảnh Đế Iii (2)	39
24. Chương 24: Ảnh Đế Iii (3)	41
25. Chương 25: Bạch Nguyệt Quang Iii (1)	43
26. Chương 26: Bạch Nguyệt Quang Iii (2)	46
27. Chương 27: Phát Sóng Trực Tiếp 1	47
28. Chương 28: Phát Sóng Trực Tiếp 2	50
29. Chương 29: Trước Năm Mới 1	51
30. Chương 30: Trước Năm Mới 2	53
31. Chương 31: Tân Niên Vui Vẻ	56
32. Chương 32: Bạn Trai 1	61
33. Chương 33: Bạn Trai 2	63
34. Chương 34: “kẻ Ngốc” 1	66
35. Chương 35: “kẻ Ngốc” 2	69
36. Chương 36: Thăng Thần	71
37. Chương 37: Hoa Hồng Nở Rộ 1	76
38. Chương 38: Hoa Hồng Nở Rộ 2	79
39. Chương 39: Lễ Trao Giải	83

Chỉ Có Hoa Hồng Mới Nở Rộ Như Một Đóa Hồng

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, đoản văn, Kim chủ công X ảnh đế thụ, bao dưỡng chuyển chân ái, thể thân,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-co-hoa-hong-moi-no-ro-nhu-mot-doa-hong>

1. Chương 1: Kim Chủ I

Bốn năm trước, Hạng Tri Lam có bao dưỡng một tiểu tình nhân.

Tiểu tình nhân tên gọi là Nguyên Sơ, lúc mười sáu tuổi đã bắt đầu sự nghiệp diễn xuất, chỉ với bộ phim đầu tiên liền đoạt được giải “Nam diễn viên xuất sắc nhất”, đây chính là một giải thưởng danh giá trong nghiệp diễn, nhưng sau lần đó, không biết vì lý do gì mà sự nghiệp từ từ đi xuống dốc. Thời điểm Hạng Tri Lam bao dưỡng Nguyên Sơ, chính là thời điểm Nguyên Sơ chật vật nhất. Năm ấy Nguyên Sơ hai mươi ba tuổi, nhận diễn một bộ phim thần tượng cổ trang cùng với một vị tân lưu lượng, y là nam chủ sư huynh, ngự quân tử giả tạo, tiểu nhân tham lam, đoạt tài sản, phá hoại tình cảm của người khác, nhưng tính tới tính lui thời gian lên phim gộp lại cũng không vượt quá mười tập.

Bảy năm, người mới thay người cũ, vốn là kiên định đi đến ranh giới cuối cùng nhưng bây giờ cũng lão đảo, chật vật. Nguyên Sơ từng thảng thốt nói, thống khổ nhất không phải là tiếng tăm không còn, đại chúng lãng quên. Thống khổ nhất chỉ có một cái chính là: không thể tiếp tục đóng phim nữa.

Cảnh tượng khi nói lời này cũng không mấy nghiêm túc, đó là sau khi bộ điện ảnh đầu tiên kết thúc. Tại một tửu điểm, trong căn phòng đẹp đẽ, Nguyên Sơ quỳ ở trên thảm trải sàn, giúp Hạng Tri Lam khẩu giao.

Cái bộ kia điện ảnh là Hạng Tri Lam vì Nguyên Sơ mà đầu tư cho bộ phim, cũng là lần đầu Nguyên Sơ đảm nhận vai đệ nhất nam chủ khi qua hai mươi tuổi. Cái bộ phim điện ảnh kia diễn rất lao lực, Hạng Tri Lam đi thăm dò phim trường qua hai buổi, nhìn qua đều cảm thấy vừa bẩn vừa mệt, mà Nguyên Sơ lại cảm thấy rất đáng giá. Ngày đầu bộ phim được công chiếu, đúng lúc là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của Nguyên Sơ, xem đến hùng dũng, hấn và Nguyên Sơ từ rạp chiếu phim đi ra, trầm mặc đi đến tửu điểm. Đêm đó cũng là lần đầu hai người họ lên giường.

Thời điểm hạ thân bị ngậm lấy, Hạng Tri Lam hơi kinh ngạc, rồi rất nhanh liền thông dong hưởng thụ. Sau đó hấn hồi tưởng lại, có lẽ là đây lần đầu tiên Nguyên Sơ làm chuyện này, suốt quá trình y cứ chật vật, ngượng ngùng, đôi lúc còn hơi dùng quá sức. Nguyên Sơ là một thiếu niên hai mươi bốn tuổi vẫn còn nét ngây ngô và “traí tân”, lúc Hạng Tri Lam đem y đặt ở dưới thân, nghe y ngượng ngùng cắn răng tràn ra tiếng rên rĩ, cũng cảm thấy hợp đồng lần này thật đáng giá.

Hạng Tri Lam cũng không nghĩ tới, mối quan hệ này lại có thể duy trì bốn năm.

Hạng Tri Lam mở TV, kẹp trong tay thuốc lá, màn hình TV phát một chương trình tổng nghệ có Nguyên Sơ đang tham gia, dưới ánh mắt trời Nguyên Sơ cùng nhóm MC cười đùa vui vẻ, nháo thành một đoàn, nụ cười xán lạn, giống hệt như thiếu niên của mười sáu tuổi trước kia. Hấn phả khói thuốc, gửi một tin nhắn ngắn cho Nguyên Sơ.

2. Chương 2: Kim Chủ I (2)

Nguyên Sơ mở cửa đi vào, tiện tay mở đèn trong phòng khách lên. Hạng Tri Lam nhìn sang thì thấy y còn chưa kịp tẩy trang. Đại khái là mới vừa kết thúc hoạt động liền chạy tới đây.

Mặt mày của y thể hiện rõ vẻ mệt mỏi, nỗ lực lên tinh thần nở nụ cười, nói: “Tôi đi rửa mặt trước đã.”

Hạng Tri Lam gật đầu coi như đáp lại, đem điều thuốc nhấn vào cái gạt tàn rồi đứng dậy, đem cặp văn kiện trước mặt để lên bàn.

Hạng Tri Lam mặc dù đã 32 tuổi nhưng vóc người vẫn rất tốt do thường ngày kiên trì rèn luyện thân thể. Hắn đi vào phòng ngủ từ từ cởi thắt lưng và mở nút áo sơ mi ra. Lúc này trong phòng ngủ chỉ mở một chiếc đèn giường, tia sáng cực kỳ ám muội. Hắn vô tình nhìn thấy trên tủ đầu giường có một tấm bưu thiếp hình băng núi cùng biển, góc trên bên phải dùng bút nước màu đen viết nho nhỏ từ đơn tiếng Anh: Antôirtica.

Tiếng nước trong bồn tắm ngừng lại, Hạng Tri Lam đem bưu thiếp ném vào ngăn kéo, ngược lại cầm hộp BCS ra.

Vì phải chuẩn bị cho vai diễn mới nên Nguyên Sơ để tóc khá dài. Rửa mặt xong có mấy lọn tóc bị thấm ướt, rũ xuống trán, thanh lãnh tinh tế, khó giải thích được mà thiêu đốt dục vọng. Y đi tới, cúi người, hôn Hạng Tri Lam.

Dây dưa một lúc, hơi thở nóng bỏng vừa dứt, Hạng Tri Lam tâm tư có chút rối, hắn trói một tay của Nguyên Sơ lại sau gáy, một cái tay khác kéo eo Nguyên Sơ lại, để y ngồi ở trên đùi của hắn, không gian đột nhiên tĩnh lặng, nhưng lúc này cả hai không hơi sức đâu quan tâm đến. Bọn họ môi lưỡi tiếp tục quấn quýt, khuấy động nước bọt trong miệng, hô hấp càng ngày càng gấp rút, sau đó nhanh chóng cởi bỏ y phục ra. Bọn họ ở cùng nhau bốn năm, hết thấy đều như thói quen, hiểu rõ thân thể lẫn nhau, biết rõ nơi mẫn cảm của đối phương, cực kì thoải mái trên giường.

Nguyên Sơ thở hổn hển, để cho Hạng Tri Lam tiến vào.

Hạng Tri Lam đánh cái mông của y một cái, Nguyên Sơ bị đánh liền xấu hổ trừng mắt một cái, hắn cười cười, cúi đầu hôn lưng y, một bên xoa điểm hồng trước ngực y, một bên chậm chậm tiến vào.

Ngoài cửa sổ phi điều xà vào cành cây, cành lá run rẩy. Đêm đầu hạ gió thổi qua, phủ xuống ánh trăng từng chút một.

Máy điều hòa tới 20 độ, Nguyên Sơ được bao bọc trong chăn nhưng mặt vẫn còn hồng hồng do ngọn lửa dục vọng thiêu đốt. Hạng Tri Lam đứng dậy châm điều thuốc, hỏi y: “Ngày mai có lịch trình à?”

“Ừm, ” Nguyên Sơ mệt mỏi vừa nói, “Đêm nay để tôi ngủ ở đây đi, tôi sẽ nói Tiểu Lưu sáu giờ sớm mai tới đón.”

“Nguyên Sơ.” Hạng Tri Lam gọi y.

“Hả?”

Hắn tàn nhẫn hút một hơi khói, nói: “Cậu không thích nam nhân phải không?”

Nguyên Sơ mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Hạng Tri Lam. Ánh mắt bọn họ giao nhau trong ánh đèn ngủ ám muội, mập mờ. Y chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mặc chiếc áo T shirt lên, rũ mắt nói: “Tôi trước đây chỉ quen bạn gái.”

Hạng Tri Lam dập tắt điều thuốc, xoay người đi ra phòng khách lấy cặp văn kiện khi nãy đem trở vào phòng.

Hắn hướng Nguyên Sơ đang ngồi im lặng nở nụ cười, đem cặp văn kiện kia đưa cho y: “Chúc mừng cậu, đoạn quan hệ này đến đây kết thúc. Cậu được tự do.”

3. Chương 3: Kim Chủ I (3)

Hai ngày sau, Hạng Tri Lam đi ra sân bay đón một người.

Nhiều năm không gặp, Du Tiến Chu vẫn giữ bộ dáng như in trong trí nhớ của hắn, dáng người thẳng tắp, cười lộ lên một đôi lúm đồng tiền sẽ hiện ra, đặc biệt còn có nét trẻ con. Bọn họ nhẹ nhàng ôm một cái, Hạng Tri Lam rất tự nhiên mà nhận lấy hành lý từ Du Tiến Chu.

“Lần này trở về ở bao lâu?”

Du Tiến Chu nhẹ giọng nói: “Không đi nữa.”

“Mẹ cậu đâu?” Năm đó Du Tiến Chu cùng mẹ đi ra nước ngoài sống, bây giờ lại một mình trở về. Còn chưa ngẫm nghĩ, Hạng Tri Lam đã mở miệng hỏi, lời vừa ra khỏi miệng thì mới phát hiện không ổn. Đúng như dự đoán, Du Tiến Chu cong cong môi, “Hai tháng trước đã qua đời. Cậu nói sau cùng là kêu tôi phải chăm sóc em gái. Cho nên tôi trở về.”

Hạng Tri Lam nắm chặt tay Du Tiến Chu, trầm giọng nói: “Trở về cũng tốt.”

Trước khi xuất ngoại kỳ thực Du Tiến Chu đã làm xong mọi thứ, định không bao giờ trở về đây nữa, toàn bộ bất động sản trong nước lúc đó đều đem bán, bây giờ trở về cũng là một quyết định tương đối vội vàng, cho nên trong lúc nhất thời không tìm được chỗ ở thích hợp, Hạng Tri Lam liền cho Du Tiến Chu mượn một căn nhà ở khu vực thuận lợi để đi lại. Du Tiến Chu muốn trả tiền thuê, nhưng Hạng Tri Lam cự tuyệt, lý do là “bằng hữu nhiều năm”. Hắn để cho Du Tiến Chu cứ việc thoải mái ở lại đây, từ từ thích ứng nhịp điệu sinh hoạt trong nước, công việc cũng không cần vội tìm kiếm, nếu như thiếu tiền có thể tìm hắn mượn. Hai người bọn họ kỳ thực trong lòng đều rõ ràng, bọn họ có cái gì mà gọi là bằng hữu.

Hạng Tri Lam dàn xếp mọi thứ chu toàn cho Du Tiến Chu xong thì trở về công ty xử lý công việc, buổi tối liền hẹn Du Tiến Chu ăn bữa cơm.

Là một nhà hàng lãng mạn kiểu Pháp, nhà hàng này là nơi thích hợp dành cho các tình nhân đến hẹn hò. Thời điểm đẩy cửa phòng khách ra, Du Tiến Chu đang cúi đầu xem thực đơn để chọn món, Hạng Tri Lam như trong nháy mắt thất thần: Gò má của người trước mặt cùng Nguyên Sơ rất giống —— hoặc là nói, gò má của Nguyên Sơ cùng Du Tiến Chu cực kỳ tương tự, cái trán đầy đặn, lông mày cao, hốc mắt sâu đậm, sống mũi cao, ngay cả độ cong môi cũng đều vô cùng hoàn mỹ.

Du Tiến Chu nghe thấy tiếng đẩy cửa, ngẩng đầu nở nụ cười: “Tối rồi à.”

Hạng Tri Lam vừa ngồi xuống, Du Tiến Chu đem thực đơn đưa cho hắn. Lúc ăn cơm, hai người vu vơ hỏi đáp mấy câu xem như tán gẫu một chút, nhưng có thể nào cũng không cảm thấy lãng mạn, bầu không khí suốt bữa ăn hầu như đều trầm mặc, khô khan, dù sao thì cả hai người cũng đã nhiều năm không gặp. Thời điểm sắp ăn xong, Hạng Tri Lam nói: “Mấy năm nay cậu thay đổi không ít. Không phải bên ngoài, mà là tính cách.”

Lúc sáng, lần đầu gặp lại ở sân bay, Hạng Tri Lam hoảng hốt cảm thấy người này thoảng chốc đã xuyên qua mười năm thời gian, đứng đắn chỉnh tề mà đứng trước mặt hắn; nhưng sau mấy tiếng đồng hồ ở chung ngắn ngủi, hết thấy mọi thứ đều rõ “cảnh còn người mất”.

Du Tiến Chu trầm mặc cười cười.

Bọn họ nhắc đến năm năm yêu nhau trước kia. Mười lăm năm trước, Du Tiến Chu mười bảy tuổi, là một thiếu niên sắc bén, kiêu ngạo, trong sáng, còn có chút hung ác. Đôi lúm đồng tiền kia rất ngọt, nhưng rất ít để lộ ra nụ cười, thông thường khuôn mặt đều như có vẻ không vui, mà dường như bình thường đều không dùng mắt nhìn thẳng người khác. Khi đó Hạng Tri Lam rất mê luyến thiếu niên này, mê luyến đến muốn chết đi sống lại cũng không đủ.

Du Tiến Chu vào lớp 11, là được ưu tiên xếp vào, khí chất cùng tác phong hơn người, so với tất cả người khác đều không giống nhau. Đầu tiên chính là vẻ ngoài đẹp trai, thứ hai là có chút “bí ẩn”. Còn thời trung học của Hạng Tri Lam, thì chính là, hoặc là con một sách có thành tích đỉnh cao, hoặc là con nhà giàu toàn năng, cũng có thể là một tên công tử bột bại hoại. Trước khi Du Tiến Chu đến trường, do được ưu tiên xếp lớp nên có rất nhiều lời đồn đãi. Nhưng Du Tiến Chu chỉ lạnh nhạt mà viết đề tài, chạy cự li dài, ngủ,... thật giống như cái gì đều không để ý.

Hiện tại Hạng Tri Lam còn có thể hồi tưởng lại từng hình ảnh thời cấp ba khi đó, bộ dáng Du Tiến Chu sống lưng thẳng tắp ngồi tính đề toán học, lúc bị gọi lên trên bảng đen giải đề vẫn thong dong, lên lớp thì

đem đồng phục học sinh che mặt ngủ, thời điểm Du Tiến Chu chạy cự li dài các nữ sinh xung quanh rít gào, mồ hôi ướt đầm... phong trần, ngây ngô, thân thể thiếu niên, hai má đỏ ửng, mồ hôi rũ xuống hai gò má...

Du Tiến Chu nhẹ tay đặt dao đĩa xuống, hướng Hạng Tri Lam nở nụ cười, nói cảm ơn vì bữa ăn.

Hạng Tri Lam lái xe đưa Du Tiến Chu trở về nhà, nhìn theo bóng dáng kia đi lên lầu, hần mở cửa sổ xe, hút xong một điếu thuốc mới rời khỏi.

Nơi hần ở là một tiểu khu xa hoa, không có người giúp việc, chỉ đúng thời hạn thì gọi người đến dọn dẹp. Trở lại, sau khi về nhà hần đem hết công việc còn lại của ngày hôm nay ra xử lí, trước khi ngủ gửi cho trợ lý Tiểu Chanh một tin nhắn: “Cậu ấy ngày hôm nay thế nào rồi?”

Tiểu Chanh hồi: “Bắt đầu quay phim.”

Điện thoại di động trong tay Hạng Tri Lam xoay chuyển hai vòng, cuối cùng vẫn là khóa màn hình, tắt đèn đi ngủ.

Nhiều năm như vậy, Nguyên Sơ ở trước mặt hần luôn luôn thật biết điều, đột nhiên kết thúc đoạn quan hệ này, hần vốn cho là người kia có lẽ sẽ có chút lưu luyến, hoặc là kinh hoàng? Nhưng bây giờ Nguyên Sơ phản ứng lạnh nhạt, ngược lại làm cho Hạng Tri Lam tỉnh táo không ít.

4. Chương 4: Ảnh Đế I

Tiểu Lưu đem phần hộp cơm đưa cho Nguyên Sơ, thấy y ăn hai cái liền buông đũa xuống, lo lắng mà nói: “Nguyên ca, còn một ngày sẽ diễn vào buổi chiều.”

“Tôi biết rồi.”

Bộ phim này Nguyên Sơ chỉ là khách mời, nhưng phần diễn cũng không tính là quá ít. Y có rất nhiều lịch trình, chỉ chưa ba ngày cho đoàn phim, cho nên thời gian khá gấp gáp. Thêm vào đó, Nguyên Sơ trước nay luôn rất nghiêm khắc đối với từng vai diễn của mình, nếu như y cảm thấy không hài lòng, nhất định sẽ đi so sánh lại các cảnh quay mấy lần để lựa chọn cảnh tốt nhất.

Nguyên Sơ rất quý trọng những lần đóng phim, đặc biệt là những cơ hội đóng bộ phim có kịch bản hay. Bốn năm trước chấp nhận thỏa hiệp, y cũng biết đó là một trong những quy tắc ngầm, mà bản thân mình lại là một thành viên trong cái quy tắc đó, y cũng không nghĩ sẽ ý thể hiếp người, mà chỉ hy vọng có thể được đóng nhiều phim hơn một chút. Cũng phải nói đến một chuyện, Nguyên Sơ vẫn luôn kém chút vận may, mấy năm qua Hạng Tri Lam nâng đỡ y cũng rất tận tâm, thoạt nhìn có bạo hồng cả hai mảng phim truyền hình và điện ảnh, Nguyên Sơ cũng biến hóa linh hoạt trong nhiều vai diễn, nhưng mà có lẽ do kịch bản cao siêu ít người hiểu, hoặc là danh tiếng không nhiều, doanh thu đáng lo. Qua mấy lần, y cũng đành chịu.

Nguyên Sơ lật hai trang thoại kịch bản, thấy Tiểu Lưu mặt đầy lo lắng, không khỏi cười một tiếng, nửa dụ dỗ nói: “Cậu giúp tôi đi rút một ly cà phê nha.”

Nghe vậy, Tiểu Lưu càng ưu sầu, mà cũng không dám không nghe, không thể làm gì khác hơn là bước đi ra nhà xe.

Cảnh quay đầu của buổi chiều là Nguyên Sơ cùng nam chủ đối diễn, có một đoạn tranh chấp biện luận nhau kịch liệt, Nguyên Sơ điều chỉnh tốt tâm tình, tắt cả ánh đèn quay phim đều vào chỗ, “3, 2, 1, bắt đầu!” Nguyên Sơ vung cánh tay lên, quảng nam chủ một cái tát. Nam chủ nhìn y chằm chằm, muốn mở miệng, bị y cắt đứt: “Công ty này là do ba mẹ dốc từng chút công sức, tâm tư gầy dựng nhiều năm như vậy, cậu dựa vào cái gì mà đòi bán?!”

Nam chủ tức giận nói: “Ba mẹ chết sáu năm rồi! Nếu như không phải tôi làm việc mệt gần chết, cậu cho rằng cậu có tiền ở nước ngoài tiêu sài à!”

Nguyên Sơ bị chọc tức đến phát run, viền mắt dần dần đỏ.

“Cắt!”

Đạo diễn: “Tốt lắm.”

Đạo diễn rất hài lòng, Nguyên Sơ so với những lời truyền thông đồn đại ra bên ngoài không giống nhau lắm. Lần quay phim này cũng rất thuận lợi, kỹ năng diễn xuất của Nguyên Sơ cùng nam chủ đề khá tốt, cho nên tiến độ quay phim dĩ nhiên kết thúc sớm hơn một giờ đồng hồ.

Trở về từ điểm, Nguyên Sơ gửi tin nhắn cho một vị bằng hữu: “Trước kia cậu có nói với tôi về một bác sĩ tâm lý, đêm nay có rảnh không?”

5. Chương 5: Ảnh Đế I (2)

“Xin chào.”

“Mất ngủ, ừ tai...” Y cười nhẹ một tiếng, “Tóc tai so với trước đây cũng rụng nhiều hơn.”

“Tôi ở đây nói ra tất cả, đều là bảo mật, đúng không?”

“Năm ngoái mẹ tôi đột nhiên bắt đầu thúc dục kết hôn, rất nhiều lần, thậm chí an bài cho tôi đi xem mắt. Vào lúc ấy tôi gặp áp lực rất lớn, cũng bắt đầu có vài triệu chứng nhỏ, nhưng không có nghiêm trọng như gần đây. Ngài biết không? Năm ngoái âm ỉ một trận thật nghiêm trọng, đầu tiên là nói tôi lúc ở đoàn phim quan hệ vớ va vớ vẩn cùng mấy người, sau thì đặt bẫy để tôi bị tóm, nói tôi chơi ma túy, trên mạng internet thì bị hắc thâm hại (bịa đặt tin xấu), còn có bộ phim gần đây của tôi, họ nói tôi mười lăm, mười sáu tuổi đã bò lên giường đạo diễn.” Y cười một tiếng.

“Mẹ tôi không thích tôi tham gia vào vòng giải trí, thế nhưng không ép buộc được tôi. Mẹ... mẹ tôi cũng là lo lắng cho tôi, tôi biết, nhưng mà tôi rất yêu thích đóng phim, tôi cũng từng nghĩ qua nếu tôi không đóng phim nữa thì sẽ như thế nào, mà nói thật, tôi không biết khi tôi không đóng phim nữa thì còn có thể làm cái gì chứ, tôi một là không có học lực tốt, hai là không có nhiều bản lĩnh... Bất quá mẹ tôi vẫn luôn đề cao tôi, tôi cũng đang có suy nghĩ, có thể thừa dịp trước mắt còn trẻ tuổi, coi như có chút nhân khí, có thể tiếp cận nhiều công việc để tích góp chút tiền, làm một ít đầu tư, sau đó không làm nghề này nữa, mặt khác đi học ít món ăn, bồi dưỡng cho mẹ tôi. Năm ngoái mẹ tôi bắt đầu thúc dục tôi kết hôn, cũng là bởi vì lúc đó xảy ra chuyện, mẹ tôi cũng thấy tôi không có ai theo đuổi... Còn có một chuyện, có lẽ mẹ tôi cũng không nắm chắc được lần hắc đó mấy phần thật mấy phần giả, bà sợ tôi thật sự làm loạn nên muốn tôi nhanh chóng yên ổn. Tôi...” Y hít một hơi, “Từ bốn năm trước, tôi có một mối tình khá lâu dài. Nhưng đối phương là một nam nhân.”

Nguyên Sơ thấy mặt bác sĩ kia không hề kinh ngạc, tâm lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Các cậu làm nghề này, những truyện ly kỳ hơn, trước kia tôi cũng từng nghe qua, nếu không tôi cũng thật lạc hậu quá rồi.” Nguyên Sơ cười cười hóa giải bầu không khí, nói tiếp: “Hai ngày trước mối quan hệ của bọn tôi kết thúc. Thời điểm hần nói lời chia tay, tôi có chút mờ mịt, lúc trước tôi có loại ảo giác, chính là mối quan hệ này có thể vẫn luôn tiếp tục kéo dài, thật giống như không có kết thúc vậy. Bởi vì chúng tôi cũng coi như tương đối hiểu nhau, khắp mọi phương diện, ở chung cũng rất khoái hoạt, thông thường rất ít can thiệp đến sinh hoạt của đối phương, cuộc sống của chúng tôi cũng cơ bản không giao nhau, cho nên... rất thoải mái. Ngày đó hần nói lời chia tay, trái tim của tôi chết lặng một chút, lúc đầu cũng không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng sau mấy ngày mới càng ngày càng cảm giác không đúng, chính là cảm giác thiếu đi một thứ gì đó. Tôi nghĩ rằng nguyên nhân có phải là bởi vì thói quen?”

“Không, không phải. Tôi trước đây, chưa từng quen bạn trai, tôi là yêu người khác giới. Thời sơ trung có quen một người bạn gái, có điều vào lúc ấy còn nhỏ, hiện tại nhớ tới cảm giác khá giống anh em trong nhà; thời cấp ba cũng có quen một người, nhưng sau đó tôi chạy đi đóng phim rồi cũng là đứt đoạn mất; thời điểm hai mươi tuổi lại quen một người nữa, quen nhau cũng khoảng một năm rưỡi, khi đó tôi còn quá trẻ, vừa mới bắt đầu tham gia vào vòng giải trí không lâu, có chút tầm thường, tình hình cũng không quá tốt,

sau đó cô ấy liền đem tôi quăng đi. Trước sau qua hai năm, mẹ tôi giới thiệu cho tôi hơn mười người nữ sinh, tôi tiếp xúc hai, ba người, mà cảm giác cũng không phải như vậy.”

“... Tính về phương diện. Thực ra hiện tại tôi có chút hoảng loạn, cảm giác giống như bởi vì tôi duy trì mối quan hệ quá lâu cùng nam nhân thể này, nên trở thành đồng tính luyện ái.”

“Khi tôi phát hiện vấn đề này, tôi cũng đi tìm hiểu một chút kiến thức liên quan về tính hướng, mà nói như thế nào đây, mặc dù đối với nữ nhân mất đi cảm giác như lúc trước, nhưng mà tôi cũng không lập tức đổi với nam nhân nảy sinh hứng thú. Cho nên tôi nghĩ tôi có phải là... Còn có thể cứu? Tôi nói có hơi khó hiểu một chút, nhưng ngài hẳn là rõ ràng ý của tôi. Thân thể mẹ tôi mấy năm gần đây vẫn luôn không tốt, nếu như có thể, tôi cũng muốn mau chóng tìm một người thích hợp rồi kết hôn, sinh con.”

“Người đặc biệt? Cậu là nói... hẳn?”

“Chúng tôi không phải nói chuyện yêu đương.”

Nguyên Sơ không vô thức nhiều lần vịn đi vịn lại cái nắp bút màu đen trong tay, tạo ra tiếng vang trong phòng “Cùm cụp cùm cụp” có thể nghe đến rõ ràng. Y có chút hỗn loạn khi tự thuật mối quan hệ khá hoang đường trong những năm qua, từng trải, nghi hoặc, mãi đến khi cả phòng đột nhiên yên tĩnh, y mới bỗng nhiên ý thức được động tác của chính mình, lập tức lúng túng ngừng lại.

“Tôi làm nghề này, lúc nào cũng có áp lực. Thực ra tôi sớm đã muốn tìm bác sĩ tâm lý trò chuyện một chút, nhưng mà để tới nơi này cũng phải đấu tranh tâm lý rất lâu, dù sao bản thân cũng coi như là nhân vật của công chúng, rất nhiều chuyện không thể nói nói ra. Tất cả mọi người đều như vậy, ống kính vừa mở, điều không tốt, đau khổ gì đó đều phải cất vào, không ai muốn nhìn chúng ta khóc lóc, cay đắng khổ sở cả, mọi người xem TV cũng là muốn thấy một minh tinh tốt đẹp, vui vẻ. Tính ra, nghề này của ngài mới là không dễ dàng, suốt ngày phải nghe nước đắng của người khác.”

Bác sĩ ôn hòa nở nụ cười, lật bút lên, cấp cho Nguyên Sơ vài lời kiến nghị, kê khai ít thuốc.

“Được, rất tốt. Cảm ơn ngài. Tôi đi trước.”

6. Chương 6: Ảnh Đế I (3)

Trở về từ điểm đoàn phim quy định sẵn, Nguyên Sơ ăn một ít để uống thuốc, hy vọng đêm nay có thể ngủ ngon giấc. Nhưng mà vừa nằm vật xuống giường còn không quá hai phút, liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Nguyên Sơ phỏng chừng đoán được là ai, vẫn là cách cánh cửa trước tiên hỏi một câu “Là ai vậy?”. Người ngoài cửa dường như không nghe thấy, chỉ lo gõ cửa. Nguyên Sơ không thể làm gì khác hơn là mở khe cửa. Hạ Anh quần áo ướt nhẹp, áo ngủ dây mỏng, mím môi nở nụ cười: “Nguyên ca, máy sấy tóc trong phòng tôi hỏng, có thể qua phòng anh sấy tóc không?”

Hạ Anh ở trong bộ phim này vai nữ thứ, phần diễn rất ít, mà tính cách thiết lập như những khuôn mẫu cũ trước đó.

Tối hôm qua cô ta cũng đến gõ cửa mấy lần, Nguyên Sơ không phòng bị, vừa mở cửa cô ta liền lao vào. Ngã một lần khôn ra thêm, lúc này y không có ý định để Hạ Anh vào trong phòng, Nguyên Sơ cười cười xin lỗi: “Phòng tôi máy sấy tóc cũng hỏng, thật không tiện.” Lập tức đóng cửa lại.

Hai ngày sau Nguyên Sơ thuận lợi diễn xong bộ phim.

Bởi vì những người khác trong đoàn phim không quá thân, cho nên cũng không có tổ chức tiệc mừng phim hoàn tất, thấy thế Nguyên Sơ gọi Tiểu Lưu mua đồ ăn nước uống gửi cho từng người trong đoàn phim.

Trên đường trở về nhà của mình, Nguyên Sơ hỏi Tiểu Lưu: “Về phía Mẫn đạo diễn diễn tình huống thế nào?”

Tiểu Lưu: “Nói là kịch bản còn chưa thay đổi hoàn chỉnh, thời gian khởi quay có thể hoãn lại.”

Bộ phim của Mẫn đạo diễn lần này là bộ phim quan trọng đối với Nguyên Sơ trong năm nay, hơn nửa năm còn có thể chạy vài cái hoạt động khác, nửa cuối năm lịch trình cơ bản trống không. Gần đây có nói tháng năm sẽ khởi quay, bây giờ tháng năm đã đi qua nửa tháng vẫn chưa thấy gì. Nhưng Nguyên Sơ cũng không gấp gáp, người ta hay nói, kịch bản hay và diễn viên giỏi đều cần có thời gian mài dũa.

Tiểu Lưu liếc nhìn gương chiếu hậu một cái, Nguyên Sơ đang mệt mỏi xoa xoa cái trán. Tiểu Lưu do dự một chút, nói: “Tuần sau còn có một buổi phỏng vấn anh đi không?”

Nguyên Sơ nghi hoặc mà ừ một tiếng, “Tôi không phải để Lương tỷ đi thay rồi sao?”

“Lương tỷ chưa nói sẽ đi đâu.”

Nguyên Sơ nhìn ngoài cửa sổ, nửa ngày, vẫn lắc đầu một cái.

“Tại sao không đi a.” Tiểu Lưu lẩm bẩm một câu.

Nguyên Sơ nhẹ giọng nở nụ cười, “Tuần sau tôi sẽ về nhà đi xem mắt.”

Không biết tại sao, năm nay mẹ y đặc biệt sốt ruột như vậy, trước bởi vì y cùng Hạng Tri Lam đang trong mối quan hệ kia nên y cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ đoạn quan hệ cũng đứt đoạn mất, tuổi tác y cũng không còn nhỏ —— hai mươi bảy tuổi, đối với người bình thường cũng là thời điểm thích hợp để kết hôn rồi. Nguyên Sơ nhìn ngoài cửa sổ, vuốt ve vết sẹo nhỏ mà ngày hôm nay trong lúc quay phim không cẩn thận để lại trên cánh tay, suy nghĩ, dù thế nào cũng phải thử một lần, phải đi bước này thôi.

7. Chương 7: Bạch Nguyệt Quang I

Du Tiến Chu ở Thượng Hải đợi hai ngày, rất nhiều bằng hữu biết tin liền rủ Du Tiến Chu đi đón gió tẩy trần. Đám bạn cũ gặp lại cùng nhau uống rượu, ca hát suốt nửa ngày trời. Tiệc tan, mọi người đều trở về quỹ đạo sinh hoạt cá nhân, Du Tiến Chu cầm chìa khóa mà Hạng Tri Lam đưa cho, đứng ở trước cửa nhà, ôm đầu do khi nãy đụng phải cánh cửa, tựa như một bệnh thần kinh.

Lần này trở về tìm Hạng Tri Lam, Du Tiến Chu cũng không che giấu việc bản thân có ý muốn tái hợp lại với Hạng Tri Lam.

Qua nhiều năm như vậy, mọi người đều đã thay đổi rất nhiều, kết hôn sinh con, hói đầu phát tướng... Qua ba mươi tuổi, cái thời cấp ba thiếu niên tràn đầy hăng hái, thật giống như mọi người đều dần dần sa sút tinh thần thành một nam nhân trung niên, có lẽ sau mười mấy năm ai cũng sẽ nhận ra thế giới mà thời thiếu niên tưởng tượng ra so hiện thực hoàn toàn khác nhau, không có oanh oanh liệt liệt, cũng không có thoải mái chập trùng. Tất cả mọi người đều sẽ như nhau, chậm rãi đi qua một đời người bình thường.

Du Tiến Chu đang đứng ngốc tại một chỗ, lưng dựa vào cửa, trong lúc ngà ngà say vừa suy tư, Hạng Tri Lam nhỏ nhẹ đi tới: “Mới đến à?”

Du Tiến Chu liếc nhìn thời gian, trời đang hừng đông. Du Tiến Chu còn nhớ thời cấp ba, đại học, cũng có lần gặp nhau thế này. Du Tiến Chu nhìn một lúc, kim lòng không được mỉm cười, phát ra ngữ âm trong quá khứ: “Tối cửa rồi, cậu cũng không tiếp tôi.”

Ngày hôm sau, Du Tiến Chu thức dậy, xoa xoa cái đầu đau ê ẩm do hôm qua uống quá nhiều rượu, Du Tiến Chu theo thói quen với tay lấy điện thoại di động thì thấy trong hộp thư thoại vẫn còn lưu lại đoạn tin nhắn thoại với Hạng Tri Lam, Du Tiến Chu quên mất tối hôm qua bản thân đã làm cái gì, vì thế mở tin nhắn thoại ra, liền nghe được giọng nói của bản thân. Trong lúc nhất thời, Du Tiến Chu bị ngữ khí “hờn dỗi” của chính mình làm cho mặt cứng đờ, liền che mặt ngã xuống ghế salông.

Sau chuyện đó, Hạng Tri Lam thân thiết mà giải thích hai câu, đại ý là công tác rất bận thực sự không phân thân ra được. Du Tiến Chu lúc đó cũng đã đang ngủ, cho nên chưa kịp nói qua.

Buổi sáng mười giờ rưỡi, Du Tiến Chu run rẩy trả lời lại một câu: “Thật xin lỗi... Tối hôm qua tôi uống nhiều rượu.”

Giải quyết xong chuyện của Hạng Tri Lam, Du Tiến Chu mới xem tin nhắn khác. Trong đó điều là tin nhắn do đứa em gái Hoàng Dật Dao gửi tới, hỏi khi nào có thời gian rảnh rồi.

Hoàng Dật Dao là em gái cùng mẹ khác cha của Du Tiến Chu, khi còn bé rất thân, sau đó Du Tiến Chu và mẹ ra nước ngoài, cùng cha dưỡng cắt đứt liên lạc, nhưng hai mẹ con vẫn luôn giữ liên lạc thân thiết với đứa em gái này. Chỉ là cha dưỡng không cho em gái đi tìm mẹ, còn mẹ thì bởi vì bị bệnh nên không thể về nước được, trước khi ra đi trong lòng vẫn tràn đầy tiếc nuối vì không thể gặp lại đứa con gái sau bao năm ra nước ngoài sinh sống.

Du Tiến Chu trả lời: “Gần đây đều có thời gian rảnh, vốn là định đến gặp em trước.”

Đối phương như là đang chờ đợi tin nhắn từ Du Tiến Chu, giây sau liền trả lời: “Quá tốt rồi! Em ngày một phải đi xem mắt, anh, anh có thể tới khảo sát giúp em chứ!”

Du Tiến Chu trả lời “Được”, lòng mào lại nhú lại. Cha dưỡng kia quả nhiên vô lý, Hoàng Dật Dao mới tốt nghiệp được một năm đã bắt đi xem mắt, cũng quá gấp gáp rồi.

8. Chương 8: Bạch Nguyệt Quang I (2)

Nam nhân đến đúng giờ, rất chỉnh chu sạch sẽ, bình tĩnh mà xem xét, nhìn gương mặt kia một chút. Du Tiến Chu đóng điện thoại di động, đứng dậy bắt tay với nam nhân vừa đến, nói: “Xin chào, tôi là anh trai của Hoàng Dật Dao, em ấy vừa đi vào nhà vệ sinh.”

“Chào anh.” Người đối diện cười cười, coi như cũng ôn nhu, từ tốn.

Du Tiến Chu cảm thấy nam nhân này có chút quen mặt, nhưng không nhớ từng quen biết người nào như vậy.

“Gọi tôi là Du Tiến Chu.”

“Nguyên Sơ.”

Du Tiến Chu đánh giá Nguyên Sơ, thực ra Du Tiến Chu không hài lòng lắm, dung mạo nam nhân quá mức xuất sắc sợ là từ nhỏ đều được nữ nhân nâng niu, không biết có bị chiều đến sinh tật xấu hay không, mà Hoàng Dật Dao cũng không phải người có tính cách chạy đến để nâng niu người khác, tuy nói nữ nhân ở cái tuổi này dù sao cũng hơi nhan không (dễ xiêu lòng vì nhan sắc), nhưng nói chung cũng không tốt lắm. Du Tiến Chu bất động thần sắc, ước định nửa ngày, hỏi: “Nguyên Sơ, cậu làm nghề gì?”

Nguyên Sơ theo quán tính nở nụ cười, Du Tiến Chu nhấp một hớp cà phê, nghe Nguyên Sơ nói: “Diễn viên.”

Du Tiến Chu một bên cúi đầu gửi tin nhắn cho Hoàng Dật Dao, một bên trôi chảy hỏi một câu: “Diễn viên kiếm được không ít tiền nhỉ? Tác phẩm tiêu biểu của cậu là bộ phim, điện ảnh nào? Về nhà cũng có thể để cho Dao Dao xem qua a.”

Trong hộp thoại với Hoàng Dật Dao, Du Tiến Chu: Anh cảm thấy không quá đáng tin. Cậu ta rất đẹp trai, nhưng là một diễn viên, vòng giải trí loạn như vậy...

Hoàng Dật Dao: Đẹp trai!!!! Anh chụp trộm người ta một tấm gửi qua cho em nhìn với!

Du Tiến Chu sắc mặt không thay đổi, khóa màn hình.

Nguyên Sơ thấy Du Tiến Chu mặt báo xong xuôi, liền nói: “Cũng không có tác phẩm gì tiêu biểu, nổi danh nhất hẳn là “Đa Tình Sơn”.”

“Đa Tình Sơn” chính là cái bộ giúp Nguyên Sơ giành được giải “Nam diễn viên xuất sắc nhất”.

Du Tiến Chu ngẩn ra, cuối cùng đã biết cảm giác quen thuộc kia là từ đâu mà đến.

“Đa Tình Sơn” đoạt giải sau khi tái chiếu phim ở nơi công cộng, năm đó tình thế như dầu sôi lửa bỏng, tuy nói không sánh được với các đại chế tác thương mại, nhưng doanh thu phòng vé cũng ngoài dự liệu, được duy trì lên cao, cũng coi là danh tiếng cùng doanh thu đều được mùa. Đó cũng là lần cuối cùng Du Tiến Chu cùng Hạng Tri Lam xem phim. Năm đó Du Tiến Chu mới ra nước ngoài, còn cùng Hạng Tri Lam duy trì liên hệ đứt quãng, sau đó liên hệ đứt đoạn mất, có lúc nửa đêm thật sự khó chịu ngủ không được, Du Tiến Chu liền thuận theo ký ức đem những việc đã từng làm cùng Hạng Tri Lam, tự tái diễn lại một lần, chỉ là xem phim hai người thành một người, lúc vẽ vời cũng không có người mẫu, buổi sáng tỉnh lại cũng không có ai cho một nụ hôn.

Hai người ngồi trầm mặc nhâm nhi cà phê, Hoàng Dật Dao mới khoan thai đến.

9. Chương 9: Bạch Nguyệt Quang I (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàng Dật Dao trò chuyện cùng Nguyên Sơ thập phần vui vẻ, nhiều lần còn chọc nhau cười. Du Tiến Chu không yên lòng, lên Baidu* nhập tên Nguyên Sơ, trang web thứ nhất thì có tin xấu, Du Tiến Chu thuận mắt nhìn qua mấy cái, có vài tin rõ ràng vô nghĩa, cũng có vài tin rất có khả năng. Kỳ thực từ lúc Nguyên Sơ ngồi xuống đến bây giờ biểu hiện cũng khá tốt, chỉ là muốn làm em rể, thì vẫn còn thiếu rất nhiều. Thấy Hoàng Dật Dao cười đến xán lạn, Du Tiến Chu chỉ có thể ở trong lòng yên lặng thở dài.

*Baidu: trang mạng của Trung Quốc, cũng giống như Google ở Việt Nam.

Trà chiều uống hết, hai người trao đổi phương thức liên hệ và hẹn nhau khi nào có phim mới sẽ cùng đi xem, nói tóm lại cơ hội phát triển tình cảm khá lớn.

Ngày hôm sau, Du Tiến Chu liền cùng Hoàng Dật Dao đi dạo phố, ăn cơm. Đưa em gái nhỏ này còn dự định giới thiệu đối tượng cho anh trai, nói mình lúc đại học có bạn cùng phòng, từ sau khi cho cô nàng xem hình của Du Tiến Chu, liền nghiêm nghị đem Du Tiến Chu xác định là tiêu chuẩn để kén chồng. Du Tiến Chu trêu chọc câu: “Lấy anh làm tiêu chuẩn, xem ra không dễ tìm a.” Hoàng Dật Dao thuận miệng, dẻo mồm mà khen Du Tiến Chu là tốt nhất.

Buổi tối đưa Hoàng Dật Dao về nhà, tiểu cô nương lắc cánh tay của Du Tiến Chu, bắt sau này phải đến gặp nhiều hơn.

Bận hết một ngày, Du Tiến Chu bắt đầu tìm việc làm. Hạng Tri Lam cũng thăm dò hỏi qua, có muốn hay không đến công ty hắn làm việc. Bị Du Tiến Chu cự tuyệt.

Du Tiến Chu học mỹ thuật thiết kế, thời thiếu niên rất có dã tâm, hiện tại lại cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn trước tiên tạm thời tìm ít chuyện làm. Mẹ Du Tiến Chu nhiều năm như vậy tích trữ không ít, chính Du Tiến Chu cũng đầu tư một ít, tiền sinh hoạt lúc phổ thông là không thiếu. Cuối cùng Du Tiến Chu tự chọn mấy đơn vị tốt nộp hồ sơ vào, phỏng vấn, sau khi so sánh các yếu tố, Du Tiến Chu đi đến tòa soạn. Trước một ngày chính thức bắt đầu công việc, Du Tiến Chu mời Hạng Tri Lam ăn cơm, cảm ơn hắn khoảng thời gian này hỗ trợ và cung cấp nơi ở. Du Tiến Chu cũng đã thuê một căn nhà mới, khá tốt, cách tòa soạn rất gần.

Du Tiến Chu lên app đặt trước chỗ ăn cơm, cuối cùng chọn được một nhà hàng lẩu nổi tiếng. Du Tiến Chu và Hạng Tri Lam mấy năm yêu đương, cũng thường đi ăn lẩu. Du Tiến Chu có chút căng thẳng, khoảng thời gian này bọn họ trò chuyện không tệ, cũng từ từ quen biết, ngẫm kiếm chút dĩ vãng trở về. Du Tiến Chu muốn chính thức nói hợp lại, nhưng vẫn là có chút không nắm chắc.

Ở trong mắt hắn, Du Tiến Chu thay đổi. Ở trong mắt Du Tiến Chu, hắn chẳng lẽ không phải cũng thay đổi như vậy hay sao. Hạng Tri Lam bây giờ thành thực thận trọng, bất luận là ngôn ngữ hay là hành vi cử

chỉ, đều tràn ngập phong độ, cũng tuân thủ nghiêm ngặt khoảng cách trong các mối quan hệ. Du Tiến Chu cảm thấy bọn họ thật giống như chỉ là bằng hữu xa cách lâu ngày gặp lại. Du Tiến Chu nhìn từ trong mắt Hạng Tri Lam không tìm được một thiếu niên nhiệt huyết, cũng như yêu thương khi đó... Nhưng Du Tiến Chu tự an ủi mình, bọn họ đều đã hơn ba mươi, cũng không thể còn giống như tiểu tử vắt mũi chưa sạch.

Hạng Tri Lam so với thời gian ước định đã đến muộn hai mươi phút, bắt quá trên đường đi đến đã gửi tin nhắn cho Du Tiến Chu, nói đang giờ cao điểm, đoạn đường này thực sự bị kẹt xe.

Thời điểm hân đến, Du Tiến Chu đã gọi xong nồi lẩu —— nồi lẩu viên ương, cũng để vào chút thịt và đồ ăn. Du Tiến Chu dựa vào trong trí nhớ mà để vào những món Hạng Tri Lam yêu thích, đồng thời để bên cạnh của nồi lẩu viên ương về phía Hạng Tri Lam bởi vì biết Hạng Tri Lam rất thích ăn cay, thường ăn đến trên trán đổ đầy mồ hôi, môi đỏ tươi. Du Tiến Chu mơ thấy rất nhiều lần, trong giấc mơ thấy chính mình hôn lên cái miệng đó, hôn đến hơi thở nóng bỏng, làm cho nhiệt độ toàn thân mình dần cao lên...

“Xin lỗi.” Hạng Tri Lam cười cười, Du Tiến Chu nói không có chuyện gì, sau đó đưa Menu cho hắn, để cho hắn chọn món ăn. Hạng Tri Lam mang tính chất tượng trưng mà gọi thêm vài món.

Ăn chút đồ ăn, sau đó uống rượu. Bọn họ uống cạn hết ly, Hạng Tri Lam nói: “Chúc mừng.”

Chúc mừng Du Tiến Chu tìm được công việc, tìm được nhà mới.

Đồ ăn dần dần dọn lên đầy bàn, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, từ chuyện công ty đến việc tư, từ quá khứ cho đến hiện tại, cảm khái hiện tại tiền càng ngày càng mất giá, cảm khái tuổi tác thật mau trôi qua. Du Tiến Chu nói tới thời điểm mình vừa trở về cùng mấy người bạn học cấp ba hội tụ, phần lớn bạn học hiện tại đều có gia đình, coi đây là lời dẫn, Du Tiến Chu hỏi Hạng Tri Lam: “Cậu thì sao?”

Hạng Tri Lam uống một hớp rượu, cười, “Tôi mỗi ngày bạn muốn chết, làm sao có thời giờ nói chuyện yêu đương.”

Hai bên cố ý, nói qua lại mấy câu, xem như là xác định quan hệ.

Lúc này, Du Tiến Chu mới nói ra câu trọng tâm: “Những năm này tôi rất nhớ cậu.”

Hạng Tri Lam nhìn Du Tiến Chu, nói: “Tôi cũng là... Tôi cũng nhớ cậu.” Du Tiến Chu cúi đầu nở nụ cười, Hạng Tri Lam xoay chuyển ly rượu hai vòng, bỗng nhiên nghĩ tới Nguyên Sơ. Hắn khẽ cau mày, lúc Du Tiến Chu ngẩng đầu, hai ánh mắt chột giao nhau, hắn lúng túng lấy ra con tôm lán bóng từ trong nồi lẩu, nhét vào trong miệng, không biết tư vị mà nhai. Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng một khắc nghĩ đến Nguyên Sơ, hắn liền ý thức được, chính mình nói câu kia “Tôi cũng nhớ cậu” quá nhiều trọng lượng, nhiều đến mức làm cho hắn cảm thấy bản thân đang nói dối.

*Nồi lẩu viên ương:

10. Chương 10: Kim Chủ Ii (2)

Kể từ sau đêm đó, lần đầu gặp lại giữa Hạng Tri Lam và Nguyên Sơ là tại buổi lễ nghi thức khởi quay bộ phim “Sóng Bạc”. Bộ phim này biên kịch đã chấp nhận tự mình cầm kịch bản đi khắp nơi kêu gọi đầu tư, cũng vấp phải rất nhiều trắc trở. Nhân vật cấp cao nhất thì tiếp xúc không tới, mà còn lại thì cao không thành – thấp cũng không xong, hoặc là không quyết định đầu tư cho một bộ phim nhỏ như vậy, hoặc là căn bản không biết xem hàng. Mà tình hình kinh tế hai năm nay của Nguyên Sơ đang đình trệ, lên weibo xem tóm tắt giới thiệu kịch bản ở hộp thư công việc, đến nay còn đang tiếp tục sử dụng, cách một khoảng thời gian đều sẽ dọn dẹp hộp thư, vô tình như vậy mà thấy được kịch bản hay.

Y chủ động tìm đến nhóm đạo diễn thảo luận, hai bên xác định ý hướng hợp tác. Sau đó y cầm kịch bản đi tìm Hạng Tri Lam. Hạng Tri Lam cũng thích kịch bản này, có thể nói là những năm giúp Nguyên Sơ đầu

tư phim, hẳn thích nhất kịch bản này.

Bộ phim sẽ đào sâu tính cách con người cùng tái diễn lại mặt tối của xã hội. Cốt truyện nói về cuộc sống khó khăn của một nhiếp ảnh gia, quanh năm phải chạy đại giang nam bắc chụp ảnh. Nhiếp ảnh gia này từ nhỏ đã cách xa cha mẹ, thời điểm nghèo khổ nhất cái gì cũng làm qua, rửa chén rửa rau, chụp ảnh, làm người phục vụ,... tích góp đủ một ít tiền liền đi quay phim. Có hai bộ giành được giải thưởng nhỏ trên quốc tế, anh ta liền dùng số tiền thưởng tiêu xài cho việc quay phim hết. Anh ta có một người bạn gái, ở thời điểm bộ phim vừa bắt đầu thì cả hai chia tay, bởi vì người của cô nhà bạn gái kia vốn đã cùng anh ta thỏa thuận xong thời gian làm lễ cưới, kết quả bởi vì muốn chụp một đối tượng, liền không nói câu nào mà bỏ đi. Ba ngày sau thì anh ta nhận được lời chia tay qua điện thoại.

Đối tượng anh ta chụp là một nam nhân trẻ tuổi, tên là Bạch Lãng, là một thầy giáo. Cũng xem như là một anh hùng trong mắt anh ta. Ba năm trước, Bạch Lãng từng cứu mấy cậu học sinh trung học, nhưng đổi lại là bị đâm một dao vào eo, suýt chút nữa đã chết. Bởi vì sớm chiều ở chung bên nhau, nhiếp ảnh gia mới phát hiện bản thân yêu trúng cái tên Bạch Lãng này.

Nhân vật của Nguyên Sơ là nhiếp ảnh gia, còn Bạch Lãng là do một vị diễn viên trẻ đảm nhận.

Nguyên Sơ dường như lại gầy đi một chút. Hạng Tri Lam bất động thanh sắc đánh giá y, y rõ ràng nhìn thấy hần, nhưng vẫn tự nhiên dời ánh mắt đi, cùng những người khác trò chuyện.

Hạng Tri Lam cảm thấy tâm tình mình có chút phức tạp. Hần hôm nay tới nơi này, một mặt là do biên kịch cùng đạo diễn mời, mặt khác, hẳn cũng không biết đáy lòng hẳn mơ hồ muốn được cái gì. Hạng Tri Lam nhìn Nguyên Sơ cách hẳn không xa, bỗng nhiên sải bước đi qua.”Nguyên Sơ.” Hần gọi y. Nguyên Sơ kinh ngạc ngẩng đầu, lộ ra nụ cười mang tính nghề nghiệp: “Ông chủ Hạng.”

Hạng Tri Lam bực bội mà trở về công ty.

Ba chữ “ông chủ Hạng” vừa ra khỏi miệng của Nguyên Sơ, liền đem hẳn chặn đến há hốc mồm cứng lưỡi, nói không nên lời. Hần kinh ngạc, trong lòng tràn đầy phần uất, nhưng khi phần nộ rút đi, hẳn cũng hiểu được, Nguyên Sơ trả lời như vậy cũng không có sai. Hai người từ một tờ hợp đồng mà bắt đầu, và cũng từ nó mà kết thúc mối quan hệ, mỗi người đều có một cuộc sống của riêng mình, cũng như có một người mà trong lòng luôn tâm tâm niệm niệm nhất mực yêu thích, và ai cũng đều xem trọng danh dự của mình cả, một khi kết thúc mối quan hệ, thì cứ giả vờ xem mọi chuyện như chưa bao giờ bắt đầu mới là tốt đẹp nhất.

Huống chi, hẳn bây giờ còn có Du Tiến Chu bên cạnh.

11. Chương 11: Kim Chủ Li (3)

Cùng Du Tiến Chu tái hợp lại hơn một tháng, hai người vẫn còn dừng lại ở giai đoạn cùng nhau dùng cơm, xem phim, không có tiến thêm một bước nữa. Lại nói, muốn nhạt lại tình yêu thuở thiếu niên không có đơn giản a, hướng chi giữa bọn họ còn nhiều vấn đề vướng mắc, nhiều vấn đề không có cách nào giải quyết

ổn thỏa. Những vấn đề kia cố tình dán vào vết thương dĩ vãng, làm cho bọn họ không dễ dàng dám nói đến. Hai người cẩn thận từng li từng tí một để bảo toàn tình cảm mong manh này, cả hai đều phát hiện tương tượng cùng hiện thực vẫn là có khoảng cách rất xa.

Lại một lần cơm tối, Du Tiến Chu tan làm rất sớm, ở trước cửa công ty Hạng Tri Lam đợi lâu gần một giờ đồng hồ. Hạng Tri Lam lên xe nói xin lỗi, giải thích là có một số giấy tờ xảy ra vấn đề nên phải mở hội nghị khẩn cấp. Du Tiến Chu nói không có sao. Hai người suốt dọc đường có đôi lúc cứ trầm mặc, Du Tiến Chu chuyên tâm lái xe, Hạng Tri Lam thì lại không ngừng gọi điện thoại. Đến nhà hàng Tây, không khí trầm mặc mới hơi hơi kết thúc.

Du Tiến Chu kỳ thực đã rất đói bụng, không có khẩu vị gì, ăn hai cái sườn bò, liền nói: “Khi còn bé, tôi vốn cho rằng tôi lớn lên sẽ tự do, rất nhiều chuyện đều có thể làm thật viên mãn. Thế nhưng bây giờ suy nghĩ lại, ý nghĩ lúc đó thật buồn cười, khi đó tôi bị quản thúc bởi mẹ tôi, không thể không rời đi, hiện tại, bị cả xã hội quản thúc. Chưa bao giờ chân chính tự do tồn tại.”

Hạng Tri Lam đặt đĩa xuống, liếc mắt nhìn Du Tiến Chu, “Không thể không rời đi sao?”

Du Tiến Chu biết Hạng Tri Lam tức giận ở điểm nào, sự tình đã qua lâu như thế, hắn vẫn dùng thái độ này đối với Du Tiến Chu. Làm cho Du Tiến Chu rất không thoải mái. Người sống trên đời, ai không có nỗi niềm khó nói? Thời điểm lựa chọn lương nan, Du Tiến Chu lúc trước đưa ra quyết định cũng thống khổ vạn phần. Hà tất dùng thái độ chỉ trích như vậy? Cho nên Du Tiến Chu phản bác: “Tình huống của mẹ tôi lúc đó nghiêm trọng đến vậy, lẽ nào để tôi dẫn cậu đến trước mặt bà ấy, làm cho bà ấy tức chết mới ——” Du Tiến Chu bỗng nhiên dừng lại, ý thức được mình nói sai.

Hạng Tri Lam sắc mặt trầm xuống, “Khi tôi đem cậu mang về nhà, cậu sao không lo lắng sẽ làm tức chết ba mẹ tôi?” Cha hắn khi còn trẻ gầy dựng sự nghiệp rất nhiệt huyết, từ trên bàn rượu cho tới đánh xuống giang sơn, tuổi hơi lớn một chút, thân thể liền có các loại vấn đề. Chỉ là từ nhỏ cha đã là trụ cột trong nhà, cho tới nay đều nghiêm khắc, uy nghiêm, hình tượng cao to nên không biểu lộ nhiều. Hắn xưa nay không biết, hoặc có thể hắn không nhìn thấy, mỗi khi cha hắn kiểm tra sức khỏe, mẹ hắn sẽ ở một bên lau nước mắt một mình, một bên oán giận hắn, một bên càng tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cha hắn.

Giữa bọn họ không có cách nào tiếp tục đàm luận cái vấn đề này.

Du Tiến Chu trầm mặc, chỉ có thể nói: “Xin lỗi.”

“Tôi không cảm thấy năm đó cậu xuất ngoại là sai, chuyện đến nay tôi không thể quên được chính là, cậu đi cũng không để lại cho tôi một câu nói. Sau khi ra nước ngoài, cậu dứt quãng gửi thư, bưu thiếp cho tôi, sau đó dọn nhà, cũng không lưu lại cho tôi địa chỉ mới, cắt đứt mọi phương diện liên hệ, cậu biết tôi lúc đó sốt ruột nhiều thế nào sao?” Hạng Tri Lam thấp giọng nói: “Cậu biết tôi lúc đó viết bao nhiêu lá thư gửi đến cái địa chỉ cũ kia cho cậu không? Cậu sau đó trở lại có xem qua sao?”

Hắn nhìn chằm chằm Du Tiến Chu, từ từ lắc đầu. Hạng Tri Lam điều khí lại nở nụ cười, đứng dậy, “Tôi cảm thấy chúng ta đều sai rồi. Mười năm, cái gì cũng thay đổi, chỉ có vấn đề không thay đổi. Mười năm trước chúng ta không giải quyết được, chúng ta không có kinh tế, không có thực lực, không có địa vị, chúng ta không giải quyết được, nhưng qua mười năm, chúng ta có mọi thứ nhưng vẫn là không giải quyết được.”

Du Tiến Chu trầm mặc nhìn hắn. Chốc lát mới nói: “Vậy cậu tại sao phải đáp ứng hợp lại với tôi?”

“Bởi vì tôi yêu cậu!” Hạng Tri Lam bật thốt lên, chợt nói thêm: “Bởi vì mười năm trước tôi yêu cậu.”

Du Tiến Chu chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, nói: “Tôi cũng yêu cậu, mười năm trước.”

Phòng ăn có người liếc mắt, Hạng Tri Lam nắm áo vest ở lưng ghế dựa lên định rời khỏi. Lúc này, có người đem một bó hoa lớn lại, hỏi: “Bàn số 16, xin hỏi vị nào là Du Tiến Chu tiên sinh.”

Hai người đứng yên tại chỗ cũ.”Tôi.” Hai người đồng thời lên tiếng, bầu không khí nhất thời cực kỳ lúng túng.

Du Tiến Chu lại lặp lại lời nói, “Là tôi.”

Hoa giao cho Du Tiến Chu, bên trong kẹp tấm thẻ, mặt trên viết một cái địa chỉ nhà, cùng với dây ruy băng buộc thẻ chính là một chiếc chìa khóa.

Vốn chẳng qua là cảm thấy thời gian đã thích hợp, hai nam nhân thành niên lâu như vậy, hai công ty cách cũng không quá xa, sau đó ở chung, khắp mọi phương diện đều thuận tiện hơn một chút mà thôi.

Du Tiến Chu cười khổ một tiếng: “Cậu đối ý?” Không phải vừa nãy mới cãi nhau sao.

Hạng Tri Lam nhìn lướt qua, thô tục nâng bó hoa hồng màu đỏ kia, không nói lời nào mà đi.

12. Chương 12: Kim Chủ Li 9(3)

Thời điểm thiếu niên, bởi vì đã quá phản nghịch, lúc đó Hạng Tri Lam hút thuốc uống rượu, ăn chơi không thiếu thứ gì; nhưng từ sau khi trưởng thành, đặc biệt là sau khi tiếp quản công ty, ngoại trừ xã giao, hắn không uống rượu, nhưng ngược lại hút thuốc so với trước đây có phần dữ dội hơn nhiều.

Rời khỏi nhà hàng Tây, hắn lên xe bảo tài xế lái xe, tài xế hỏi đi đâu, nhưng hắn không nói lời nào.

Hồi lâu, hắn mới nói: “Tôn Yến Ngữ mở cái quán bar kia ở đâu ấy nhỉ?”

Sau khi vào đêm, một con đường quán bar rất là náo nhiệt, ăn chơi xa hoa trụy lạc, khắp nơi đều là âm nhạc vang dội động trời, tiếng cười nói ồn ào của mấy nhóm nam nữ,... không khí thật vô cùng xa hoa trụy lạc. Hạng Tri Lam dừng lại ở giao lộ, xuống xe, trực tiếp đi vào “Gặp gỡ” (tên quán bar). Tôn Yến Ngữ vừa là ông chủ, cũng là người pha rượu, thính thoảng tâm tình tốt, sẽ đến quán rượu giết thời gian. Lúc

này thấy Hạng Tri Lam đến gần quầy bar, vội vã cầm chai rượu trên tay giao cho nhân viên phục vụ, đi qua chào hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Đến thị sát sao? Tình hình kinh doanh gần đây không tệ nha.”

Hạng Tri Lam buồn bực mà vung tay lên, “Thị sát cái rắm, mấy chục triệu hạng mục phải chờ tôi quyết định, quán bar này của cậu hàng tháng kiếm được bao nhiêu tiền?”

Tôn Yến Ngữ gấp rút làm bộ dáng chân chó: “Vâng vâng vâng, ngài là ông chủ lớn, người có địa vị cao cao tại thượng như ngài tới đây làm gì a?”

Hạng Tri Lam nhìn lướt qua một cái, nói “Không cần nhiều lời, tôi đương nhiên là đến để uống rượu.”

Tôn Yến Ngữ liền tự giác chọn mấy chai rượu ngon, cùng Hạng Tri Lam tìm cái khoảng ghế trống vào ngồi.

“Làm sao vậy?” Tôn Yến Ngữ cố ý mở lời trước, kết quả Hạng Tri Lam chỉ cúi đầu uống rượu, Tôn Yến Ngữ thở dài, “Mấy chục triệu hạng mục chờ cậu quyết định, mà cậu còn đến nơi này mượn rượu giải sầu?”

Hạng Tri Lam ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Tôn Yến Ngữ: “Ai nói tôi là mượn rượu giải sầu?”

Tôn Yến Ngữ chọc vui một chút: “Vậy ban đầu ai ở trên bàn rượu uống say khướt ôm tôi nói đời này không bao giờ uống rượu nữa?”

Hạng Tri Lam liền buồn bực. Tôn Yến Ngữ rót cho mình một ly, tự nhiên nói: “Nói đến, Du Tiến Chu trở về cậu biết không? Hình như là hơn hai tháng trước, bọn tôi có tụ hội cùng nhau ăn uống một bữa. Chắc, tiểu tử kia ra dáng lắm, từng tuổi này còn rất soái, tôi vốn đang hi vọng cậu ta trọc đầu, để tôi cũng có thể lĩnh hội một chút cảm giác giá trị nhan sắc nghiền ép người khác. aiiii.”

Hạng Tri Lam liếc Tôn Yến Ngữ một cái, nhàn nhạt nói: “Đừng nghĩ đến nữa. Cậu nhìn lại xem, chiều cao 1m72, đời này sẽ không thể đâu.”

Thấy Hạng Tri Lam chịu mở miệng, Tôn Yến Ngữ càng hăng hái, nói phét một đồng xé tung trời, bỗng nhiên đầu óc nhớ ra gì đó hỏi một câu: “Cái cậu kia... bạn, cùng Du Tiến Chu có đụng mặt không?”

“Bạn tôi cái gì?”

“Chính là cái cậu... diễn viên... bạn trai?” Mỗi khi nói một ra từ, sắc mặt Hạng Tri Lam liền khó coi hơn một phần, Tôn Yến Ngữ vội vàng ngượng ngùng tự rót rượu uống một ngụm: “Lúc trước không phải cậu nói, vẫn sẽ hỗ trợ cậu ta, chúng ta mới đem cái quán bar này sang lại...”

Hỗ trợ cái rắm. Hạng Tri Lam dùng một ngụm rượu đem câu nói này chặn lại, nhớ tới năm ngoái một trận binh hoang mã loạn, trong lòng càng buồn phiền.

“Mẹ nó” Hấn mắng một câu, “Nơi này của cậu là bán rượu giả à, càng uống càng rối tâm trí.”

Tôn Yến Ngữ cười giỡn nói: “Thời đại này quán bar đâu còn có rượu thật?” Thấy Hạng Tri Lam lạnh lùng dò xét mình, phảng phất là thật sự hoài nghi mình cho hấn uống rượu giả, vội vàng nói: “Bất luận là thật hay là giả, đến trên tay ngài thì nhất định là thật a.”

“Bớt nói điều đi.” Hấn xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy máy điều hòa mở quá lạnh.

Lúc này, một cú điện thoại gọi đến, là Nguyên Sơ. Hạng Tri Lam theo bản năng liếc mắt nhìn Tôn Yến Ngữ, kẻ này quả nhiên đưa cổ dài, sẽ chờ bất quáí đây (ý nói nhiều chuyện). Hấn cười lạnh một tiếng, nhận cuộc gọi. Bên kia truyền đến tiếng nói, có chút khinh ngạc, Hạng Tri Lam không biết có phải hay không là ảo giác, thật giống là có chút hơi ghen ngào.

“Hạng tiên sinh, tôi muốn gặp anh một chút.”

13. Chương 13: Ảnh Đế Ii (1)

“Không tốt lắm.”

“Lần trước tôi cùng ngài có nói qua cô gái kia, ngày hôm qua cô ấy gửi tin nhắn cho tôi, nói cảm thấy chúng tôi không thích hợp. Kỳ thực hơn một tháng nay, bọn tôi tổng cộng cũng không gặp mặt mấy lần, cô ấy là một người con gái rất tốt, vừa bắt đầu, tôi đoán chừng là đối với nghề này của tôi rất tò mò, bọn tôi ở cùng nhau trừ xem phim ăn cơm bên ngoài, chính là tán gẫu những chuyện trong vòng bất quáí. Bất quá cô ấy rất biết chừng mực, hề chuyện gì tôi khó nói, cô ấy đều không truy hỏi.”

“Không, tôi đối với cô ấy không có... cảm giác động tâm. Lại như bạn bè, em gái? Nhưng mà quãng thời gian chúng tôi qua lại, tôi cũng suy nghĩ rất nhiều, luôn cảm thấy mình bây giờ ở trạng thái này, tùy tiện cùng người khác tạo thành gia đình là một việc vô trách nhiệm. Hơn nữa...” Y dừng một chút, lại mở miệng, tiếng nói đã hơi khô khốc, “Còn có liên quan với việc lúc trước tôi đã nói qua, mối tình lâu nay của tôi là nam nhân, tôi hiện tại cảm thấy, tôi đối với hấn tâm tình quả thực không đúng lắm.”

“Quan hệ của bọn tôi đã duy trì được bốn năm, khởi đầu tương đối gượng gạo và lúng túng. Mối quan hệ không có tình cảm làm nền tảng lâu dài, với tôi và hấn mà nói thật giống đều là lần đầu. Thực không dám giấu giếm, do mối quan hệ không có hoàn toàn thẳng thắn với nhau, tôi thậm chí có lần tưởng bỏ, cho là hấn thăm mền tôi, nếu không..., tôi không thể hiểu được tại sao nhất định là tôi.” Y nở nụ cười tự giễu, “Thế nhưng mới bắt đầu một năm, bọn tôi gặp mặt nhau rất ít, thậm chí một quãng thời gian tương đối dài, tôi cũng quên mất sự tồn tại của đoạn quan hệ này. Tôi nhớ tới một lần dài nhất đại khái là, bọn tôi có hơn bốn tháng không gặp, cuối cùng là đến sinh nhật hấn, mới gọi tôi đi qua cùng hấn. Tôi khi đó đối với đoạn quan hệ này phi thường...chán ghét, đoạn thời gian đó kể cả tôi cũng đối với bản thân mình sinh ra thái độ chối bỏ, hơn nữa cũng cảm thấy chính mình có phải là làm sai hay không, bởi vì một ít...danh lợi, mà bán đứng bản thân. Nhưng là, tôi làm nghề này, ngài hấn đã nghe qua một ít bất quáí, nếu như tôi có thể tâm bình khí hòa một chút, có lẽ lúc đó sẽ không lựa chọn bước đi kia, mà vào lúc ấy dù sao cũng tuổi trẻ —— đương nhiên hiện tại cũng vậy, tôi đối với nghiệp diễn, nhiều ít cũng có chút dã tâm. Nhưng

cho dù là bán rẻ một vài thứ, nhưng mấy năm nay phát triển cũng không như ý muốn. Tôi thấy mấy tên hắc tử nói ‘Cường nạng bị trời phạt’ ‘Lòng cao hơn trời, mệnh so với giấy bạc’ (*ý nói làm người đừng ham quá nhiều, trời không cho*), tôi cũng cảm thấy đúng, tuy rằng trong lòng khó chịu, mà càng khó chịu hơn chính là, nó dĩ nhiên là đúng đối với tôi. Tôi bắt đầu ý lại hẳn là từ năm thứ hai.”

“Đúng, là ý lại. Ba tôi, ông ấy đã rời bỏ tôi lúc tôi còn rất nhỏ, nói như thế nào đây, không thể nào vinh quang. Mẹ tôi tính cách trời sinh mạnh mẽ, cách giáo dục tôi cũng là thiên hướng áp chế, luôn luôn bảo tôi phải tỉnh táo, không được tự kiêu tự mãn, làm việc phải nỗ lực, đến nỗi có một lần, tôi hiện tại hồi tưởng lại, khả năng bà ấy ở bên ngoài cũng gặp khó khăn, cho nên thái độ đều tiêu cực bị quan vừa phần uất, một lần kia bà ấy còn truyền cho tôi ý niệm là, “không ai để ý quá trình con làm như thế nào, xã hội này chỉ nhìn vào kết quả thôi”. Mẹ tôi rất ít khi ở trước mặt cổ vũ, tán thưởng tôi. Thế nhưng hẳn —— tôi cái kia, bạn tình, hẳn...” y lắc đầu một chút, “Hắn đem tới cho tôi cảm giác có chút kỳ quái. Giống như loại quan hệ này của bọn tôi, trạng thái tốt nhất đều chỉ là duy trì quan hệ, ngoài ra tiếp xúc và trao đổi tình cảm càng ít càng tốt, nhưng cũng có thể, lòng người đều là yếu mềm, nếu như thường xuyên tiếp xúc nhau, không thể nào hoàn toàn...” Trong sạch.”

“Ý của tôi là về tình cảm, giống như ngài và tôi mặc dù là bác sĩ và bệnh nhân, thế nhưng lúc lắng nghe tôi tự thuật, khó tránh khỏi bởi vì câu chuyện của tôi mà tức giận a, đồng tình a, chán ghét a, có các loại cảm xúc khác nhau. Thời gian ở cùng nhau càng ngày càng dài, khó tránh sinh ra tình cảm. Thời điểm đầu năm thứ hai, hẳn bị bệnh, có chút nghiêm trọng, là vì lúc đó hẳn đang đàm luận một hạng mục rất quan trọng, uống rượu rất nhiều. Tôi khi đó cũng không có bận công việc gì, cho nên liền ở cùng với hẳn một quãng thời gian. Đại khái chừng hai tuần lễ. Hẳn có mấy ngày, lôi kéo tôi cùng hẳn xem mấy bộ điện ảnh trước đây của tôi, hẳn kỳ thực không hiểu phương diện điện ảnh lắm, bất quá mỗi lần xem xong, hẳn đều sẽ khen tôi hai ba câu, mang tính tượng trưng. Hẳn rất tốt, rất có phong độ, lúc bình thường cùng tôi ở chung cũng tương đối khác chế và tôn trọng, cho nên tôi... Nói chung, không có cách nào chán ghét hẳn. Trong đó bộ “Đa Tình sơn” bọn tôi cùng nhau xem đại khái là ba hoặc là bốn lần? Kỳ thực bộ phim này có rất nhiều đoạn vui tươi, khôi hài, nhưng sắc mặt hẳn mỗi lần xem đều là không biến đổi. Mà tôi có thể nhận ra được, hẳn là yêu thích bộ phim này.”

“... Tôi cảm giác giữa lúc hẳn và người khác khen tôi hoàn toàn không giống nhau, dù mỗi ngày người hâm mộ đều khen tôi.” Y nở nụ cười, “Tôi nghĩ, có thể là bởi vì tôi độc thân quá lâu, bên người bỗng nhiên có một người quan tâm, hơn nữa có thể giúp tôi chống đỡ mọi chuyện, có thể che chở tôi, hẳn là sẽ có chút động tâm đi. Năm thứ hai, bệnh của hẳn gần như khỏi hẳn, tôi cũng nhận một bộ phim, là sau một năm bạo hồng từ vai chính của khoản phim truyền hình, lần này lại là đại IP, rất nhiều người chen nhau giành vai diễn, nhân vật của tôi là nam hai, hình tượng không tệ, phần diễn không ít, ông chủ Phương nhiều lần muốn nhét người vào thế chỗ tôi, là hẳn thay tôi giải quyết chuyện này. Thật ra là rất khôi hài, đạo diễn lúc đó chọn tôi là vì tôi phù hợp với hình tượng nhân vật, kỹ năng diễn xuất cũng không tệ, tiền cát xê cũng phải chăng, cuối cùng lại còn phải dựa vào hậu đài mới có thể yên ổn nhận nhân vật này, mặc dù nó vốn là nhân vật của tôi. Sau đó thật nhiều lần, hẳn đều, xem như là thay tôi... hộ giá, hộ tống. Tôi thật sự rất cảm ơn hẳn. Nói chung, về sau, quan hệ của bọn tôi càng hài hòa thêm một chút.”

“Mọi phương diện.” Y bổ sung thêm một câu.

“Không, sẽ không, tôi có thể cảm giác được hẳn đối với tôi không có... tình yêu. Nhiều nhất chính là, bạn bè nhỉ? Nói như vậy cũng có chút... kỳ quái.”

“Dục vọng chiếm hữu? Hẳn hình như sẽ không can thiệp lựa chọn quay phim của tôi. Còn về phương diện sinh hoạt, bọn tôi gặp nhau thì càng ít hơn.”

“Tôi đối với hần? Bọn tôi cũng không phải đang nói chuyện yêu đương, phần lớn cũng không chú ý đến sinh hoạt riêng tư của đối phương. Nhưng... tôi sẽ, thường xuyên, nghĩ đến hần.” Y nói từ từ nhỏ dần, như là ngay cả chính mình cũng không xác định.

Y chậm rãi lắc đầu, “Tôi cũng không cho là... ít nhất lúc đó tôi cũng không cho là, tôi đối với hần có tâm tư khác biệt. Tôi chẳng qua là vẫn luôn cảm thấy, người này nhiều ít ở trong sinh mệnh tôi xem như là đặc biệt đi. Phân lượng đại khái có thể so với mối tình đầu, đêm đầu tiên, cũng không phải nói khắc cốt ghi tâm cỡ nào, mà đều là, lần đầu tiên, người đầu tiên... Hơn nữa ở trên mối quan hệ với hần, tập trung rất nhiều hàm nghĩa, cuộc đời của tôi, mơ ước, thỏa hiệp với hiện thực, lựa chọn, rơi xuống mối quan hệ cùng hần tới thời điểm này. Cho nên khi đó tôi vẫn cảm thấy, ở bề ngoài tôi muốn chính là hần, trên thực tế tôi muốn chính là cả một cuộc đời tôi, dĩ vãng của tôi, tương lai của tôi.”

“... Đúng, hiện tại cảm giác lại không giống nhau. Tôi hai ngày trước cùng hần đụng phải. Ngài biết phản ứng đầu tiên lúc đó của tôi là cái gì không? *Hần thật giống như gây đi* ” Y cười, “Tiếp theo chính là một chuỗi câu hỏi trong đầu chạy ra, gần đây rất bận sao? Hay bởi vì xã giao nên uống rượu à?... Tại sao biết rõ tới đây sẽ gặp phải tôi còn muốn đến? Tôi cảm thấy tôi nghĩ quá nhiều, đầu óc rối như tơ vò, mà ở bề ngoài, tôi cảm thấy tôi nguy trang đến mức rất trấn định. Tôi giả bộ không quen biết hần.”

“Ngài cảm thấy, tôi đây là thích hần sao?”

14. Chương 14: Ảnh Đế Li (2)

Từ phòng tư vấn đi ra, cả người Nguyên Sơ đều như vô cùng mệt mỏi.

Tiểu Lưu vẫn đứng ở cửa chờ, Nguyên Sơ lên xe, Tiểu Lưu hỏi y có muốn ăn chút gì đó hay không. Gần đây vì “Sóng Bạc” mà Nguyên Sơ phải giảm béo như điên. Râu tóc cũng chậm rãi mọc lên, thời điểm không hóa trang, bắt đầu xuất hiện một cổ chán nản, chật vật. Trong dự liệu, Nguyên Sơ lắc đầu.

Tiểu Lưu đưa Nguyên Sơ về nhà, ngày mai còn phải quay phim, trước khi quay về dặn dò Nguyên Sơ hai câu, cũng không biết y có nghe lọt tai hay không nữa.

Nguyên Sơ như người mất hồn đi tới đi lui hai ba vòng trong căn phòng nhỏ, muốn đọc kịch bản, nhưng một chữ cũng không nuốt nổi, muốn lướt weibo, lại sợ nhìn đến những thứ linh tinh làm cho tâm tình còn tệ hơn. Y chỉ có thể nhiều lần lướt weixin (*bên mình hay gọi là wechat*), ngày hôm qua Hoàng Dật Dao gửi cho y một đoạn thoại dài chân thành khẩn thiết, tràn ngập ý xin lỗi, đại ý là tuy rằng y rất tốt, chỉ là đi cùng với y chung quy không có cảm giác kia. Nguyên Sơ hoàn toàn có thể hiểu được, một cô gái mới vừa tốt nghiệp, đương nhiên vẫn muốn theo đuổi ái tình, sẽ không cam tâm tình nguyện cùng một nam nhân “cũng không tệ lắm” kết hôn sinh con. Huống chi, y còn lâu mới được xưng là “Không tệ”, còn có, y cũng chưa chắc có thể mang lại một cuộc sống ổn định. Nguyên Sơ vuốt ve điện thoại, xem lại một chút đoạn thoại y cùng Hạng Tri Lam tán gẫu.

Thời điểm như thế này, ngoại trừ bác sĩ tâm lý, y căn bản không tìm đến bất kỳ người nào để nói chuyện, cũng không cách nào tìm ra phương pháp giải quyết. Y cảm thấy bản thân mình lẫn lộn cho tới bây giờ,

đến cùng vẫn là từ đầu đến cuối đều thất bại.

Chuông điện thoại di động vang lên, Nguyên Sơ giật cả mình, theo bản năng tiếp điện thoại: “A lô?”

“Tiểu Sơ, xảy ra chuyện gì? Con cùng Dao Dao trước đó không phải vẫn rất tốt sao, tại sao hôm nay ba của con bé đến xin lỗi mẹ? Không phải mẹ đã nói, Dao Dao tuổi còn nhỏ, có việc gì con nhường con bé một chút, hai người ở cùng nhau chẳng lẽ một chút rung động cũng không có, quan hệ đều là dụng tâm kinh doanh sao? Mẹ còn rất yêu thích con bé Dao Dao kia, hai người các con rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Sơ trong lòng khổ sở, lại có chút dở khóc dở cười, chỉ có thể ôn nhu dụ dỗ nói: “Là con không đúng. Bất quá, Hoàng Dật Dao nói với con, con không phải hình mẫu nam nhân mà cô ấy yêu thích, cô ấy không thích con, chúng ta cũng không thể cưỡng ép người ta chứ?”

“Ai.., vậy thì thật sự không có biện pháp, ” bên kia thở dài, “Con xem con đi, đã khuyên con không nên làm việc trong vòng giải trí, con lại không nghe, làm hại mỗi lần xem mắt con gái nhà người ta đều e ngại!”

Nguyên Sơ rũ mắt, vuốt vuốt ghế sofa, tựa như mộng du nói: “Nào có, có rất nhiều cô gái kêu gào yêu thích con đấy.”

“Vậy con có yêu thích không, có thể mang bạn gái về đây để người mẹ này nhìn qua được chứ?”

Nguyên Sơ trầm mặc, bên kia càng không nhận được thở dài, lặp đi lặp lại câu “Con nói, con.....”. Nguyên Sơ qua loa vài câu, rồi cúp máy.

Y ngồi trên ghế sofa, để điện thoại di động xuống, che mắt. Đèn của phòng khách sáng quá, chói vào mắt y. Lúc thiếu niên, y đã từng nỗ lực cùng mẹ trao đổi, nhưng mà, mỗi một lần y cố gắng mở cửa lòng thuật lại quan điểm của bản thân, cuối cùng đều sẽ biến thành cả hai cãi vã kịch liệt. Sau đó y cố chấp làm theo ý mình chạy đi đóng phim, đoạn thời gian trước khi nhận được giải thưởng, y cùng người trong nhà cơ hồ đoạn tuyệt quan hệ, cho đến lúc công thành danh toại, được khen ngợi là “Anh đế trẻ tuổi nhất”, quan hệ hai người cuối cùng mới hòa hoãn. Nhưng y đã bỏ qua việc trao đổi trước kia, bọn họ mới duy trì được ôn hòa. Tuổi tác càng lớn, đối với một số việc làm của mẹ, y cũng hiểu được tầng sâu ý nghĩa, quan hệ cả hai cũng càng ngày càng tốt hơn một chút. Tuy rằng chưa thể gọi là thân mật, nhưng thỉnh thoảng cũng có nhắc tới nhau vài câu, quan tâm lẫn nhau, rốt cuộc có chút ấm áp. Thế nhưng đối với sự việc này, y cùng mẹ vẫn cứ không có cách nào trao đổi. Y từ nhỏ đến lớn, thậm chí không dám khẳng định, mẹ của y có thật sự yêu thương y hay không.

Nguyên Sơ xoa xoa mi tâm, tận lực đem tâm tư xoắn xuýt này ném qua một bên, y nhớ đến lời bác sĩ nói hôm nay, do dự một phút, vẫn là bấm điện thoại gọi cho Hạng Tri Lam. Trong nháy mắt được kết nối, hốc mắt của y đỏ, y nói: “Hạng tiên sinh, tôi muốn gặp anh một chút.”

Hạng Tri Lam cho địa chỉ quán bar. Nguyên Sơ biết ngọn nguồn bên trong, năm ngoái y bị người ta hãm hại, chính là tại “Gặp gỡ” trước đó, sau đó ông chủ không tiếp tục kinh doanh được, muốn chuyển nhượng, Hạng Tri Lam và bạn tốt bỏ ra ít tiền, một lần nữa đem cái quán bar kia trùng tu lại.

Tôn Yến Ngừ dẫn Nguyên Sơ vào trong phòng tiếp khách riêng, tuy rằng rất muốn nghe ngóng, nhưng quán bar quá ồn, Hạng Tri Lam lại một mặt “Cút ra ngoài”, cho nên chỉ có thể yên phận giúp bọn họ đóng cửa.

Hạng Tri Lam rót rượu cho chính mình cùng Nguyên Sơ, ngừ khí rất nhạt: “Gặp tôi làm cái gì?”

“Tôi muốn biết ” Nguyên Sơ do dự một chút, cuối cùng cắn răng hỏi, “Tại sao bỗng nhiên quyết định kết thúc quan hệ của chúng ta?”

Hạng Tri Lam ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn y một cái. Nguyên Sơ cũng biết cái vấn đề này bao hàm ý tứ quá nhiều, chỉ là không biết Hạng Tri Lam ngộ nhận ra loại nào. Y cắn chặt hàm răng, cả người tựa hồ có chút choáng váng, không biết có phải là bởi vì quá căng thẳng hay không, y cúi đầu nhìn chằm chằm Hạng Tri Lam chuyển động ly rượu trong tay, trầm mặc chờ đợi “Phán quyết”.

“Bởi vì mối tình đầu của tôi đã trở về.” Hạng Tri Lam ngửa đầu uống cạn một hơi, dứt khoát nói.

À, ra là như thế. Hợp tình hợp lý, chính là điểm cẩu huyết thường xuất hiện trong các bộ phim truyền hình dài tập đây mà. Nguyên Sơ gật gật đầu, bước đi có chút bất ổn, y thấp giọng nói: “Quấy rầy.” Sau đó quay người rời đi. Mở cửa phòng đi ra, y chớp mắt muốn nổ tung, âm nhạc cùng đám người huyền ảo bên ngoài tràn vào, Nguyên Sơ mắt tối sầm lại, chân mềm nhũn, cả người dường như ngã về phía sau.

15. Chương 15: Ảnh Đế Ii (3)

Lúc Nguyên Sơ tỉnh lại là đang ở trong bệnh viện, Tiểu Lưu một mặt uể oải trong coi y, thấy y mở mắt, vội hỏi y cảm thấy có điểm nào không khỏe, đồng thời nhấn cái chuông bên giường.

“Tôi làm sao hôn mê?” Y có chút mờ mịt hỏi, tâm tư bỗng bình ở giữa không trung, còn không nhớ nổi tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Tiểu Lưu mặt mày ủ rũ, “Bác sĩ nói là hạ đường huyết.”

“Mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ rưỡi.”

Nguyên Sơ “Ồ” một tiếng, sau đó phản ứng đầu tiên là, “Vậy còn kịp giờ đến trường quay.”

Tiểu Lưu ấn cánh tay y đang muốn ngồi dậy, nói: “Tôi đã giúp anh nói với Mẫn đạo diễn diễn xin nghỉ rồi. Anh nghỉ ngơi thật tốt một ngày đi.”

Nguyên Sơ lại lần nữa nằm xuống, thở dài một hơi, ký ức tối hôm qua mới chậm rãi trào về. Y không nhận được cười khổ một tiếng, cảm thấy hành vi của mình quá mức ấu trĩ, thực sự là buồn cười.

Tiểu Lưu kinh hãi nhìn y, gần đây tâm trạng của Nguyên Sơ ngày càng tệ, còn định kỳ đến bác sĩ tâm lý, cả người tình hình đáng lo, một tiếng cười này của Nguyên Sơ làm tim Tiểu Lưu nhảy tới cổ rồi, chỉ lo y sẽ phát điên mất.

“Ngày hôm qua, là ai gọi điện thoại cho cậu?”

Tiểu Lưu nói: “Hình như là ông chủ quán bar, họ Tôn.”

Nguyên Sơ “Ừ” một tiếng, trong lòng trầm xuống. Y ở đáy lòng yên lặng mà thở dài. Đối phương tàn nhẫn một chút, y cũng có thể buông bỏ nhanh hơn một chút.”Điện thoại di động tôi đâu?”

Tiểu Lưu siết chặt điện thoại di động của Nguyên Sơ, dặn dò: “Cậu đừng lên weibo a.”

Ước chừng là lần này nháo cái gì con thiêu thân đi, Nguyên Sơ gật gật đầu, nói: “Tôi tìm người nói chuyện phiếm.”

– Có online không?

– F*ck! Đại minh tinh! Làm sao đột nhiên nhớ tới tìm tôi?

Bạn cấp ba của Nguyên Sơ – Kim Hoằng, năm đó cùng y thi nghệ khảo, cuối cùng đi Bắc Kinh học hí kịch, sau đó ra trường không đi viết kịch bản lại đi viết văn, không ngờ lại ở trong giới văn có tiếng tăm. Hơn nữa... viết chính là đam mỹ. Nguyên Sơ cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, lúc y rãnh rỗi đến phát chán sẽ đi dạo weibo của vị bạn học nữ này, rất ít khi tán gẫu chuyện bát quái, phần lớn đều là nói về sách, điện ảnh, âm nhạc, băng hươu các thứ. Hơn nữa năm ngoái lúc y chật vật nhất, Kim Hoằng đã đứng ra giúp y giải thích, cho nên trong tiềm thức y, vẫn có chút tín nhiệm vị bạn học nữ này.

Y suy nghĩ một chút, khá mờ mịt, miêu tả đại khái một chút trạng thái của y giờ khắc này, cuối cùng chốt lại vấn đề là: “Làm thế nào để không thích một người nữa?”

Đối phương: “...”

“Dùng kinh nghiệm của người từng trải nói cho cậu biết, thứ nhất, để cho mình bận rộn. Thứ hai, ngàn vạn lần đừng tẩy não chính mình, đừng “tự oán tự giận” (~ *đừng hối hận*), đừng nhiều lần tự nói với chính mình yêu thích người ta nhiều ra sao, có thể không nghĩ thì đừng nghĩ, vô tình nhớ đến cũng không có chuyện gì to tát, dù sao dùng sức quá mạnh liền dễ dàng “vật cực tất phản” (~ *quá giới hạn sẽ bị tác động phản lại*). Thứ ba, thời gian có thể cọ rửa rất nhiều thứ. Over.”

Tiếp đến, bên kia lại gửi tới một tin nhắn: “Tôi cho là chỉ có dân đen như bọn tôi mới có thể đối với người mình yêu chỉ muốn mà không được, thống khổ vạn phần, muốn chết muốn sống, không nghĩ tới đại mình tình cũng như thế ha, tâm lý giống nhau!”

Nguyên Sơ bất đắc dĩ, “Nhưng mà cậu đã kết hôn ba năm rồi, hay tôi cho cậu xem lại VCR* lễ cưới a.”

(VCR: đoạn phim ngắn được máy quay ghi lại, viết tắt của từ <video cassette recorder>)

Đối phương lập tức phản bác, liệt kê ra một đống cái tên, cái gì Đường Ni a, Nhất Mỹ a, Pháp Sa a, Đầu Sâm a... Kim Hoàng phát ra cái biểu tình “Cây ngay không sợ chết đứng”, nói, những người này chính là tôi cầu mà không được!

Hai người tán gẫu với nhau vài câu, Nguyên Sơ cảm thấy tâm trạng đã thoải mái hơn một chút.

Y quay đầu hướng Tiểu Lưu nói: “Cậu nghỉ ngơi một lúc đi, chúng ta đừng làm chậm trễ thời gian của đoàn phim, buổi chiều vẫn phải trở lại quay phim.”

Thứ nhất, để cho mình bận rộn.

16. Chương 16: Bạch Nguyệt Quang li (1)

Hạng Tri Lam đi rồi, Du Tiến Chu sững sờ một lát, ăn tiếp cũng không được, đi cũng hiện ra chật vật. Trong tay vẫn đang cầm bó hoa, cuối cùng vẫn là xuống lầu đón xe, đi tới địa chỉ viết trên thẻ.

Căn nhà bố trí rất được, không gian cũng rất lớn. Du Tiến Chu đem mỗi cái gian phòng đều nhìn qua một lần, khó giải thích được nghĩ đến khoảng thời gian đại học bọn họ ở cùng nhau trong căn phòng trọ nhỏ. Du Tiến Chu bỗng nhiên lòng chua xót mà nghĩ đến, lúc mình đi, đã để lại rất nhiều đồ vật tại căn phòng đó, mọi thứ đều không mang đi, không biết Hạng Tri Lam có phải là đem chúng ném hết rồi hay không. Du Tiến Chu đem bó hoa đặt trên khay trà, hướng trên ghế salon ngồi xuống, cả người có loại cảm giác mất mát, không nhà để về.

Thời điểm Du Tiến Chu mới ra nước ngoài, không bỏ xuống được Hạng Tri Lam, mặc dù biết hẳn sẽ trách mình, nhưng vẫn là cùng hắn duy trì liên lạc. Sau đó Du Tiến Chu bị mẹ phát hiện, dưới sự bất đắc dĩ, chỉ có thể tách ra. Sau đó bà ấy qua đời, Du Tiến Chu đi một chuyến tới Nam Cực, sau khi đến nơi kỳ thực cũng không tâm tư gì để chơi, ngay sau khi gửi tám bưu thiếp về nước, liền quyết định phải trở về. Bọn họ lúc còn thiếu niên, đã từng rất ảo tưởng, muốn đi sa mạc, đi biển rộng, đi sông băng, đi ruộng lúa mạch mênh mông vô bờ, đi du lịch, đi chứng kiến tình yêu của bọn họ. Thế nhưng, tính mệnh lại quá nhanh.

Cảnh còn người mất. Du Tiến Chu ném trái rõ rệt câu nói này, cảm nhận được một luồng sâu sắc sự bất đắc dĩ. Nói lại tiền duyên quá khó khăn. Thời điểm thiếu niên rung động, chân tình, yêu thích, thật giống như đã triệt để tiêu tan trong gió qua mười năm này, từng chút, từng chút một đều không thể một lần nữa

nắm về. Du Tiến Chu từng đối Hạng Tri Lam nói: “Những năm này tôi rất nhớ cậu.” Du Tiến Chu đương nhiên rất muốn Hạng Tri Lam, chỉ là, muốn chính là Hạng Tri Lam của mười năm trước, mười ba năm trước, mười lăm năm trước. Mà bây giờ con người này, thành thực thận trọng, phong độ nhẹ nhàng, bận rộn đầu tắt mặt tối, yêu đương đối với hắn dường như chỉ là thủ tục. Khi Hạng Tri Lam nói “Bởi vì mười năm trước tôi yêu cậu”, Du Tiến Chu liền rõ ràng, quả nhiên không thể hoàn hảo không chút tổn hại mà đoàn tụ.

Du Tiến Chu e rằng chính mình nhất thời kích động, ôm đầy vọng tưởng trở về nước, là sai.

17. Chương 17: Bạch Nguyệt Quang Li (2)

Căn nhà kia Du Tiến Chu chỉ đi qua một lần đó.

Khá là ngầm hiểu ý nhau, sinh hoạt của Du Tiến Chu và Hạng Tri Lam đi vào giai đoạn như hai đường thẳng song song, thật giống như chỉ là bạn học phổ thông, giúp đỡ xong một cái, liền nhanh chóng trở lại quỹ đạo sinh hoạt của chính mình.

Mãi đến một ngày, Hạng Tri Lam gửi tin nhắn cho Du Tiến Chu, nói có chuyện cần phải gặp.

Đi thẳng vào vấn đề, Hạng Tri Lam nói: “Mẹ tôi hối thúc tôi tìm đối tượng, tôi suy tính rất lâu, vẫn cảm thấy, khắp mọi mặt mà nói, cậu thích hợp nhất.”

Du Tiến Chu sững sốt tại chỗ, sau đó phản ứng lại, không biết nên tức giận hay nên cười. Du Tiến Chu cơ hồ nguyên văn hoàn trả: “Mười năm, cái gì cũng thay đổi, chỉ có vấn đề là không thay đổi. Vấn đề của chúng ta còn chưa giải quyết, yêu cũng nói chưa xong, cậu còn muốn tiến thêm một bước?” Thấy Hạng Tri Lam trầm mặc, Du Tiến Chu không nhịn được càng thêm hùng hổ dọa người, “Tôi thừa nhận, năm đó rất nhiều chuyện tôi xử lý đều không tốt, khiến cho cậu thương tâm, thế nhưng tôi không khổ sở sao? Tôi yêu thích cậu cũng không phải giả bộ, tôi lúc đó cũng là thật lòng thật dạ mà yêu cậu, tôi cũng rất khó vượt qua, thế nhưng mẹ tôi ——” Du Tiến Chu nghẹn ngào một chút, “Mẹ tôi không tốt, mẹ tôi nơi nào cũng không tốt, thế nhưng đối với tôi đều rất tốt, cực kỳ tốt, cậu biết không? Hoàn cảnh sinh hoạt lúc tôi còn nhỏ, tôi đã đề cập với cậu, mẹ là người che phong đầy vũ cho tôi, bà ấy là hậu thuẫn to lớn nhất của tôi, ngoại trừ chuyện này.” Ngoại trừ tính hướng, ngoại trừ tình yêu thiếu niên hoang đường này.

Hạng Tri Lam cơ hồ có chút trào phúng mà nói: “Cho nên hai chúng ta đều không sai? Vậy thì cái gì đã sai?” Hắn nhớ tới lời nói thành khẩn của mẹ mình, cho phép hắn tự cân nhắc đại sự cả đời, thậm chí lui một bước dài, nói, tìm cậu con trai đó trở về cũng không có chuyện gì. Mẹ hắn còn nói bóng gió nghe được tin tức Du Tiến Chu trở về, có chút không được tự nhiên nói: “Đứa trẻ Tiểu Du kia cũng rất tốt, năm đó...” Mẹ hắn nói chưa hết, thở dài.

Năm đó chung quy vẫn là năm đó.

Du Tiến Chu trầm giọng nói: “Tôi về nước... Nhiều ít là tìm lại phần cảm tình trước kia của chúng ta trở

về.”

Hạng Tri Lam trầm mặc. Tình cảm thời niên thiếu thật tuyệt đẹp, nhưng giờ khắc này thật buồn cười.

“Xin lỗi.”

Du Tiến Chu cơ hồ muốn bật cười, giữa hai người bọn họ, tận cùng chỉ còn lại câu xin lỗi.

Hai người tương đối không nói gì, nửa ngày, Hạng Tri Lam nói: “Tôi chỉ là có chút không cam lòng.”

Bọn họ đã từng tốt như vậy.

18. Chương 18: Bạch Nguyệt Quang li (3)

Vào ngày sinh nhật ba mươi ba tuổi của Hạng Tri Lam, Tôn Yến Ngữ đặc biệt tích cực rêu rao giúp hắn tổ chức. Sau đó lại làm chuyện đặc biệt ngu xuẩn: Tin tức phát khắp nơi. Dựa theo câu chuyện Tôn Yến Ngữ vô cùng đau đầu mà thuật lại, lúc đó đang ở trên weibo lựa chọn danh sách mời, tâm lý hoạt động là như thế này, cái này là bạn học cấp ba quan hệ không tệ, cái này là người quen của Hạng Tri Lam, cái này là lần trước còn ăn cơm chung... Vì vậy ngay sau đó liền đem Du Tiến Chu vào danh sách mời. Sau đó ý thức được chính mình đã phạm sai lầm, Tôn Yến Ngữ vội vàng báo cho Hạng Tri Lam một tiếng, chỉ sợ vào lúc đó tình cảnh trở nên lúng túng. Hạng Tri Lam nói không có chuyện gì.

Lần này tụ hội ngoại trừ bạn bè sau khi tốt nghiệp, bạn học cấp ba, bạn học thời đại học, còn có mấy người bạn trong lĩnh vực kinh doanh quan hệ khá tốt của Hạng Tri Lam. Nam nữ đều có. Hạng Tri Lam cho địa chỉ là một câu lạc bộ (Clubhouse) tư nhân, hắn bao một gian phòng khách rộng lớn, chuẩn bị một ít rượu, mang tính tượng trưng tụ họp một chút liền rời đi, dù sao nếu như không phải Tôn Yến Ngữ nhắc, Hạng Tri Lam căn bản không nhớ tới sinh nhật mình. Thời điểm còn thiếu niên cảm thấy hai mươi tuổi là điều rất xa xôi, bây giờ chớp mắt một cái, đã là ba mươi ba tuổi, trở thành một nam nhân trung niên. Hạng Tri Lam ở bên ngoài phòng khách rút một điếu thuốc, thở dài, đợi người đến.

Lúc Du Tiến Chu nhận được tin từ Tôn Yến Ngữ, nháy mắt run lên. Chốc lát, mới mím mím môi, như không có chuyện gì xảy ra mà trả lời: “Được.”

Sau lần nói chuyện kia, quan hệ hai người liền khôi phục trạng thái lúng ta lúng túng. Hạng Tri Lam nói hắn không cam lòng, Du Tiến Chu cũng không phải là người có lỗi. Du Tiến Chu tại bên ngoài phòng khách đứng phải Hạng Tri Lam, Hạng Tri Lam đang cùng bạn bè lâu ngày xa cách nhẹ nhàng đụng vai chào hỏi, rồi chỉ hướng đi vào bên trong, quay đầu lại nhìn thấy Du Tiến Chu, cũng cười cười chào một tiếng “Đến.”

Du Tiến Chu cũng cười: “Tôi còn tưởng rằng cậu không hy vọng tôi tới.” Du Tiến Chu đưa lễ vật lên, một cái hộp nhỏ ở bên trong được tỉ mỉ đóng gói.

Hạng Tri Lam: “Cậu là người duy nhất mà tôi đường hoàng nói chuyện yêu đương.” Cái xưng hô thân mật thời thiếu niên tại đầu lưỡi hần lưỡng lự vài vòng, rốt cục vẫn là không có nói ra, hần chỉ có thể cười một cái nói, “Nói chung, hoan nghênh.”

Du Tiến Chu tiến lên nhẹ nhàng ôm hần, sau đó đi vào bên trong phòng khách.

Người tới không nhiều, quan hệ tốt nhưng không hần mỗi người đều rảnh rỗi, sau khi ngồi xuống, phục vụ đem rượu cùng món ăn bày lên. Hạng Tri Lam có chút buồn phiền. Cảnh tượng bữa tiệc ăn uống linh đình này thật giống như biến thành một buổi xã giao. Lúc này Tôn Yến Ngữ còn chuẩn bị một cái bánh kem ba tầng, đủ màu sắc, bên trên còn cắm đầy cây nến, Hạng Tri Lam dở khóc dở cười. Cuối cùng cái bánh này cũng không động tới nhiều. Ăn uống được một lúc, Tôn Yến Ngữ như là có chút say rồi, cầm ly rượu lên, nói muốn mời Hạng Tri Lam một ly.

“Lão Hạng, chúng ta làm bạn bè nhiều năm, ta phi thường cảm ơn ngươi, nếu như không phải ngươi, ta sẽ không biết tới rượu, sẽ không mở nổi cái quán bar kia, ta cũng sẽ không gặp được Dung Dung. Ta biết, ta kiên quyết tổ chức tiệc sinh nhật này cho ngươi, trong lòng ngươi không hần nguyện ý, thế nhưng!” Tôn Yến Ngữ đem ly rượu trong tay uống cạn, “Anh đây sau này sẽ là đàn ông có gia đình, các loại tiệc rượu như thế này e rằng sẽ thiếu đi một người, sau này ta còn phải trải qua những ngày tháng cùng vợ con. Hạng lão bản, ta hôm nay mượn gió xuân của ngài, cáo biệt năm tháng độc thân của ta một chút. Chớ trách chớ trách.”

Hạng Tri Lam cũng nâng ly rượu lên, cười nói: “Vậy ta chỉ có thể chúc các ngươi trăm năm hảo hợp a.”

Tôn Yến Ngữ cười hắc hắc một tiếng. Hạng Tri Lam uống cạn rượu trong ly, lại nhìn về phía Tôn Yến Ngữ, phát hiện nụ cười trên mặt Tôn Yến Ngữ như là cứng lại, vặn vẹo thành một vẻ phức tạp. Tôn Yến Ngữ nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạng Tri Lam, lấp bắp hô một câu: “Lão, lão Hạng, kia, cậu ta làm sao... Đến?”

Hạng Tri Lam bỗng nhiên quay đầu, ở cửa phòng khách là Nguyên Sơ, đã lâu không gặp, y gầy đi không ít, cả người lộ ra một luồng trạng thái tái nhợt cùng mệt mỏi, trong tay y mang theo một cái túi giấy, nhìn qua mặt bàn liền biết tiệc rượu đã gần kết thúc, nhìn lại thấy mọi người cũng đang nhìn thần sắc của mình, y cũng hơi có chút mờ mịt.

Hạng Tri Lam theo bản năng quay đầu lại liếc nhìn Du Tiến Chu. Bề ngoài xem ra không có chuyện gì, nhưng vừa nhìn, Du Tiến Chu liền ý thức được sự tình có điểm không đúng.

Nguyên Sơ đem lễ vật để xuống, cúi đầu lấy điện thoại di động ra, chuyển đến phần hộp thư có thiệp mời, trước tiên nhìn Hạng Tri Lam một chút, lại nhìn Tôn Yến Ngữ một chút: “Không phải là các người gửi ta?” Trong những người có mặt ở đây, y cũng chỉ biết có hai người này. Nguyên Sơ thậm chí không chú ý tới trong đám người đang ngồi ở đây có Du Tiến Chu.

Tôn Yến Ngữ liên lạc không ít người, cuối cùng xác định thời gian địa điểm, bởi vì là câu lạc bộ tư nhân, nên khi mời, Tôn Yến Ngữ thông qua hộp thoại tin nhắn gửi hàng loạt thiệp mời cho mỗi người, chủ yếu chỉ là đảm bảo cho mọi người có thể đi vào câu lạc bộ mà thôi. Hạng Tri Lam nhìn về phía Tôn Yến Ngữ, Tôn Yến Ngữ mặt sắp khóc, hận không thể tại chỗ tuyên thệ chính mình tuyệt đối không gửi thiệp cho Nguyên

Sơ.

Đêm đó tại quán bar Nguyên Sơ ngắt đi, Hạng Tri Lam cùng Tôn Yến Ngữ đem y đưa đến bệnh viện gần đó, sau đó hắn bảo Tôn Yến Ngữ gọi điện thoại cho trợ lý của Nguyên Sơ, rồi để Tôn Yến Ngữ ở đây chờ người đến. Đêm đó Hạng Tri Lam cũng hướng Tôn Yến Ngữ giải thích rõ quan hệ giữa hắn và Nguyên Sơ, còn nói rõ, quãng thời gian trước đoạn này quan hệ đã kết thúc, nếu như vô tình gặp phải Du Tiến Chu, chớ nói lung tung.

Nguyên Sơ thấy hai người đều không lên tiếng, chỉ cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng nói: “Khả năng là nhầm lẫn, bất quá nếu tôi đã đến, lẽ vật liền để nơi này. Xin lỗi, quấy rối mọi người.” Nguyên Sơ quay người rời đi, Hạng Tri Lam động tác so với đầu óc nhanh hơn, đầu tiên là phát ra một tiếng “Nguyên Sơ”, nữa là kéo y lại. Thời điểm nắm chặt cổ tay lạnh lẽo của y, Hạng Tri Lam mới thanh tỉnh lại, hắn nhìn Nguyên Sơ, muốn nói cứ ngồi xuống cùng ăn tiệc, lại chợt nghe trên bàn rượu phía sau truyền đến giọng trò chuyện cùng cười khẽ, “Nguyên Sơ? Kia thật là Nguyên Sơ?” “Ta đã nói nhìn quen mắt, diễn viên a...” “Trên internet nói cậu ta là... Có thật không?”

Nguyên Sơ rũ mắt, cong cong môi, liền nói lại một lần: “Xin lỗi, quấy rầy. Tôi, tôi đi trước.”

Hạng Tri Lam cũng bật thốt lên một câu xin lỗi. Nguyên Sơ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó nhanh chóng liền cúi đầu, nói: “Không có chuyện gì, thiệp mời có thể là có người đùa dai đi.” Nguyên Sơ đẩy tay Hạng Tri Lam ra, liền cười cười với hắn, gần như có chút vội vàng mà lùi về sau, sau đó rời khỏi. Hạng Tri Lam khó giải thích được mà hoảng hốt, luôn cảm thấy tình trạng của y không đúng, đuổi theo y hai bước, có người cùng hắn đi ra. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Du Tiến Chu trầm mặt, hỏi hắn: “Cậu ta với cậu là quan hệ gì?”

Du Tiến Chu nghĩ thầm, quả nhiên lẫn lộn trong vòng giải trí chính là không đáng tin, mẹ cậu ta còn muốn kết thân, không chừng sẽ làm hại em gái của mình!

Nhìn thấy Hạng Tri Lam một mặt do dự, tâm Du Tiến Chu nguội lạnh đi nửa phần, quan hệ này quả nhiên là không minh bạch. Du Tiến Chu nói: “Cậu nói thật với tôi.” Du Tiến Chu không ngại Hạng Tri Lam cùng người khác nói chuyện yêu đương, dù sao cả hai tách ra cũng đã lâu như vậy, điều này hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng điều bản thân Du Tiến Chu sợ nhất chính là Hạng Tri Lam là loại người kia.

Hạng Tri Lam nhìn sắc mặt Du Tiến Chu, biết mình nói ra thì mọi chuyện liền kết thúc. Thế nhưng không nói ra, đoạn quan hệ này cũng để lại vết nứt, Du Tiến Chu tra xét một chút, cũng có thể đoán được tám chín phần. Hạng Tri Lam chỉ có thể nhắm mắt lại, giọng khàn khàn, thừa nhận: “Tôi...bao dưỡng cậu ta. Nhưng đoạn quan hệ này đã sớm kết thúc!”

Du Tiến Chu viền mắt đỏ chót, tới tóm chặt cổ áo của Hạng Tri Lam, “Thao! Con mẹ ngươi Hạng Tri Lam!”

“Cậu hãy nghe tôi nói, ” Vào lúc này, tên gọi thân mật thời thiếu niên liền như vậy hốt hoảng nói ra, “Tiểu Chu, tôi chỉ là không có cách nào cùng người khác nói đến chuyện tình cảm, cậu biết, tôi...”

Du Tiến Chu một quyền đánh tới, hốc mắt bắt đầu dâng lên cổ chua xót, “Ta có hay không từng nói với người, ta ghét nhất là nói như vậy! Ta có hay không từng nói với người, mẹ ta ——” Du Tiến Chu ghen ngào, nói không được, chỉ cảm thấy tất cả toàn bộ đều sụp đổ. “Hạng Tri Lam, con mẹ nó, người là cái loại tra nam ngu ngốc, cút đi!” Du Tiến Chu buông tay ra, lau nước mắt, sửa lại cổ áo một chút.

“Du Tiến Chu!”

Du Tiến Chu quay đầu lại, thần sắc lạnh lùng, “Người biết rõ đây là ranh giới cuối cùng của ta. Mười năm, tình cảm giữa chúng ta vốn còn dư lại không có bao nhiêu, người còn làm ra chuyện như vậy, người cảm thấy chúng ta còn có thể sao? Một chút khả năng cũng không có.”

Mẹ của Du Tiến Chu lúc còn là sinh viên, bởi vì trong nhà khốn cùng, rõ ràng có năng lực du học nước ngoài, đến một trường đại học tốt, nhưng bởi vì thiếu hụt tài chính, bắt đầu đi bán đứng chính mình. Nam nhân kia đối với bà ấy rất tốt, lúc đó thiếu nữ ngây thơ, trong lúc vô ý lại rơi vào bẫy tình. Sau đó bị vứt bỏ, cũng chỉ đổi lấy lại một câu, người yêu chân chính qua đời từ lâu, tâm lý đã sớm không chứa nổi người khác. Qua hai tháng, bà ấy phát hiện mình mang thai, cuối cùng đi tìm nam nhân kia, lại phát hiện nam nhân kia đang cùng người phụ nữ khác vui sướng tận hồn, họ là môn đăng hộ đối, cô dâu là một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Bà ấy cuối cùng cũng không thể đi du học.

Du Tiến Chu sẽ không bao giờ quên khoảng thời gian khổ sở lúc còn nhỏ, ngày ngày bị người khác cười nhạo; càng sẽ không quên lúc cấp ba, nam nhân kia phát hiện sự tồn tại của Du Tiến Chu, bởi vì vợ hắn ta không thể sinh đứa con trai nối dõi liền muốn Du Tiến Chu rời bỏ mẹ mình mà đi theo hắn ta, liền bắt ép Du Tiến Chu chuyển đến cái trường tư thục nổi tiếng. Càng trào phúng hơn chính là, vợ hắn ta lần thứ hai mang thai sau đó sinh được đứa con trai, thái độ nam nhân kia trong nháy mắt liền biến thành hồ hởi.

Hạng Tri Lam ho khan hai tiếng: “Lúc đó, cậu âm thầm cắt đứt liên hệ, tôi thật sự là —— ”

“Con mẹ nó, đây là mượn cớ sao? Người muốn trả thù ta, hà tất đi thương tổn một người khác?!”

Hạng Tri Lam giật mình.

“Cậu ta và mẹ của cậu không giống nhau...” Hạng Tri Lam muốn nói, hắn và Nguyên Sơ là giao dịch theo nhu cầu mỗi bên, bọn họ trước sau tuân thủ nghiêm ngặt khoảng cách, nhiều năm như vậy, hắn cũng không biết tên thật của Nguyên Sơ gọi là gì.

Du Tiến Chu cơ hồ tức giận nở nụ cười, “Người là khờ thật hay là giả ngu, người không nhìn ra được sao, người không thấy được cậu ta ——” Du Tiến Chu ngữ khí có chút tỉnh táo lại nói tiếp, “Cậu ta thích người.”

Một tên nhân viên phục vụ chạy tới nói: “Hạng tiên sinh, vị bằng hữu kia của ngài, tại cửa té xỉu.”

Du Tiến Chu gần như khiêu khích cười nói: “Mẹ người không phải hỏi thúc người tìm đối tượng sao? Ta thấy cậu ta vô cùng tốt.”

Phần này mình đổi cách xưng hô của Du Tiến Chu đối với Hạng Tri Lam, từ “tôi – cậu” đổi thành “ta – người” là bởi vì lúc này Du Tiến Chu đang tức giận, giống như bình thường nói chuyện thì kiểu như bạn bè còn khi tức giận thì mày – tao.

19. Chương 19: Kim Chủ Iii (1)

Tiểu Lưu vội vã chạy tới, gấp đến độ như con kiến trên chảo nóng. Một bên cùng Hạng Tri Lam nói cảm ơn, một bên dò hỏi tình huống cụ thể ra sao. Chính là giữa hè, cả người tiểu Lưu đổ mồ hôi đến nỗi như là từ trong nước mới vớt ra, Tôn Yến Ngữ ở một bên nhìn, nghĩ thầm làm trợ lý mình tình cũng thực sự không dễ dàng gì.

Hạng Tri Lam hỏi tiểu Lưu: “Nguyên Sơ đã bao lâu không ăn cơm thật ngon?”

Tiểu Lưu nói: “Từ lúc bộ phim “Bạch Lãng” khởi quay tới nay đều ăn không được nhiều... Chủ yếu là vì bảo trì hình tượng nhân vật hiệu quả.”

Hạng Tri Lam gật gù đầu, trong lòng phiền muộn, “Nếu người đến rồi, vậy người chú ý chăm nom cậu ta đi.” Nói xong liền gọi Tôn Yến Ngữ rời đi.

Tiểu Lưu bỗng nhiên gọi hắn lại: “Hạng tiên sinh.”

Hạng Tri Lam quay đầu lại nhìn.

“Nguyên ca trở nên như vậy, nguyên nhân không chỉ là không ăn cơm thật ngon.” Câu nói này nói xong, tiểu Lưu hít thở sâu một hơi, nghiêng đầu qua chỗ khác, không nhìn Hạng Tri Lam nữa.

Trình Tiểu Chanh lại một lần nữa nhận được tin nhắn của ông chủ, là yêu cầu cô đem hết thấy tình hình gần đây của Nguyên Sơ tóm tắt lại một chút rồi gửi qua cho hắn. Cô nhanh chóng tra thông tin, dựa vào thời gian tóm tắt lại một lần lịch trình của Nguyên Sơ, nhìn thấy từ hai tuần lễ trước lời đồn đãi bắt đầu bạo phát rộng rãi, do dự hai giây, mặt cũng không đổi sắc mà thêm vào.

Lịch trình gần đây của Nguyên Sơ chủ yếu là quay bộ phim “Bạch Lãng”, y rất coi trọng bộ phim này, lúc đầu y cùng Hạng Tri Lam nói về bộ phim này, liền không e dè mà nói, muốn dùng bộ phim này để giành giải thưởng. Cũng bởi vậy, liền chủ động cùng biên kịch thảo luận ý hướng hợp tác, Nguyên Sơ đã bỏ ra rất nhiều công sức mới thuyết phục được Mẫn đạo diễn. Phía trước vẫn là bình thường, xuống một gạch đầu dòng, bên trong danh sách lịch quay bình thường, có chen vào một cái: Buổi tối ngày 22 tháng 7, đi tới quán bar “Gặp gỡ”, trưa hôm sau, từ bệnh viện cao cấp đi ra. Xem xuống chút nữa, ngày 26 tháng 7, toàn bộ truyền thông đăng tin: “Nguyên Sơ nửa đêm vào quán bar chơi ma túy? Ngày xưa là một ảnh đế, vì sao bây giờ lại sa đọa ra nông nỗi này?”. Ngày 27 tháng 7, công ty ra công văn thông cáo bác bỏ tin đồn.

Công văn thông cáo, vừa đăng lên liền chiếm vị trí đầu trên bảng nhiệt sừ Ngày 29 tháng 7, tin bạo, cha của Nguyên Sơ là Kỷ Giai Vĩnh, còn Nguyên Sơ tên thật là Kỷ Vinh Trạch. Ngày 31 tháng 7, bộ phim quay xong. Ngày 5 tháng 8, Nguyên Sơ tiếp nhận ghi hình cho chương trình “Gặp gỡ thần tượng” mà trước đây từng đùn đẩy vài lần. Ngày 7 tháng 8, Nguyên Sơ rất sớm đi ra cửa, bị người qua đường bắt gặp đang mua sắm tại quảng trường Vĩnh Hán, đến 9 giờ tối cùng ngày, Nguyên Sơ đi tới một câu lạc bộ tư nhân tên là “Tương Hoan”. Ngay đêm đó, truyền ra tin Nguyên Sơ đi tới câu lạc bộ tư nhân cũng là lần thứ hai té xỉu phải nằm viện, chơi ma túy, bị bao dưỡng, có hậu đài,...v...v.. Những tin đồn này, lần thứ hai làm cho ngôn luận xôn xao. Ngày 9 tháng 8 (hiện tại) sáng sớm, đã ra viện.

Mặt sau, Trình Tiểu Chanh còn tốt bụng kèm một đoạn tư liệu về Kỷ Giai Vĩnh: 21 tuổi xuất đạo, sau một lần bạo hồng trở nên nổi tiếng, 27 tuổi, chơi ma túy, sau cưỡng dâm giết người tại chỗ bị bắt, gây nên tiếng vọng vô cùng lớn trong xã hội, bị phán tử hình. Căn cứ thời gian cùng tuổi tác suy tính, thời điểm sinh ra Nguyên Sơ là khi hắn ta 24 tuổi, hắn ta cùng với mẹ Nguyên Sơ tựa hồ chưa đăng ký kết hôn.

Cuộc đời của cha Nguyên Sơ tựa hồ là bằng cốc, suy đến khả năng Nguyên Sơ phạm vào tội tương tự.

Hạng Tri Lam cầm điện thoại di động ngăn người. Hắn nhớ tới bộ dáng Nguyên Sơ ngày đó đứng ở cửa phòng khách, lại nghĩ tới Du Tiến Chu mắng câu “Tra nam” kia. Một lát sau, hắn gửi tin nhắn đến Trình Tiểu Chanh: “Đi tìm người điều tra.”

Ai đang làm hại Nguyên Sơ?

Gửi xong tin nhắn, hắn từ bên trong một đồng lễ vật tìm được cái túi giấy đựng lễ vật của Nguyên Sơ, căn cứ vào tư liệu Tiểu Chanh vừa gửi đến, này rất có thể là Nguyên Sơ đi cả một ngày để chọn ra nó. Trong lúc mở lễ vật, Hạng Tri Lam nghĩ, Nguyên Sơ đến tốt cùng ôm tâm tình gì, dưới tình huống như vậy còn đi chọn lễ vật cho mình?

Là một cái cà vạt. Màu xanh đen, chất liệu thượng hạng, thoát nhìn có chút khiêm tốn, thậm chí mơ hồ có chút bình thường. Bất quá kiểu dáng vô cùng bắt mắt.

Hạng Tri Lam ngây ngẩn cả người. Hắn đem cà vạt nắm trong tay, trong tai đan xen câu nói của Du Tiến Chu “Cậu ta thích người” cùng “Con mẹ nó, người là cái loại tra nam ngu ngốc “. Ở cái tuổi hiện tại, Hạng Tri Lam rất ít thừa nhận sai lầm về sinh hoạt tình cảm, hắn cố chấp theo ý mình, ở trên cao nhìn xuống, không muốn dành quá nhiều sự chú ý cho người khác. Hạng Tri Lam trên thương trường chính là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhưng lại mất đi thời thiếu niên cực kỳ quý giá, vì thế đối với tình cảm vô cùng nhạy cảm cùng quý trọng. Cho đến lúc này, hắn mới phát giác trái tim của chính mình có chút ê ẩm, khó chịu.

20. Chương 20: Kim Chủ Iii (2)

Năm ngoái Nguyên Sơ bị hãm hại, chủ mưu sau lưng là một vị tiểu sinh đang “hot”. Vị tiểu sinh này cùng tuổi với Nguyên Sơ, năm đó Nguyên Sơ giành được giải ảnh đế, vô cùng đặc ý một trận. Nguyên Sơ lấy được vinh quang này, nó còn tượng trưng cho thắng lợi trong việc đối đầu với mẹ của y, hơn nữa, cũng mang ý nghĩa con đường y lựa chọn là chính xác, càng giống như chứng minh y có “chén cơm” này chính

là thiên phú, cho nên Nguyên Sơ khi đó, không khỏi có chút lảng lảng. Sau khi giành được giải thưởng, y không để ý đến lời khuyên can của đạo diễn lúc đó, đi đóng một bộ phim truyền hình đề tài huyền huyền võ hiệp đang “hot” lúc bấy giờ, đối phương đưa ra cát-xê rất cao, y diễn nam chủ, là phong lưu thiếu hiệp, mà nam nhị, chính là tiểu sinh đang “hot” bấy giờ. Khi đó Nguyên Sơ một thân ngạo khí, chính là một thiếu niên thành danh, dù sao cũng hơi không hiểu quy củ, đặc tội cũng không riêng vị nào, chỉ là vị nào thù dai, nhớ tới đặc biệt sâu đậm, đặc biệt lâu.

Năm ngoái, người môi giới của Nguyên Sơ là Lương Du vốn định giúp y đàm luận với một thương hiệu nổi tiếng trên thế giới để y có danh phận đại sứ quốc nội của thương hiệu. Mấy năm gần đây thương hiệu này vô cùng coi trọng doanh thu tiêu thụ của mình tính ở quốc nội, đại sứ cũng mời ba, bốn vị, hai bên gặp nhau trong vòng giải trí đã lâu, điều kiện cũng đã thảo luận rõ ràng, sẽ dùng lưu lượng của Nguyên Sơ hiện tại để đem lại doanh thu tốt. Trùng hợp, đoàn đội của vị tiểu sinh kia cũng đang tiếp xúc với thương hiệu này, thường xuyên qua lại, hận cũ thêm thù mới, tiểu sinh kia vốn đã âm thầm ở trong bóng tối chăm chú nhìn Nguyên Sơ từ lâu, bây giờ chờ cơ hội đến, hận không thể đem y dón vào chỗ chết. Hạng Tri Lam sau khi tìm hiểu ra nguồn gốc, sau lưng âm thầm khiêu nại với phía thương hiệu một phen. Hơn nữa cái bộ dạng hiện nay của Nguyên Sơ, đừng nói là “Tinh thần sa sút”, nói khó nghe hơn thì là “Hâm sâu vũng bùn”, thực sự vị tiểu sinh kia không cần vì muốn giẫm lên Nguyên Sơ mà tự hủy tương lai.

Trình Tiểu Chanh bên kia vẫn chưa tra được manh mối mấu chốt, thì dư luận trên internet lại bắt đầu bạo phát.

Bao dưỡng, hình ảnh, lịch trình, số tiền đầu tư cho tình nhân ... Nói rõ từng chi tiết. Tên của Hạng Tri Lam, hình ảnh, gia đình, công ty, ... cùng một số hạng mục liên quan ở bên ngoài, cũng bị đào lên không còn một mống. Cha Hạng Tri Lam từ lúc trẻ đã đứng ở đỉnh cao của giới kinh doanh bất động sản, sau đó để Hạng Tri Lam tiếp quản gia nghiệp, hắn liền đưa ánh mắt vào mạng lưới truyền thông, mà sau khi cùng Nguyên Sơ quen biết, sản nghiệp không khỏi cũng đặt một chân vào vòng giải trí. Quảng thời gian trước hắn đi “Gặp gỡ”, nói đùa với Tôn Yến Ngữ có mấy chục triệu hạng mục chờ hắn ra quyết định, ngược lại là thật sự có việc. Mà nhìn tin tức vừa tung ra trên internet, tâm Hạng Tri Lam liền chìm xuống. Rất nhanh, Trình Tiểu Chanh cũng minh bạch đoán được có người ở sau lưng giật dây. Những sự việc này, mục tiêu không phải là Nguyên Sơ, mà là Hạng Tri Lam.

Nguyên Sơ chính là bị hắn liên lụy.

“Lão bản, Walp bên kia nhấn lại, nói rất uyển chuyển, mà không kém phần ý tứ.”

Dư luận Internet đối với người làm ăn không có lực ảnh hưởng quá lớn, tuy rằng sẽ có khả năng ảnh hưởng đến một số hạng mục nhất thời, nhưng cũng chỉ là ảnh hưởng nhỏ, mà nói tới tài sản hùng hậu của Hạng Tri Lam mà nói, mấy chuyện này vẫn là không đủ trình độ thương tổn gân cốt đi. Đối phương hắn là người bên trong hạng mục này, đối thủ cạnh tranh của hắn. Hạng Tri Lam cười nhạt, hắn nghĩ thầm, chỉ vì mấy chục triệu, người kia có cần phá hủy tương lai của Nguyên Sơ không? Hoặc là nói, người kia căn bản không quan tâm?

Hắn cùng Trình Tiểu Chanh nói: “Tra được là ai, sau đó nói cho Walp bên kia. Bán cái công ty vẫn còn sạch sẽ kia.” Hắn phì cười một tiếng, buồn bực mà đẩy một đồng hồ văn kiện lớn trước mặt. Ngoài miệng nói chuyện có vẻ thoải mái, nhưng trên thực tế tâm tình của hắn không tốt chút nào.

Walp mới đầu là do một đôi tình nhân đại học cùng khởi nghiệp, ban đầu là lấy sinh hoạt trong trường chia sẻ cùng giao lưu làm chủ yếu, nhân tính bên ngoài đẹp đẽ, hấp dẫn không ít người ở ngoài trường, sau đó theo đuổi mạng lưới truyền thông, lưu lượng tràn vào một lượng rất lớn, lẽ ra phát triển không ngừng tới đỉnh cao, nhưng nhà gái đột nhiên phát hiện ra bị ung thư máu, mà công ty đang nhập vào nhiều công nghệ mới, đồng thời muốn thăng cấp lên một tầm cao hơn nữa, tất cả đều cần vốn lưu động để xoay chuyển. Dưới sự bất đắc dĩ, nhà trai chỉ có thể cấp tốc lựa chọn thay đổi việc phát triển công ty, toàn tâm toàn ý cùng người yêu đi qua cửa ải khó khăn. Ngoài Walp, các công ty lớn cũng rất hứng thú với công ty của Hạng Tri Lam, mọi người ra giá rất hào phóng, nhưng Hạng Tri Lam cảm thấy có hiềm nghi, hẳn là cùng tạo ra APP giống như bên công ty Âu Càng. Mặc dù muốn từ bỏ Walp, nhưng mục tiêu chủ yếu của Âu Càng là muốn độc quyền, bảo đảm địa vị vững vàng trong giới mạng lưới truyền thông. Vốn là có hy vọng với công ty của Hạng Tri Lam nhất... Thế nhưng, này đối người yêu chính là “Ái tình chí thượng” (*tình yêu là trên hết*), luôn kiên trì giữ vững chủ nghĩa lý tưởng, xem thường cuộc sống hỗn loạn, đùa bỡn lòng người, am hiểu quy tắc ngầm của các ông chủ lớn. Sự tình lần này vừa tung ra, đối phương liền xác nhận, nhanh chóng đem Hạng Tri Lam từ trong danh sách cạnh tranh đá ra ngoài. *(tóm tắt: Walp nghĩ công ty Hạng Tri Lam là đối thủ của công ty mình nhưng qua chuyện Âu Càng hai Hạng Tri Lam, cùng ý định thu tóm cả 2 công ty, vì thế Walp bắt tay với Hạng Tri Lam chống lại ý định của Âu Càng.)*

Hiện tại chuyện phát triển thành ra như vậy, Hạng Tri Lam cũng không thể liên lạc với phóng viên xử lý, như vậy sẽ đồng nghĩa với việc giấu đầu lòi đuôi.

Phòng làm việc của Nguyên Sơ đã ra thông báo bác bỏ tin đồn. Thanh minh mọi chuyện, tên thật của Nguyên Sơ không phải là Kỳ Vinh Trạch gì đó, mà là Phương Nguyên Sơ. Bên trong bài thanh minh có đưa ra mấy nick weibo chửi Nguyên Sơ đến đặc biệt hung ác, thô tục, hết bài này đến bài khác cũng lần lượt công kích người nhà của Nguyên Sơ, đồng thời bài thanh minh cũng thể hiện việc bịa đặt tin đồn bôi đen hình tượng nghệ nhân, ít ngày nữa thì sẽ gửi đến phòng luật sư xử lý. Xem như là hướng dư luận trên internet phủ nhận lời đồn. Bất quá, không ít quần chúng ăn dưa ngầm hiểu ý, loại thủ đoạn này trong vòng giải trí vốn là thông thường sẽ nhân nhượng cho yên chuyện, bên trong bài thanh minh cũng không phủ nhận mối quan hệ của Nguyên Sơ và Hạng Tri Lam. Mà cho dù đã phủ nhận, nhưng Nguyên Sơ có thuần khiết hay không, vẫn còn phải dựa vào tâm của cư dân mạng.

Làm việc thì không thể sơ suất, Trình Tiểu Chanh sưu tập xong tư liệu, xác nhận là Âu Càng ở sau lưng gây nên, sau đó truyền tư liệu cho Walp, đối phương cũng bày tỏ lòng biết ơn. Mặc dù không có phần tài liệu này thì lòng tin của Walp đối với Âu Càng cũng rất nhỏ, cuối cùng, Walp bán cho một công ty lớn của nhà khác. Công ty lớn nhà này là lần đầu tham gia vào đầu tư cho mảng mạng lưới truyền thông, Walp giao cho bọn họ, ít nhất có thể đảm bảo đối phương sẽ toàn tâm toàn ý với nó, mà tai hại chính là, nếu như đưa vào hoạt động không đúng, huy hoàng của Walp rất có thể sẽ dừng lại ở đây, càng không nói đến chuyện trở thành mối uy hiếp với Âu Càng.

Dưới sự khống chế tốc độ cực cao nhờ quan hệ xã hội của Hạng Tri Lam, tin đồn trên Internet nhanh chóng bị dẹp loạn, hẳn mua hết đám thủy quân đục nước béo cò ở trong đó, tăng cường đẩy những tác phẩm truyền hình mấy năm nay của Nguyên Sơ lên, cũng đem những tin tức tích cực đẩy lên một loạt “Kỹ năng diễn xuất bùng nổ”, “Ảnh đế trẻ tuổi nhất”, “Nghiêm túc trong những vai diễn”, “Có thể dựa vào mặt ăn cơm nhưng càng muốn dựa vào tài hoa hơn” những tin mẩu chốt này đều dựa vào trên người Nguyên Sơ, đồng thời thả ra vài chi tiết nhỏ là có người có ý định cạnh tranh nên hắc nước bần, tận lực đem chiều gió dẫn dắt theo phương hướng “Nguyên Sơ cũng là người bị hại”.

Sau lần gặp mặt lúc quay “Bạch Lãng”, Hạng Tri Lam do dự mãi, vẫn là quyết định đi thăm dò phim trường lần nữa. Ít nhất, ở trước mặt Nguyên Sơ nói lời xin lỗi, dù sao cũng là hẳn liên lụy y.

Thời điểm Hạng Tri Lam đến trường quay, “Bạch Lãng” ngày hôm nay muốn quay cảnh trong một căn phòng, cảnh này ở bên trong kịch bản là từ mộng cảnh chuyển đến hiện thực để so sánh. Trước tiên là đóng phân cảnh ở hiện thực, Nguyên Sơ đóng vai nhiếp ảnh gia Hàn Kiều từ trên giường tỉnh lại, tóc tai bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, phát hiện bản thân đang cương. Hạng Tri Lam nhìn ánh đèn ống kính xung quanh giường, Nguyên Sơ vén chăn bắt đầu rời giường, ống kính lại quay vào bộ vị mấu chốt (*cái nơi đang cương*), cả người hấn ngậy ngậy. Tổ quay phim di chuyển vị trí, Nguyên Sơ rốt cục phát hiện ra Hạng Tri Lam đến, y ngẩn ra, rồi nhẹ nhàng từ từ chớp mắt. Gương mặt Nguyên Sơ mới quay cảnh thức dậy, nên là tái nhợt không thể tin nổi, viền mắt có hơi đỏ lên, ảo não tóc tai rối loạn. Mà lúc nhìn thấy Hạng Tri Lam, y lại chỉ mím môi nhìn về phía hấn nhàn nhật nở nụ cười. Sau đó tiếp tục tập trung vào quay phim.

Tiếp theo còn một phân cảnh phải quay trong phòng tắm. Cảnh quay này đạo diễn rất xem trọng, phỏng chừng tiêu chuẩn rất lớn, Hạng Tri Lam tránh làm cho chính mình ngột ngạt, liền đi ra ngoài hút vài điều thuốc. Sắp đến buổi chiều, đạo diễn mới thả người cho nghỉ ngơi ăn cơm. Hạng Tri Lam vốn muốn mời Nguyên Sơ cùng đi ăn trưa, nhưng bị từ chối, Nguyên Sơ nói: “Đoàn phim bị tôi làm cho trễ nãi tiến độ, không thể lại gây thêm phiền phức.”

Vì vậy Hạng Tri Lam trơ mắt nhìn Nguyên Sơ lấy hai hộp cơm, tìm một góc cùng Hạ Kha Hàng – bạn diễn trong “Bạch Lãng” vừa ăn cơm vừa trao đổi kịch bản. **ghen chưa, ghen chưa, ghen chưa...**

Hạng Tri Lam không thể làm gì khác hơn là kêu người lại đây, bảo người nọ nhận diện Nguyên Sơ, khi nào Nguyên Sơ rảnh rồi thì gọi điện thoại báo cho hấn biết. Công ty bởi vì sự tình của Walp, cho nên hết thầy kế hoạch trước đó cũng phải điều chỉnh lại một lần nữa, toàn bộ công ty phải tăng ca. Hai bên đều bận rộn từ sáng sớm cho tới khi trời tối mịt, Nguyên Sơ liên tục quay phim, Hạng Tri Lam thì không phải họp hội thì cũng là xem bản kế hoạch. Rốt cục, sau một tuần, Hạng Tri Lam tìm được cơ hội, mời Nguyên Sơ cùng ăn bữa tối. Trong bữa tiệc, hấn đem ngọn nguồn tin đồn trên internet nói ra, cũng trịnh trọng nói lời xin lỗi, Nguyên Sơ hơi rỗi, nói một câu: “Tôi biết rồi.”

“Người biết?”

“Àn, tôi có... một người bạn, đã nói với tôi.”

Cả hai cùng trầm mặc. Hạng Tri Lam vắt hết óc tìm đề tài để nói, Nguyên Sơ bỗng nhiên đặt đũa xuống, nói: “Tôi ăn xong rồi, thời gian không còn sớm, tôi muốn về sớm một chút để nghỉ ngơi, sáng mai còn có vài cảnh quay.”

Hạng Tri Lam nhìn vào bàn ăn, không biết Nguyên Sơ ăn được bao nhiêu miếng mà đã nói ăn xong, “Người đã gây đến như vậy, còn giảm cân?”

Nguyên Sơ sững sốt một chút, xin lỗi cười cười, “Xin lỗi, gần đây...không có khẩu vị gì, không phải cố ý không ăn.”

Hạng Tri Lam cũng để đũa xuống, nói: “Vậy ta đưa người về.”

“Không cần.” Thấy Hạng Tri Lam sắc mặt không tốt, Nguyên Sơ ôn tồn mà nói bổ sung: “Nơi này cách tửu

điểm không xa.”

Hạng Tri Lam kiên trì muốn đưa, Nguyên Sơ cũng không từ chối nữa, hai người trầm mặc đi tới tửu điểm, Hạng Tri Lam đưa y vào căn phòng lớn của tửu điểm, đang muốn nói lời tạm biệt với y, dư quang khóe mắt liền liếc đến chiếc ghế sofa lớn trong phòng, Du Tiên Chu đang ngồi. Nguyên Sơ cũng nhìn thấy, hơi kinh ngạc, “Du tiên sinh, sao anh lại tới đây?”

Du Tiên Chu mỉm cười đứng dậy, nói: “Đã lâu không gặp, có chút chuyện liên quan đến em gái tôi, muốn tìm cậu tán gẫu một chút.”

Du Tiên Chu liếc mắt một cái đều không nhìn đến Hạng Tri Lam.

21. Chương 21: Kim Chủ Iii (3)

Trình Tiểu Chanh phát hiện gần đây tính khí ông chủ không được tốt, nhưng thực tế gần đây toàn bộ người trong công ty tính khí cũng đều rất táo bạo, cả ngày ngoại trừ tăng ca thì cũng là hội họp, thử hỏi tâm tình ai có thể tốt cho được? Mà ông chủ thì có điểm khác biệt, Trình Tiểu Chanh vẫn cảm thấy, ông chủ là người đặc biệt duy nhất mà cô từ lúc sinh ra tới nay tận mắt chứng kiến, cũng có thể coi đây là một loại hưởng thụ đi. Ông chủ rất ít khi trong lúc làm việc để mặt lạnh đi gặp người khác, càng khó nói đến chuyện không lý do mà phân nộ cùng nộ nóng, mặc dù hạng mục lần này nặng hơn rất nhiều, cũng chỉ có thể đem ông chủ ép tới trầm tĩnh hơn, lúc này càng cảm thấy mị lực của ông chủ tăng mạnh a. Đáng tiếc, ông chủ của cô lại là gay.

Sau hai năm tốt nghiệp, Trình Tiểu Chanh đổi nghề đến tập đoàn Hoàn Hải, từ trợ lý trở thành đệ nhất thư ký của ông chủ, Trình Tiểu Chanh làm việc ở đây suốt 5 năm, biết ông chủ chỉ có một tình nhân, luôn giữ mình trong sạch, giống như tình nhân kia thực sự là người yêu a, không có mối quan hệ mờ ám nào khác. Mà ba tháng trước, ông chủ bảo cô suy nghĩ hợp đồng, kết thúc quan hệ với vị tình nhân kia. Trình Tiểu Chanh đã đoán ra rất nhiều khả năng, mà cũng chỉ có thể yên lặng tự mình suy diễn trong lòng. Cô cũng không muốn dò xét quá nhiều sinh hoạt riêng tư của ông chủ, mà quãng thời gian sự tình phát sinh, ngoại trừ làm cho lượng công việc của cô tăng đột ngột, không dừng lại được, thì mỗi khi nhìn thấy một đám “quần chúng ăn dưa ” theo sát bất quá trên internet, cô liền cảm thấy mệt tâm.

Hạng Tri Lam gọi Trình Tiểu Chanh vào, chỉ nói hai chữ: “Cà phê.”

Trình Tiểu Chanh thu hồi tâm tư, nhanh chóng đi giúp ông chủ pha cà phê.

Dựa theo khẩu vị trước đây của Hạng Tri Lam, Trình Tiểu Chanh bưng tách cà phê ấm qua cho ông chủ, nhẹ nhàng để xuống rồi quay người muốn đi ra, lại bị gọi lại. Ông chủ hỏi cô một câu không thể tưởng tượng nổi.

“Cô từng nói qua chuyện yêu đương chưa?”

Trình Tiểu Chanh trong lòng hiện ra vô số ý nghĩ thoáng qua, cuối cùng trả lời một câu: “Ông chủ yên tâm, tôi gần 5 năm nay chưa từng nghĩ tới kế hoạch kết hôn sinh con a!”

Ngay sau đó Hạng Tri Lam thay đổi vấn đề: “Mối tình đầu của cô là vào thời điểm nào?”

Nếu như không phải Trình Tiểu Chanh biết rõ vị nam nhân phong độ nhẹ nhàng, âu phục giày da tươm tất trước mặt này là gay, e là sẽ hiểu lầm mất, nhưng mà, bị tìm tòi việc riêng tư cũng không phải một chuyện vui vẻ gì cho cam. Có thật người trước mặt mình là ông chủ không! Trình Tiểu Chanh sắc mặt không thay đổi nhưng trong đầu đầy bão táp, đáp lại: “Cấp hai.”

“Cô còn thích người đó không?”

Nét mặt Trình Tiểu Chanh cơ hồ như muốn nứt ra, ông chủ là uống lộn thuốc sao? Cô cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn là thành khẩn nói: “Tôi... ngay cả dáng dấp người đó ra sao, tên gọi là gì cũng đều đã quên mất.”

“Mối tình thứ hai của cô là vào thời điểm nào?”

“Cấp ba.”

“Làm sao bắt đầu?”

“Thì... bắt đầu một cách tự nhiên a.”

“Vào lúc ấy, trong lòng cô còn có hình bóng của mối tình đầu không?”

“Đương nhiên không có! Tôi không phải tra!”

“Vậy... Cô làm sao từ bỏ mối tình đầu?”

“Bởi vì tên đó tra a!”

Hạng Tri Lam xoa xoa thái dương, nói, mọi chuyện khó mà trọn vẹn.

Trình Tiểu Chanh nhìn thần sắc ông chủ, nhìn không thấu hắn đang suy nghĩ điều gì. Mà chủ yếu nhất định là vấn đề tình cảm. Trình Tiểu Chanh suy nghĩ một chút, nói: “Tôi lúc còn trẻ ý nghĩ rất đơn giản, yêu thích liền ở cùng nhau, không thích liền rời đi, người tổn thương ta, ta liền rời người đi.”

“Lúc còn trẻ?”

Trình Tiểu Chanh cười hì hì, “Hiện tại đi, tôi mặc dù cũng có nhà có xe, nhưng nếu như muốn yêu đương kết hôn, vẫn phải suy tính đến tình hình tài chính của đối phương một chút, dù sao ngoài chi phí sinh hoạt, còn phải tính đến chuyện sau này có trẻ con nên chi phí cũng rất cao. Đương nhiên! Tôi trong vòng 5 năm nữa cũng sẽ không kết hôn sinh con, vẫn còn muốn liều mạng vì sự nghiệp mà, tiền tài sự nghiệp phải là của chính mình, xú nam nhân không dựa dẫm được... Dĩ nhiên không phải nói ông chủ người a.”

Hạng Tri Lam không tỏ ý kiến gì khác.

“Tất nhiên, đây là lý tưởng tốt. Nhưng tôi cũng đã nghĩ tới, có thể ngộ nhờ tôi gặp phải một tiểu tử nghèo liền yêu trúng, cũng sẽ cùng đi với hắn. Ái tình làm cho người ta mù quáng a.” Trình Tiểu Chanh cảm khái xong, liền xác nhận lại một lần nữa, trong vòng 5 năm tiếp theo nhất định sẽ không kết hôn sinh con.

“Được rồi, cô đi làm việc tiếp đi. Cuối tháng sẽ tăng lương cho cô.”

Hạng Tri Lam chẳng qua là cảm thấy nếu mình lại hỏi tiếp sẽ không thích hợp cho lắm.

Đêm đó, người chịu khổ chính là ông chủ quán bar sắp kết hôn – Tôn Yến Ngữ.

“Ta nhớ lúc cấp ba người theo đuổi cô bạn trong ban văn nghệ tận ba năm, đại học còn nhớ mãi không quên, làm sao hiện tại có thể yêu Vạn Dung Dung nhanh như vậy cơ chứ?”

“Hạng ca, ngài tổ lái đầu thế, chuyện của bao nhiêu năm trước, lấy ra nói có ý gì sao?” Thấy Hạng Tri Lam một mặt trầm tư, Tôn Yến Ngữ vội hỏi: “Người tuyệt đối đừng nói với Dung Dung a, nếu không ta sẽ toi đời luôn.”

“Người và Vạn Dung Dung... Làm sao ở bên nhau?”

“Cô ấy đến quán bar của ta uống rượu, thường xuyên qua lại không phải sẽ quen sao, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, dựa vào mị lực của ta, dễ dàng!”

“Cụ thể chút đi.”

“Ây... Say rượu... Loạn... Tính?”

Hạng Tri Lam lại một lần nữa đặt tay lên trán.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi, ung dung lật đổ khái niệm của quá khứ, lại bắt đầu suy nghĩ đến định nghĩa yêu thích, chắc hẳn dài dằng dặc lại vừa đau khổ đi.

Trình Tiểu Chanh có thể trong vòng 5 năm lăn lộn trở thành đệ nhất thư ký, chứng minh khứu giác nhạy

bén phi phàm, Hạng Tri Lam từ “Gặp gỡ” trở về nhà, mở Weixin lên, liền thấy Trình Tiểu Chanh gửi tin nhắn, liên tục mấy cái, bấm vào xem, là Nguyên Sơ tham gia một buổi phỏng vấn, gọi là “Gặp gỡ minh tinh” người chủ trì là An Trì Mộ. Đồng hồ đã 00h2p, Hạng Tri Lam vẫn mở đoạn phỏng vấn ra xem đến nửa giờ.

22. Chương 22: Ảnh Đế Iii (1)

Ngày 5 tháng 8, ghi hình buổi phỏng vấn “Gặp gỡ minh tinh”.

Máy điều hòa ở trường quay rất thấp, ánh đèn quay phim còn đang điều chỉnh, hiện tại chỉ có một thợ chụp ảnh ở đối diện An Trì Mộ và Nguyên Sơ, cho nên An Trì Mộ cùng Nguyên Sơ trước tiên nói chuyện phiếm với nhau một chút.

An Trì Mộ năm nay 37 tuổi, đã làm chương trình phỏng vấn “Gặp gỡ minh tinh” này được 3 năm, cô chủ yếu mời nhân vật “hot” trong vòng giải trí, từ diễn viên lâu năm đến lưu lượng “Bình hoa di động”, An Trì Mộ sẽ rất chọn người, đặt câu hỏi cũng không chút lưu tình, thông thường sẽ không cho kịch bản trước, một lần phỏng vấn có thể sẽ mất cả ngày trời, nhưng cuối cùng biên tập cắt nối thành đoạn video phỏng vấn chỉ khoảng chín mười phút. Trước đó An Trì Mộ có hai kỳ phỏng vấn, đối tượng là lưu lượng đang “hot”, bị fans của bọn họ chửi đến máu chó đầy đầu, bởi vì cho rằng câu hỏi của cô quá xảo quyệt, quá trắng ra, quá đâm đau người. Mà đây chính là phong cách của An Trì Mộ, mặc dù chịu đủ tranh cãi, cũng tuyệt đối không làm những chuyện lấy lòng người khác.

Trước khi đi, công ty từng căn dặn Nguyên Sơ, thậm chí cầm đến mấy câu hỏi trước đó của An Trì Mộ đưa cho y, y đọc qua hai trang, liền đi xem lại mấy kỳ “Gặp gỡ minh tinh”, rõ ràng phần bài viết kia chỉ là qua loa. Lương tỷ chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép”, không hiểu tại sao An Trì Mộ trước đó mời y mấy lần y đều không chịu đi, thậm chí là có mấy lần có thể phối hợp Pr cho bộ điện ảnh, phim truyền hình mới, thật sự là thời điểm tốt để phát sóng, nhưng mà ngay lúc này scandal quần thân, y lại khư khư cố chấp mà đi phỏng vấn.

Nguyên Sơ chỉ hơi hột nói: “Mọi người muốn thấy sự thật, liền cho bọn họ thấy.”

Lời này ngẫm nghĩ lại một chút, liền làm cho Lương Du nhức đầu không thôi. Nói là nói như vậy, nhưng làm lại không dễ như thế, y chỉ cần đứng trước màn ảnh, thừa nhận mình đã bị bao dưỡng, thì toàn bộ nghiệp diễn cũng sẽ phải xong đời. Nếu như là Nguyên Sơ trước đây, Lương Du sẽ không lo lắng y sẽ làm ra loại sự tình tự hủy tương lai này, nhưng lúc này dẫu sao cũng không giống ngày xưa. Lương Du chỉ có thể lần nữa nhắc nhở Nguyên Sơ bình tĩnh, đồng thời nghĩ biện pháp làm sao có thể đem bài phỏng vấn của Nguyên Sơ xem qua một lần trước khi chương trình phát sóng.

Mà hiện tại ở trường quay, An Trì Mộ cùng Nguyên Sơ đang trò chuyện với nhau vui vẻ đồng thời cũng rất ý tứ. Bất quá đây chỉ là nói chuyện phiếm trước khi chính thức ghi hình, hỏi và đáp đều là không có chút đụng vào chỗ “nhột”, nhưng một hồi chính thức ghi hình không biết đối mặt với câu hỏi của An Trì Mộ thế nào đây, Nguyên Sơ có thể giữ trạng thái chân thành, thản nhiên được hay không đây!?. An Trì Mộ ung dung thản nhiên đánh giá Nguyên Sơ, Nguyên Sơ hôm nay mặc áo thun bên trong cùng áo khoác màu đen mỏng đơn giản, gương mặt trang điểm nhẹ, nhưng vẫn có chút nhột nhột, mỉm cười, mới nhìn còn rất có

tinh thần đi.

Tất cả thiết bị đã điều chỉnh tốt, bắt đầu chính thức ghi hình.

...

“Người mười sáu tuổi đã lấy được giải Kim Ưng – nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng vầng sáng này lại ngày qua ngày bị phai nhạt. Người có cảm giác mất cân bằng không? Có cam lòng không?”

“Không có. Nói thật, ta đã không quá nhớ tới tâm tình lúc đoạt giải nữa, đối với ta, cuộc sống và trạng thái làm việc hiện tại mới là việc trước mắt, ta cũng đã rất quen thuộc, không có tồn tại cảm giác mất cân bằng. Còn việc không cam lòng, chỉ có thể nói, vẫn là hy vọng có thể chứng minh với khán giả một chút, ta không phải ‘Thương tổn vĩnh viễn’. Nhưng năm đó ta còn nhỏ tuổi, thực sự đi không ít đường vòng, bây giờ muốn làm được như trước kia, thậm chí còn tốt hơn, cần phải bỏ ra nhiều công sức hơn nữa.”

“Vậy người cảm thấy mình có thể làm được không?”

Nguyên Sơ nở nụ cười, “Ta trước đây còn rất có lòng tin, cảm thấy cứ từ từ mà đi, cùng lắm diễn đến tám mươi tuổi, vẫn luôn có thể chứng minh bản thân. Thế nhưng hiện tại không xác định được, thậm chí còn không xác định được mình còn có thể tiếp tục tồn tại trong giới giải trí nữa hay không.”

“Người là muốn rút khỏi giới giải trí? Bởi vì những tin đồn trên internet quảng thời gian trước sao?”

“Một phần nguyên nhân đi. Ta đã từng cho rằng ta cực kỳ yêu quý nghệ thuật biểu diễn, lấy được giải thưởng, cũng nghĩ chính mình có thiên phú về nghề này. Nhưng mà có người nói với ta, thực sự yêu quý chính là người có năng lực làm những chuyện khác, nhưng vẫn lựa chọn làm việc bản thân yêu thích nhất, chứ không phải coi nó là một nhánh cổ cứu sinh nhất thời. Nhưng ta thì ngoại trừ công việc này cũng không còn việc nào khác, và cũng không có năng lực đi làm việc nào khác.”

“Người cảm thấy bản thân ngoại trừ đóng phim ra thì không có năng lực làm tốt chuyện khác sao?”

“Phải” Nguyên Sơ gật đầu, “Từ mười sáu tuổi bắt đầu bước vào cái nghề này, liền cảm thấy đây chính là nơi thích hợp để bản thân phát triển, sau đó vẫn luôn ấp ủ giấc mộng vươn đến đỉnh cao, nói chung, chính là một lòng một dạ muốn tồn tại ở trong nghề này, rất ít để ý đến những việc khác, ngoài đóng phim ra thì những thứ khác phần lớn chỉ là hứng thú tiêu khiển nhất thời. ”

“Vậy người có cảm thấy bản thân trước đó đóng phim chỉ để có được thành tựu không?”

Nguyên Sơ hoảng hốt một chút, sau đó chậm rãi nở nụ cười, “Ta biết trên internet có rất nhiều người nói ta ‘Xuất đạo liền đến đỉnh cao’, từ giải thưởng và nhân khí trước đây mà nói, ta thừa nhận. Nhưng ta không phải sống ưỡng phỉ nhiều năm như vậy, ta cho là trạng thái trong lòng cùng kỹ năng diễn xuất của ta có tiến bộ. Nói về kỹ năng diễn xuất tiến bộ, đôi lúc cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, bởi vì lúc đó có nghĩa

là người này bắt đầu giỏi về vận dụng kỹ xảo, mà một khi lạm dụng kỹ xảo, thì sẽ rất dễ dàng lơ là, cho nên ta nghĩ sơ tâm ban đầu chính là điều đặc biệt vô cùng quý giá —— cho nên nói, ta vì thành tựu mà đi lên, ta không đồng ý.”

...

“Người đối với tin đồn trên internet cảm thấy thế nào?”

“Phần lớn đều có chút... khôi hài. Ta ngay cả rượu cũng không thường uống, càng khỏi nói đến việc chơi ma túy. Cha ta đã mất lúc ta chưa tới ba tuổi, vậy thì ông ta có thể ảnh hưởng đến ta cái gì?”

An Trì Mộ nhìn y, nghĩ thầm, y vẫn không phủ nhận chuyện bao dưỡng. Cô xoay bút trong tay một vòng, hỏi thêm một chút vấn đề: “Cho nên cha của người là Kỷ Giai Vịnh? Người đối với ông ta có ý kiến gì không?”

“Ta từ nhỏ đã không có ấn tượng liên quan về ông ta, ta chỉ có thể nói, vi phạm pháp luật, gây tội ác thì nhất định phải trả giá thật lớn.”

...

“Trước kia người nói, mẹ người đối với người quá mức nghiêm khắc, cho nên người từ sớm đi đóng phim, là ôm một loại thái độ trốn tránh mà đến. Quan hệ giữa người và mẹ người hình như không được hòa hợp cho lắm. Thế, lớn lên trong gia đình như vậy, người còn tin tưởng vào tình yêu không?”

Nguyên Sơ lại trầm mặc một lúc lâu.

Nguyên Sơ lắc đầu, nhưng lại vừa nói: “Ta tin tưởng. Yêu, ta không biết người định nghĩa thế nào, thế nhưng định nghĩa của ta về yêu và thích hoàn toàn khác nhau, ta tin tưởng vào tình yêu, cũng tin tưởng tình yêu thực sự tồn tại. Thế nhưng ta căn bản không tin, ta sẽ gặp được tình yêu.”

23. Chương 23: Ảnh Đế Iii (2)

“Sinh nhật vui vẻ, có thể mời anh ăn cơm không?”

Lúc này là giờ nghỉ trưa, Nguyên Sơ đang nhét cơm vào miệng, cơm hộp trong đoàn phim không tính là ngon miệng, nhưng nó có thể lấp đầy bụng. Nhưng với Nguyên Sơ mà nói, sơn hào hải vị và phần cơm hộp trước mặt không khác nhau gì cả, y đều chỉ ăn hai muỗng liền không ăn nổi nữa. Lý trí nói cho y biết, ăn không vô cũng phải nhét vào ít nhất hơn hai muỗng, nếu không thân thể sẽ chống đỡ không nổi, huống chi còn có Tiểu Lưu “Như hổ rình mồi” mà theo dõi y. Lúc Hạ Anh tới thông báo, Nguyên Sơ đang miễn cưỡng bản thân ăn muỗng thứ ba, coi như cái này vừa vận cho y mượn cơ để buồng muỗng xuống đi.

“Buổi tối có thể.”

Hạ Anh nhanh chóng nói địa điểm cho y, nơi đó cách trường quay cũng không xa. Ngày hôm nay không có cảnh quay ban đêm, ban ngày quay phim cũng phi thường thuận lợi, với lại Mẫn đạo diễn biết hôm nay là sinh nhật Nguyên Sơ, nên thả y về nghỉ ngơi sớm hơn một chút. Năm giờ chiều, Nguyên Sơ kết thúc quay phim, gọi Tiểu Lưu lái xe đưa đến nhà hàng kiểu Tây gần đó.

Nguyên Sơ vừa ngồi xuống, trước hết thành khẩn nói cảm ơn.

Trước khi Hạng Tri Lam tìm y, Hạ Anh đã nói cho y biết chủ mưu sau lưng của dư luận trên internet là công ty Âu Càng, còn có vị Hạng Tri Lam kia cũng ra tay “đổ thêm dầu vào lửa” với tiểu sinh nọ. Hạ Anh cũng ở trong cuộc chiến dư luận trên weibo công khai đứng về phía y, Nguyên Sơ xem qua bài đăng của Hạ Anh, cô nàng thật sự đem y khen đến tận mây xanh. Đương nhiên, cũng không ít người mắng Hạ Anh muốn cọ nhiệt (*dựa vào chuyện người khác để nổi tiếng*), bất quá Hạ Anh không quan tâm.

Nguyên Sơ vốn không muốn tìm hiểu Hạ Anh là từ con đường nào mà thu được tin tức, nhưng Hạ Anh lại không chịu nổi mà tự mình nói ra. Bầu không khí nhà hàng kiểu Tây vốn là rất tốt, yên tĩnh tao nhã đồng thời mang theo chút ám muội, lại cứ bị Hạ Anh biến thành một cái quán ăn vỉa hè, nói phải tổ chức thật náo nhiệt. Trong lúc nói chuyện biết được, vị tiểu sinh kia từng cùng Hạ Anh đóng chung một bộ phim, Hạ Anh đóng vai nữ hai, là một thiên kim nhà giàu xinh đẹp si tình nhưng lòng dạ độc ác, mà so với nữ chủ bạch liên hoa thì cô có vẻ nhỉnh hơn, vì vậy thường xuyên qua lại liên cùng tên tiểu sinh kết giao, vốn là những chuyện thế này, tự nguyện thì liền có thể, đóng phim xong, vẫn là đường ai nấy đi, nhà ai nấy về, không ngờ tiểu sinh kia thực tủy tri vị (*muốn ăn thử món mới cho biết vị*) hay là làm sao mà thật sự theo đuổi Hạ Anh, thông cáo ra vô số, làm cho Hạ Anh nhanh chóng động tâm, kết quả sau đó phát hiện tên tiểu sinh có bạn gái khác. Hạ Anh buồn bực uống một ngụm rượu đỏ, lạnh giọng nói: “Tôi hận nhất người khác đùa bốn tình cảm tôi, cho nên lần này tôi cũng thuận tiện giúp anh xử tên đó. Trước tiên cho tên đó hấp thụ ánh sáng có bạn gái, làm cho tên đó rơi vào giấc mơ màu hồng, rồi sẽ đem đại ngôn cao xa mà tên đó thêm nhỏ dãi đã lâu chặn lại, hừ, ai biểu dám đụng vào lão nương!”

“Cao xa?”

“Phải đọc là MOONBEAN biết chưa? Năm nay chính thức tiến vào thị trường quốc nội, đang tiếp xúc với một số minh tinh, đàm luận tốt sẽ có được danh phận đại ngôn hàng hiệu. Vừa vặn tôi cũng coi như giúp một người bạn.”

Nguyên Sơ cũng nhấp một hớp rượu nhỏ, cười cười.

Hạ Anh thấy y cười, vỗ bàn ầm ầm nhảy cẫng lên, “Anh còn dám cười! Ta khó mới chủ động tâm sự một lần, anh cứ nhiên không xúc động chút nào!”

Nguyên Sơ một mặt nghĩ, may mà đang ở phòng ăn riêng, nếu không sẽ rước lấy nhiều ánh mắt dị dạng, một mặt nói: “Cô không phải không thích người khác đùa bốn tình cảm của mình sao?”

“Nhưng mà ta thích người khác...” Hạ Anh hạ thấp giọng, có một loại khàn khàn gợi cảm, “Đùa bốn thân

thể của tôi.”

Hạ Anh từ vị trí của mình tiến lên, đi tới bên người Nguyên Sơ, cúi người, hung hãn đem bộ ngực đầy đặn cọ trên vai Nguyên Sơ, môi dán lên môi Nguyên Sơ, đôi tay nhỏ dài sờ lồng ngực Nguyên Sơ rồi đi xuống dần, cô dùng đầu lưỡi hồng liếm khước môi Nguyên Sơ, xoa bóp, trêu chọc. Một lát sau, Hạ Anh cảm thấy không thú vị nữa mà lui lại, trở về ngồi vị trí cũ của mình, mạnh mẽ nhét miếng sườn bò vào trong miệng, tự đổ đầy rượu đỏ cho mình rồi uống cạn, uống như nước trút xuống, sau đó khí thế hùng hồn “nhẹ nhàng” cầm dao ăn trên đĩa chỉ về hướng Nguyên Sơ, mặt không chút thay đổi nói: “Anh là bệnh liệt dương hay là đồng tính luyến?”

Thấy Nguyên Sơ không nói lời nào, lúc này Hạ Anh bắt đầu cẩn thận tự cắt nhỏ miếng sườn bò, vừa cắt vừa nói: “Cẩn thận Hạ Kha Hàng một chút, tên này cũng rất thích anh đó.”

Nguyên Sơ hơi kinh ngạc: “Hạ Kha Hàng?”

Hạ Anh cười lạnh, “Hắn là song, ĐM.” Mắc xong một câu, Hạ Anh cầm miếng tiếp tục ăn thịt.

Kết thúc bữa ăn tối, đi ra phòng ăn, bên ngoài gió lạnh thổi ướt nhẹp, Nguyên Sơ tựa hồ mới thanh tỉnh lại, cái gì gọi là “Cũng”? Y xoa xoa hai má, thở ra một hơi, chui vào trong xe. Đường như trời bắt đầu mưa lớn.

24. Chương 24: Ảnh Đế Iii (3)

Vào hai, ba năm trước, Hạ Kha Hàng bạo hồng một trận (*đột nhiên “hot”, được nhiều người biết đến*), sau đó bước chân vào thế giới điện ảnh, nhưng lúc đó không có quản lí lợi hại nào giúp đỡ, tài nguyên không được tốt lắm, cho nên cũng từ từ lặn xuống.

Đạo diễn Mẫn Sưởng quay phim phi thường tinh tế và nghiêm túc, dù có chút phí tiền, tốn thời gian nhưng quan trọng nhất chính là để diễn viên có thời gian bồi dưỡng tình cảm vào nhân vật của họ. Hơn một tháng trước khi bộ phim hoàn thành, lúc đó vừa quay xong những cảnh sinh hoạt đời thường của nhiếp ảnh gia Hàn Kiêu, chính thức tiến vào cảnh quay ở trường học cùng với Bạch Lăng, chủ yếu là quay giai đoạn đầu của cả hai, lúc này Bạch Lăng ở trong mắt Hàn Kiêu là một anh hùng, Hàn Kiêu chụp lại những bức ảnh sinh hoạt hằng ngày của Bạch Lăng, dạy học giảng bài, phê chữa bài thi, chuẩn bị bài. Thỉnh thoảng hai người vu vơ nói chuyện phiếm hai ba câu kiểu như “học sinh cấp hai thời đại này trưởng thành sớm hơn chúng ta” Ngày qua ngày gần nhau, Hàn Kiêu bắt đầu động tâm với Bạch Lăng.

Hạ Kha Hàng so với Nguyên Sơ cao hơn một chút, nhưng nhỏ hơn Nguyên Sơ một tuổi, tướng mạo tuấn lãng, tính cách cậu ta không giống như Nguyên Sơ hay trầm mặc ít nói, ngược lại rất hoạt bát, có khả năng điều hòa bầu không khí của cả trường quay. Toàn bộ kịch bản “Bạch Lăng” lấy cuộc đấu tranh tư tưởng của nhân vật làm chủ đề chính, trong lúc quay mọi người đều rất nghiêm túc, đặc biệt là Nguyên Sơ, trạng thái có chút dọa người đi, cho nên Hạ Kha Hàng xuất hiện rất đúng lúc mà thăng bằng bầu không khí của đoàn phim.

Ngày ấy Hạng Tri Lam đến xem, là lúc đang tiến hành quay cảnh Hàn Kiêu chạm vào ngưỡng động tâm – mơ thấy Hạ Kha Hàng, sau đó thức dậy và “tự an ủi”. Sau hai tuần lễ Hàn Kiêu chầm chậm, cẩn thận quan sát Bạch Lãng, giữa hai người họ bắt giắc thân cận khiến cho Hàn Kiêu rung động, một người thống khổ, không thể ngăn cản, nhanh chóng rơi vào tình yêu; một người hờ hững, thờ ơ lạnh nhạt, đem người kia nhấn chìm sâu vào trong nước. Diễn những cảnh này cần phải bộc lộ tâm tình ưu tư không ngừng, từ cử chỉ đến ánh mắt, dường như phải quay thử đi thử lại nhiều lần mới có thể đạt đến yêu cầu của Mẫn đạo diễn.

“Run rẩy! Nhẹ nhàng run rẩy! Nguyên Sơ! Người bị khấn kim sâm à!” *(khấn kim sâm còn gọi là mật kim sâm/Parkinson: là một loại bệnh liên quan tới thần kinh vận động, biểu hiện thường thấy là đầu cùng tứ chi luôn run, hành động chậm chạp và thường không thể làm ra động tác liên tục.)*

“Hạ Kha Hàng! Đôi mắt đừng có trợn to như vậy! Rủ xuống, đứng,...đứng, duy trì cái tư thế này, thử một lần, nói lời thoại, sau đó chậm rãi giương mắt... Đúng! Tốt, cứ làm theo trạng thái vừa rồi, khởi động máy!”

Cứ thế mỗi ngày khiến cho Nguyên Sơ mệt mỏi rã rời.

Cũng may, sau hai tuần, Nguyên Sơ cùng Hạ Kha Hàng tìm được nhịp điệu chung, hai người hòa mình vào vai diễn, làm cho tiến độ quay tăng không ít. Hai tuần lễ, phần diễn này coi như quay xong. Kế tiếp mới là cảnh quay quan trọng.

Kế tiếp là hình tượng anh hùng của Bạch Lãng vỡ tan, áo mũ chỉnh tề thành mục nát sa đọa, ánh hào quang thành tia hắc ám. Phân đoạn này, chủ yếu diễn cảnh chơi ma túy. Trước khi quay, Mẫn đạo diễn còn đặc biệt lén lút đi tìm Nguyên Sơ, biết được Nguyên Sơ trước nay đều chưa chạm qua ma túy dù là một chút, cho nên có chút mất hứng mà đề cử cho y vài bộ điện ảnh, phim tài liệu và sách ưu tú có chủ đề tương tự để học hỏi,. Trên thực tế, trước khi vào đoàn phim Nguyên Sơ đã tự mình tìm hiểu vấn đề này....chỉ là có thể diễn tốt hay không, vẫn là không biết bao nhiêu phần trăm.

Hình tượng anh hùng của Bạch Lãng vỡ tan, đồng thời tình yêu của Hàn Kiêu cũng sắp bị phá nát. Ở bên trong vũng bùn, Bạch Lãng đưa tay về phía Hàn Kiêu, lúc này, anh ta có thể lựa chọn cùng Bạch Lãng cùng nhau sa đọa, cùng nhau hưởng thụ cuồng hoan cùng dục vọng, anh ta cũng có thể lựa bỏ qua tâm tình của bản thân, vứt bỏ thử thách ái tình, tiếp tục cuộc sống sinh hoạt vốn có trước đây. Cuối cùng, Hàn Kiêu lựa chọn làm con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ban đầu cùng Hạ Kha Hàng thảo luận nội dung đoạn này, Nguyên Sơ biểu thị, nếu như là y, y sẽ không lựa chọn như vậy. Hạ Kha Hàng chỉ nhún vai, nói: “Tại bên trong kịch bản ghi vậy, Hàn Kiêu chỉ là bởi vì nhất thời kích động, mà tiến vào địa ngục, anh ta vốn chưa suy nghĩ kỹ khi quyết định. Nếu như anh ta sớm suy nghĩ về con đường này, thì anh ta sẽ không thống khổ nhiều như vậy.”

Nguyên Sơ hỏi Hạ Kha Hàng: “Người từng đọc qua nghiên cứu phân tâm học của Dr. Sigmund Freud sao?” Cái gọi là kích động, chính là tiềm thức dù to lớn nhưng cũng chỉ như núi băng dưới nước. Cũng như lựa chọn của Hàn Kiêu, mặc dù bản thân muốn thoát khỏi tình yêu tuyệt vọng này, nhưng đến cùng, vẫn là lựa chọn cùng Bạch Lãng sa đọa vào vũng bùn. Có lẽ là bởi vì yêu, cũng có lẽ sau lưng còn có nhiều điều phức tạp hơn, có cả toàn bộ cuộc đời của Hàn Kiêu, thúc đẩy anh ta ra quyết định này. Nguyên Sơ bỗng nhiên nghĩ đến, y cho là mình sẽ không lựa chọn giống như Hàn Kiêu, nguyên nhân chính là y không tin vào tình yêu, cho nên lựa chọn dễ như trở bàn tay. Y tin tưởng bản thân càng nỗ lực diễn xuất, sẽ lấy được giải ảnh đế một lần nữa; y tin mình theo quy tắc ngầm, là có thể đổi được tài nguyên tốt hơn; nhưng y không

tin mình bỏ ra cái gì, thì liền có thể đổi được tình yêu. Tình yêu là Thượng Đế tặng cho người cần sự yêu thương, còn Nguyên Sơ không nằm trong số này.

Cái gọi là nhập diễn quá sâu, chính là không ngừng suy nghĩ và cảm nhận nhân vật, bất tri bất giác mà thay đổi quan niệm vốn có của bản thân.

Diễn càng về sau, Nguyên Sơ bắt đầu nghĩ, y phải bỏ ra cái gì, Hạng Tri Lam mới có thể yêu y? Yêu như thế có... tốt đẹp không? Tuy rằng thống khổ, thế nhưng là hai người thống khổ, mà không phải một thân một mình ở bên trong phòng trống lạng lẽ kiêu nén giả vờ bình tĩnh. Hai người bất luận là vui vẻ hay là đau khổ, cũng có thể làm được rất nhiều chuyện thú vị. Hai người có thể an ủi lẫn nhau, có thể cùng nhau sa đọa. Yêu... cũng làm cho cuộc sống trở nên vui vẻ hơn...

Toàn bộ phim có hai cảnh giường chiếu, trước lúc chơi ma túy và sau khi chơi ma túy, đều để cuối phim mới quay. Cảnh trước lúc chơi ma túy đã thẳng thừng trần trụi, cảnh sau khi chơi ma túy càng điên cuồng mê loạn hơn. Hai cảnh giường chiếu này rất khó diễn, tuy rằng Nguyên Sơ và Hạ Kha Hàng đều muốn mau chóng quay xong, nhưng Mẫn đạo diễn yêu cầu cực cao, hai người họ từ lúng túng đến uể oải, lại tới tê dại, cuối cùng trải qua nhiều lần thử nghiệm và điều chỉnh, mới đạt tới hiệu quả Mẫn đạo diễn muốn.

Phim này dù như thế nào cũng không thể chiếu ở trong nước, cho nên vượt chùng mực hơn một chút cũng không sao, trái lại rất thuận lợi cho việc lấy được giải thưởng ở nước ngoài. *(có một số bộ điện ảnh không cần công chiếu để có doanh thu, chủ yếu chỉ để lấy giải thưởng nước ngoài, nội dung không quá gò bó thuần phong mỹ tục,...)*

Sau một tuần đóng máy, Nguyên Sơ mới hậu tri hậu giác *(quá trình nhận thức ra sự việc nhưng chậm so với lúc sự việc xảy ra)* mà kịp phản ứng lại, bộ phim lần này khá giống với những bộ phim trước đây y từng diễn, y bỏ ra rất nhiều tâm tư, công sức nhưng không đạt được gì. Thậm chí bộ phim lần này y còn bỏ ra nhiều hơn. Đây cũng là lần cuối cùng. Sẽ không còn lần nào Hạng Tri Lam bỏ tiền ra đầu tư phim vì y, y sang năm đã là hai mươi chín tuổi, y cũng bắt đầu nghĩ ngờ tâm niệm của chính mình đối với nghiệp diễn.

Gay go một năm, có lẽ sang năm còn bết bát hơn. Lau ít sương trắng cửa sổ, bên ngoài một màu mờ mịt. Nguyên Sơ hoảng hốt ý thức được, sắp hết năm.

25. Chương 25: Bạch Nguyệt Quang Iii (1)

“Đã lâu không gặp, có chuyện liên quan đến em gái tôi, muốn tìm cậu tán gẫu một chút.”

Nguyên Sơ sững sốt một chút, liếc mắt nhìn Hạng Tri Lam, nhẹ giọng nói: “VẬY, Hạng tiên sinh về trước đi.”

Hạng Tri Lam muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra.

Nguyên Sơ mời Du Tiến Chu lên lầu, trở về phòng.”Mời ngồi.” Y nói.

Gian phòng rất sạch sẽ, hẳn là ban ngày có nhân viên vệ sinh lại đây quét tước, bên giường có một cái vali hành lý, mở ra, bên trong là quần áo loạn xạ cùng một ít vật dụng khác. Du Tiến Chu còn nhìn thấy bình thuốc, sau đó điềm tĩnh dời ánh mắt, Nguyên Sơ mang nước lên, rót vào trong ly đưa cho Du Tiến Chu. Du Tiến Chu tiếp nhận, thấp giọng nói câu cảm ơn. Anh uống một hớp nhỏ, sau đó nói: “Hôm nay tới, tôi sẽ nói thẳng, tôi cảm thấy cậu và Dao Dao không thích hợp với nhau.”

Nguyên Sơ nghi hoặc mà nhìn Du Tiến Chu. Du Tiến Chu cho rằng y vẫn còn chưa biết mình đã phát hiện mối quan hệ của y và Hạng Tri Lam, liền trực tiếp nói: “Hạng Tri Lam đã nói qua với tôi, tôi không có ý coi thường cậu, chỉ là Dao Dao tuổi còn nhỏ, hơn nữa nó còn là đứa em gái duy nhất của tôi, tôi vẫn là hi vọng nó có thể có... một cuộc sống bình thường.”

Nguyên Sơ sắc mặt trắng bệch, y mím môi, theo bản năng cười cười, giải thích: “Ừm... Quãng thời gian trước, Hoàng tiểu thư đã gửi tin nhắn cho tôi, cô ấy đối với tôi cũng không phải... có cảm giác đặc biệt gì. Chúng tôi gần đây không có gặp nhau. Thật xin lỗi, tôi không phải có ý định lừa mọi người, chỉ là mẹ tôi vẫn luôn hi vọng tôi có thể mau chóng lập gia đình, tôi cũng không thể làm trái ý bà ấy.”

Du Tiến Chu sững sờ, “Lúc nào?”

Nguyên Sơ suy nghĩ một chút, “Một tháng trước.”

Du Tiến Chu một mặt thở phào nhẹ nhõm, khỏi phải lại lo lắng vạn nhất Dao Dao yêu thích Nguyên Sơ, chính mình lại phải làm kẻ ác cảm bồng đánh uyên ương; mặt khác, lại có chút lúng túng, cảm thấy thái độ chính mình trước đó thực sự không được tốt cho lắm. Nên cuối cùng chỉ có thể nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi có chút nóng nảy.”

“Không có gì.”

Hai người trầm mặc chốc lát, Nguyên Sơ vuốt ve chén nước, mở miệng đánh vỡ sự yên tĩnh, “Anh và Hạng tiên sinh là quan hệ như thế nào?”

Du Tiến Chu thản nhiên: “Người yêu cũ.” Thấy Nguyên Sơ thần sắc bất thường, lập tức cười một cái, nói bổ sung: “Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ không hợp lại, qua mấy ngày nữa tôi sẽ đi.”

Nguyên Sơ cười cười, vốn muốn nói, các người hợp hay không hợp thì liên quan gì tới ta, nhưng vẫn là nhẹ giọng hỏi một câu: “Xuất ngoại sao?”

Du Tiến Chu lắc đầu, “Hàng Châu.”

“Hàng Châu rất đẹp.”

“Đúng vậy, khi còn bé, đi học có một bài Thiên văn học, nói về Tây hồ, tôi ngắm trông rất nhiều năm, mà nói đến cũng buồn cười, tôi năm nay 32 tuổi, vẫn còn chưa đi đến Tây hồ xem qua lần nào a.”

“Tại sao?”

“Hả?”

“Tại sao... không hợp lại?” Nguyên Sơ tiếng nói có chút khàn khàn: “Hắn rõ ràng vẫn còn quan tâm anh mà.”

“Trong một đoạn tình cảm, cậu có điểm mấu chốt không? Chính là đụng vào liền chết. Đối với vài người mà nói, là quá trốn, hoặc là bạo lực, hoặc là không tôn trọng cha mẹ, hoặc là cái gì khác. Đối với tôi mà nói, chính là hắn cùng cậu đã từng có quan hệ. Đương nhiên, vào lúc ấy tôi và hắn đã chia tay, tôi không có quyền xen vào, chẳng qua là khi chúng tôi muốn một lần nữa nói lại tình cảm, chuyện này khiến tôi không thể chấp nhận.”

Du Tiến Chu cười cười, “Cậu có phải là hiểu thành cái gì rồi không? Đối với nhiều người, quan hệ tình cảm yêu đương rất khoan dung, nhưng tôi thì không phải trong số đó.”

Nguyên Sơ mơ hồ mà gật đầu một cái.

“Tôi thấy nhiều người mượn cớ không tìm được tình cảm thích hợp, nên yên tâm thoải mái tiếp xúc, đi lợi dụng những người khác, thật giống như ngoại trừ tình cảm, tất cả những thứ khác cũng có thể tính đến rõ ràng rành rành. Ái tình không chiếm được lại quá mức thống khổ, phải mượn cớ dè dặt. Tôi vô cùng chán ghét.”

Nguyên Sơ bỗng nhiên nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Ngoại trừ tình cảm, tôi và hắn chính là trao đổi lợi ích mà thôi, bất quá chỉ là quy tắc ngầm trong vòng giải trí.”

Du Tiến Chu mắt hơi nheo lại, liếc mắt nhìn Nguyên Sơ, âm thanh lạnh xuống, “Tình cảm nói ngoại trừ là có thể ngoại trừ sao?”

Nguyên Sơ nhìn Du Tiến Chu, như là hiểu được điều gì, “Anh cảm thấy tôi là...người bị hại sao?”

Du Tiến Chu không tỏ rõ ý kiến.

Nguyên Sơ nở nụ cười, lắc lư chén nước trong suốt trong tay, y trong lúc nhất thời không biết cần phải cảm động hay là tự ghét chính mình. Y thở dài, nói: “Cái này không phải là hai chiều sao? Lúc ban đầu xác định mối quan hệ, tôi cũng là đi lợi dụng hắn không phải sao? Tôi khi đó suy nghĩ tính toán tới lui cũng chỉ có lợi ích được mất. Sau đó, chuyện... chuyện tình cảm có quá nhiều bất ngờ, tôi đều không nghĩ mình là kẻ đáng thương, tôi cảm thấy tôi là tự làm tự chịu. Nếu muốn nói sai, cũng là lỗi của hai bên, muốn nói chán ghét, anh nên chán ghét luôn cả tôi, không cần nghĩ tôi đáng thương. Huống hồ, Hạng tiên sinh rất

tốt, nhìn thấy anh, tôi mới biết tại sao mấy năm kia hần...” Nguyên Sơ cúi đầu cười, đem ly nước uống hết, sau đó nghiêm túc nói: “E rằng hần chạm đến giới hạn của anh, mà tôi nghĩ, hần vẫn còn yêu anh a.”

Du Tiến Chu đứng dậy, “Nhưng ý nghĩa của giới hạn chính là, sau khi đụng vào, tất cả mọi thứ không thể cứu vãn.”

26. Chương 26: Bạch Nguyệt Quang Iii (2)

Du Ngưng già rồi, da dẻ không còn trắng nõn mịn màng như ngày còn trẻ, bao nhiêu mỹ phẩm đều không thể giúp ích; khóe mắt bắt đầu có nếp nhăn, nếp nhăn ở hai má cũng càng ngày càng sâu, lúc không cười, nếp nhăn cũng hiện ra khiến bà có chút cay nghiệt. Hơn nửa đời người, bà rốt cục đi tới giấc mộng thuở thiếu niên – cửa học viện, nhưng cũng chỉ có thể trầm mặc nhìn. Trên đường nhiều sinh viên qua lại, chính là người da trắng tóc vàng mắt xanh, bên tai tất cả đều là ngôn ngữ xa lạ, bà chợt phát hiện, mình đã nghe không hiểu tiếng anh nhiều nữa. Dù sao... cũng đã từ bỏ giấc mơ này từ thật nhiều..... thật nhiều năm.

Du Tiến Chu biết câu chuyện của mẹ mình, cũng không đồng tình lắm, những chuyện bà ấy làm trước đó đa phần là không đúng. Nhưng bà ấy đối xử với Du Tiến Chu đặc biệt vô cùng tốt, dạy anh yêu hận, dạy anh đúng sai, dạy anh nỗ lực, lòng tự trọng, tôn trọng người khác cũng như tôn trọng chính mình. Du Tiến Chu từ nhỏ thành tích cũng không tệ, ngoài ra, bộ dạng, tính nết và cách đối nhân xử thế cũng rất tốt.

Du Ngưng cảm thấy, mình đời này dù cho đã làm tất cả chuyện sai lầm, nhưng ít nhất dạy dỗ được một Du Tiến Chu như thế cũng thật xứng đáng cuộc đời này. Nhưng mà đến cuối cùng, bà phát hiện con trai mình là đồng tính luyến ái thì mọi thứ như đổ nát hết thảy.

Bà vừa khóc vừa ghen ngào hỏi Du Tiến Chu: “Người làm sao có thể như vậy?! Người thế này là biến thái, người có biết hay không?” Du Ngưng sinh ra trong một gia đình nhỏ, điều kiện không được tốt cho lắm, xuất thân nông thôn, cha mẹ lại cổ chấp bảo thủ, quá trình trưởng thành dài dằng dặc bên trong môi trường như thế, bà đã nỗ lực thử nghiệm và học tập để mở mang hơn, tiếp xúc xã hội nhiều hơn, thế nhưng không thể một sớm một chiều mà thay thế cái tư tưởng bảo thủ đã ăn sâu trong tâm trí. Du Ngưng suy nghĩ rất nhiều biện pháp, bà không nỡ đem Du Tiến Chu đến bệnh viện kỳ kỳ quái quái gì đó ở trong nước để chữa “bệnh”, và cuối cùng, bà quyết định, xuất ngoại để trị liệu. **Du Ngưng – nhân vật tượng trưng cho một số phụ huynh bảo thủ khi biết con mình yêu người cùng giới**

Những năm này, bà tích góp cũng được kha khá tiền. Cha ruột Du Tiến Chu sau khi phát hiện Du Tiến Chu tồn tại, cũng ra dáng mà đưa hai gian nhà cho bọn họ. Bà thậm chí không đợi Du Tiến Chu tốt nghiệp đại học, bà muốn phải rời đi ngay. Cảm giác lo lắng, phần nộ cùng thất bại đã bao phủ lý trí bà. May là, sự tình phát sinh, Du Tiến Chu coi như nghe lời, mặc dù lúc đầu có cãi vã với bà, nhưng sau đó cũng đồng ý xuất ngoại. Như vậy, theo thỏa thuận bà đồng ý chờ Du Tiến Chu nghỉ hè rồi sẽ đi. Nếu như không phải bà ấy phát hiện thì có lẽ hai người họ đã không phải chia xa. **...và cũng không có truyện luôn**

Bọn họ vội vã xuất ngoại, liên hệ với bệnh viện, Du Tiến Chu ngoại trừ giả bộ làm theo cũng không còn biện pháp nào khác. Du Tiến Chu lén lút cùng Hạng Tri Lam liên lạc, viết thư, gửi bưu thiếp. Vốn là hai người họ có thể trao đổi qua thư điện tử, nhưng vừa mới qua nước ngoài, trong nhà chưa mua máy vi tính, với lại lúc đó cũng ít sử dụng tới máy vi tính, cho nên mặt mã cũng đã quên mất. Hai người họ vẫn luôn

duy trì cách liên lạc truyền thống, mặc dù thời gian chênh lệch rất nhiều (*lệch múi giờ, giờ mình thức thì người ta ngủ*), nhưng chờ đợi đáng giá. Nhưng rồi cũng không duy trì quá lâu, Du Ngưng phát hiện, liên ghim chặt Du Tiến Chu khiến hai người họ đứt quãng liên lạc. Du Ngưng dời nhà. Du Tiến Chu sau đó vẫn tiếp tục gửi bưu thiếp cho Hạng Tri Lam, đứt quãng, mấy tháng mới có một tấm, bưu thiếp không có địa chỉ, vì thế Du Tiến Chu cũng không nhận được hồi âm của Hạng Tri Lam. Sau đó, bưu thiếp cũng đứt đoạn mất.

Năm tháng như thoi đưa, thời gian cũng qua nhanh như mũi tên vùn vụt lướt qua thanh xuân...

Du Tiến Chu chưa từng hoài nghi tình yêu thương của Du Ngưng dành cho mình. Du Ngưng từng nói với anh rằng bà oan ức, không cam lòng, bất đắc dĩ như thế nào. Năm đó yêu sai người. Du Ngưng sống không được vui vẻ, Du Tiến Chu biết. Hôn nhân lần thứ hai lại thất bại, thật ra nếu không phải vì bà đang mang thai Dao Dao thì đã sớm ly hôn. Bà không cách nào nhịn được tính gia trưởng, tính toán vụn vặt của cha kế, vì vậy bà trở lại đường cũ, thừa dịp còn trẻ đẹp liền tạo quan hệ với các ông chủ. Bà ấy ích kỷ, lạnh lùng, có lẽ còn nhớ mãi không quên cha ruột Du Tiến Chu. Đôi lúc vu vơ bà sẽ nói, nữ nhân kia được hưởng tất cả, vốn là của bà. Mà cho cùng, bà cố sống sót là vì Du Tiến Chu.

Đi vào thang máy, ấn nút xuống tầng trệt, Du Tiến Chu nhớ tới lời Nguyên Sơ mới vừa nói, hít vào một hơi thật sâu, lắc lắc đầu, lại nghĩ ngợi một chút: Mẹ của mình có lỗi sao? Đương nhiên là có. Thế nhưng tình cảm cùng lý trí rất có thể mỗi người đi một ngã, bản thân nhìn thấy toàn bộ thống khổ mà bà phải giãy dụa, nhìn thấy bà sa đoạ cùng phóng túng, nhìn thấy bà cho mình toàn bộ cuộc đời này, bản thân mình là dưới sự đùm bọc của bà mà lớn lên, vì vậy yêu thương bà, ỷ lại vào bà, làm theo toàn bộ ý muốn của bà. Chính mình đối với Nguyên Sơ là có chút thương cảm, nhưng cũng không thể tính là người thân quen, cũng không để ý Nguyên Sơ nghĩ thế nào, có đồng tình với mình hay không. Ra khỏi tử điểm này, cả hai chính là “sơn thủy bất tương phùng”.

27. Chương 27: Phát Sóng Trực Tiếp 1

Sau khi đóng máy “Sóng Bạc”, Nguyên Sơ nghỉ ngơi hai tuần lễ. Còn nửa tháng nữa là tết đến, công ty đã bắt đầu sắp xếp hoạt động đầu năm sau cho y, theo lý mà nói, khoảng thời gian này là giai đoạn trống lịch trình, y có thể nghỉ ngơi thật tốt. Thế nhưng ở nhà mãi cũng cảm thấy khó chịu, giữa lúc y do dự muốn tìm chút chuyện làm thì Lương Du đến nhà.

Lương Du mang theo một hộp vịt nướng đã được cắt nhỏ đến, sau đó tiện tay để lên bàn, quan sát căn hộ mới thuê của Nguyên Sơ một chút, thuận miệng nói: “Nhiều năm như vậy, cậu sao còn không mua nhà. Thuê nhà khắp nơi giống kiểu gì.”

Nguyên Sơ cười cười, “Lúc đóng phim cần chạy khắp nơi mà.”

Lương Du từ trong túi xách lấy ra một bảng hợp đồng, đưa cho y, nói: “Cộng thêm kỳ nghỉ Tết, cậu tối thiểu có một tháng trống, gần đây có cái phần mềm, gọi là Walp, mình tình khắp nơi đều ký để phát sóng

trực tiếp, catxê cũng không tệ, có lúc yêu cầu dài hạn, nhưng mà không có yêu cầu sẽ phát cái gì, cậu xem qua vài điều mục cụ thể, suy nghĩ thử xem.”

“Chỉ ký một tháng?”

“Dĩ nhiên không phải, là nửa năm. Chỉ có tháng đầu thì yêu cầu nhiều hơn thôi.”

Nguyên Sơ suy nghĩ một chút, ký tên. Y còn ra vẻ mà cười với Lương Du: “Lương tỷ đã đưa đến tận nhà, tôi làm sao có thể không ký đây.”

Lương Du cũng không kịp cản y. Cô nhìn Nguyên Sơ ngày càng gầy, khuôn mặt không có tinh thần, còn có vẻ hơi chán chường. Lương Du thở dài, “Sẽ ảnh hưởng việc đóng phim của cậu.”

“Không có gì, với lại trước mắt không có lịch đóng phim, tôi tạm thời cũng không muốn đóng. Đúng lúc có thể nghỉ ngơi nửa năm.”

“Cậu nghỉ ngơi cho tốt, sau nửa năm hiệp ước sẽ đến kỳ.”

Nguyên Sơ ngẩn người, nhớ tới, lúc trước ký là năm năm. Phong Lạc là công ty lớn, nói là bá chủ trong ngành cũng không quá đáng, lúc Nguyên Sơ lấy giải ảnh đế, có nhiều công ty muốn lôi kéo y về, trong đó cũng có Phong Lạc, nhưng khi đó y kiêu căng tự mãn, không muốn bị ràng buộc, cảm thấy tiền đồ của bản thân rộng mở, cho nên không ký với công ty nào. Sau khi theo Hạng Tri Lam, y mới ký với công ty Phong Lạc. Mà những năm này, y cũng không được bạo hồng như trước. Công ty lớn như vậy, tài nguyên cũng không dành cho riêng mình y, hiệp ước sắp sửa đến kỳ hạn, công ty cũng chưa chắc sẽ giữ lại y. Cho nên bản hợp đồng lần này chính là tâm ý Lương tỷ.

“Không sao.” Y đem hợp đồng đưa cho Lương Du, ngồi lại ghế sa long, y đem điện thoại di động ra tìm và mở ứng dụng, sau đó ngẩng đầu hướng Lương Du cười cười, “Là cái này sao?”

—

Nguyên Sơ trên weibo có hơn sáu triệu lượt follow, nhưng thời điểm trước đó mạng xã hội chưa thịnh hành nên y cũng ít phát weibo. Đến mấy năm gần đây thì mạng xã hội bắt đầu phổ biến, và mỗi minh tinh đều có “Tổ dữ liệu”, cẩn trọng mà mở rộng hoặc khống chế các tin tức, cho nên hiện tại Nguyên Sơ phát một bài lên weibo, cũng có thể có vài chục ngàn lượt thích, bình luận, chia sẻ. Năm ngoái có chuyện, weibo của y vô cùng náo nhiệt, có điều phần lớn đều là chửi rửa, khoảng tháng bảy – tháng tám năm nay cũng huyền náo không kém, có điều mọi người mắng chửi rồi cũng mau chóng lãng quên.

—

Nguyên Sơ đem điện thoại di động hướng về phía mình, dùng camera thường để phát sóng trực tiếp, trong màn hình điện thoại là gương mặt nhỏ nhắn thanh tú cùng làn da trắng của y, trên môi cũng có màu đỏ

tự nhiên, khí sắc khá hơn hẳn. Y hướng điện thoại di động cười cười, xem những bình luận của người hâm mộ.”Chào mọi người, tôi là Nguyên Sơ. Hôm nay phát sóng trực tiếp... là muốn cùng mọi người làm vài món ăn. Thực ra tôi cũng không giỏi nấu nướng lắm đâu, chỉ là gần đây mới học được vài món, hôm qua còn chạy đi siêu thị mua mấy cuốn sách về học công thức nấu ăn nữa. Mọi người có muốn xem thử không? Tôi không dám bảo đảm quá trình nấu sẽ dễ nhìn, càng không dám bảo đảm làm ra được món ăn vừa đẹp vừa ngon nha. Ừm... Thịt kho tàu, có thể... Tôm hùm cay? Cái này không được, mùa này nào có tôm hùm a. Đậu xào tiêu xanh, cái này cũng có thể. Sườn? Canh sườn? Sườn xào chua ngọt? Sườn nướng?... Vậy hôm nay nấu ba món ăn: thịt kho tàu, đậu xào tiêu xanh và canh sườn được không? **đọc bình luận** Tại sao không nấu sườn xào chua ngọt ...à... Vừa có đường vừa có dấm chua, cái này đối với người mới học không dễ nấu nha. Thêm một món ăn nhẹ... Rau? Vậy thì cải xanh? Hay là Bắp cải nhỉ? Thôi bắp cải đi, tôi khá là thích ăn bắp cải xào a. Vậy bây giờ trước tiên chúng ta phải... đi mua thức ăn?”

Nguyên Sơ đem điện thoại di động bỏ lên trên bàn, nói: “Mọi người đợi một chút tôi đi thay quần áo trước đã.”

Nguyên Sơ mặc style đen cả áo và quần, mang khăn choàng màu xám, mũ lưỡi trai đen để ít bị chú ý một chút. Trợ lý Đan Mạc hỏi y sao không mang khẩu trang kính râm luôn đi, y cười, “Vậy thì quá khoa trương rồi.”

Nguyên Sơ đi đến chợ thực phẩm, giơ điện thoại di động lên, cũng có nhiều ánh mắt chú ý. Bất quá y vẫn bình thản ung dung, giả vờ như không nhìn thấy những ánh mắt tò mò kia. Vừa đi vừa nhìn vào thực đơn mua thức ăn, đôi lúc sẽ cùng Đan Mạc tán gẫu hai ba câu.

Tay xách túi lớn túi nhỏ, không tiện cầm điện thoại di động, nên chỉ có thể đem điện thoại di động để trong túi, sau đó đem micro mini nhét vào bên trong khăn choàng, dọc đường đi đều nói chuyện với mọi người. Bởi vì xách đồ nhiều, y lại muốn đi nhanh về nhà một chút, không khỏi có chút thở hồng hộc, nói chuyện cũng đứt quãng, màn hình thì một màu đen thui. Đan Mạc đi kế bên nhất thời cao hứng, tự nghĩ gì đó rồi cười lên một mình. **đầu óc đen thui...**

Sau khi về nhà, Nguyên Sơ thay lại quần áo, để điện thoại di động lên giá đỡ, phi tới nhà bếp, trước tiên rửa rau. Trong lúc y làm bếp, bên cạnh có Đan Mạc câu được câu không đến trò chuyện, bầu không khí rất thoải mái vui vẻ, cũng có người hỏi y những vấn đề mẫn cảm, y đều làm như không nhìn thấy, ngược lại còn cao hứng làm vài động tác nhảy. Lúc chuẩn bị xào bắp cải, y chỉ cắt một ít cải, Đan Mạc ở kế bên nói sẽ không đủ xào, vì vậy y nửa tin nửa ngờ mà cắt thêm một chút cải nữa. Dem số bắp cải đã cắt gọn bỏ vào trong chảo, y nói: “Tôi cảm giác nhiều đây cải nhiều quá.” Kết quả xào xào, bắp cải xẹp xuống. Nguyên Sơ mới bỗng nhiên tỉnh ngộ mà nói: “À, thì ra bắp cải co lại a!” **giống lần đầu t vô bếp quá dzị J**

Mấy món ăn làm xong, bắp cải xào hình như nước “hơi” nhiều, dưới đáy đĩa là một tầng nước; đậu xào tiêu xanh thì quá chín; thịt kho tàu thì đen thui lù. Còn canh sườn thì căn bản không làm thành công, Nguyên Sơ rửa thịt, để vào trong nước, thêm chút nguyên liệu để luộc, kết quả khi mở nắp nồi, nổi một tầng nước đen. Đan Mạc cười ha hả, Nguyên Sơ cũng cười bất đắc dĩ, khắp nơi nhà bếp bừa bộn, y khổ trong lòng mà lấy điện thoại di động lại để phô bày toàn cảnh cho mọi người nhìn qua một chút, thở dài nói: “Đợi lát nữa phải xử lý hết nơi này.”

Xem thời gian đã phát sóng, y nói lần phát sóng trực tiếp này kết thúc. Đan Mạc không chịu, muốn y nếm thử đồ ăn do chính tay y làm mùi vị ra làm sao. Kết quả Nguyên Sơ nếm thử từng món ăn, cau mày làm mặt quỷ, “Lần đầu làm, vẫn tốt đi, bất quá... bắp cải hình như quên thêm muối, nhiều người nhìn như vậy,

cũng không nhắc nhở tôi một chút.” Y nói thêm mấy câu nói đùa giỡn, rồi giao ước thời gian phát sóng trực tiếp lần tới cùng mọi người, sau đó đóng phát sóng trực tiếp, thoát khỏi phần mềm.

Ánh mắt một lần nữa nhìn xuống bàn ăn “thịnh soạn” do mình nấu. Nguyên Sơ xoa xoa hai má, ngồi nhìn vào bàn ăn ngây ngẩn một hồi, y lại thử ăn mấy món ăn, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, đem một bàn đồ ăn mà cho vào trong thùng rác. Chén đĩa thức ăn bỏ vào bồn nước, mở nước rất lớn, y rũ mắt, mặt không hề có cảm xúc, thu dọn tàn cuộc.

28. Chương 28: Phát Sóng Trực Tiếp 2

Phát sóng trực tiếp gần nửa tháng, cũng không còn quá mấy ngày nữa là ăn tết. Đan Mạc đã bắt đầu hỏi Nguyên Sơ tết nay định trải qua thế nào. Phương nữ sĩ cũng gửi tin nhắn hỏi y tết năm nay có công việc hay không, có muốn về nhà hay không. Nguyên Sơ suy đi tính lại hai ngày trời, nói không trở về. Y sợ khi trở về nhà mẹ sẽ đề cập đến chuyện kết hôn, trong khi hiện tại y không có cái tâm tình này.

Mười mấy ngày nay phát sóng trực tiếp phần lớn đều là nấu ăn, dù vậy, tài nấu nướng của y cũng không tiến bộ hơn mấy, còn thường xuyên bị fan trên chọc. Nhưng khoảng thời gian này lượng fan của Nguyên Sơ cũng tăng lên không ít, phát sóng trực tiếp càng ngày càng nhiều người xem. Nguyên Sơ thỉnh thoảng cũng sẽ đi dạo vài diễn đàn, y thấy có người nói: không nghĩ tới Nguyên Sơ thay đổi như vậy, có thể mỗi ngày phát sóng trực tiếp trò chuyện với mọi người, hạ giá ư?. Nguyên Sơ từng nghĩ, nếu kết thúc hiệp ước với công ty, sau đó làm làm phát sóng trực tiếp cũng có thể giúp y tạm thời không chết đói.

Hôm nay Nguyên Sơ lại làm một bàn đồ ăn, so với lần đầu thì có tiến bộ hơn, năm món phong phú: hai món mặn, hai món chay và một canh, vẻ ngoài cũng so với lúc trước tốt hơn mấy lần. Y nếm thử hai món, nói, không tệ. Đan Mạc cũng biểu tình chảy nước miếng, Nguyên Sơ cười cười gian xảo, “Tôi muốn hưởng thụ một mình thôi nha.”

Đóng phát sóng trực tiếp, Nguyên Sơ nhìn một bàn đồ ăn, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra nghiêm túc chụp hình, mỗi món ăn một tấm hình với dòng caption “Mỹ thực”, thêm biểu tượng cảm xúc mặt tròn, liếm khóe môi, đại ý là thèm nhỏ dãi, ăn ngon. Đăng lên weibo.

Lướt thích, bình luận, chia sẻ bắt đầu tăng lên nhanh chóng. Nguyên Sơ nhìn qua bình luận của mọi người một chút rồi đứng dậy dọn dẹp. Vừa cầm lấy đĩa khoai tây liền có người gõ cửa. Nguyên Sơ dừng tay, do dự một chút, đem đĩa khoai tây để lại trên bàn.

Người tới là Hạ Kha Hàng, trùm kín cả người, nói chuyện đều thở ra hàn khí, thấy Nguyên Sơ mở cửa liền nở nụ cười mang mùi vị ánh nắng tươi sáng với y. Nguyên Sơ cũng mỉm cười nhân nhạ, “Sao cậu lại tới đây?”

Hạ Kha Hàng có chút thẹn thùng, nhột nhột cười, “Tôi đóng phim ở gần đây, sau đó đứng dịp thấy anh phát sóng trực tiếp... Nghĩ đến đây sẽ có bữa cơm ăn.”

Nguyên Sơ sững sốt chốc lát, Hạ Kha Hàng không nhịn được nói: “Có thể cho tôi đi vào nhà trước được không? Bên ngoài lạnh quá.”

“A, mời vào.”

Năm món ăn giờ chỉ còn lại ba món, tệ hơn chính là, Nguyên Sơ căn bản không có nấu cơm. Nói nấu ăn thì đúng chỉ là nấu ăn không có nấu cơm, trong nhà cũng không có mì sợi. Cuối cùng Nguyên Sơ không thể làm gì khác hơn là nấu một tô mì ăn liền cho Hạ Kha Hàng. Hạ Kha Hàng hỏi y sao không ăn, Nguyên Sơ nói, ăn rồi.

Hạ Kha Hàng tựa hồ là đến ăn cơm chùa thật, trong phút chốc đã ăn hết tô mì. Nguyên Sơ thu dọn bàn ăn, Hạ Kha Hàng cùng y nói chuyện phiếm mấy câu, đến lúc y đi rửa chén, Hạ Kha Hàng đột nhiên hỏi: “Nguyên ca, anh có phải không?”

“Phải cái gì?”

“Anh... thích nam nhân?”

Nguyên Sơ cúi đầu rửa bát, không trả lời ngay. Điều này làm cho Hạ Kha Hàng có hi vọng hơn, có chút khẩn trương nói: “Nguyên ca, tôi, tôi rất thích anh.”

Nguyên Sơ quay đầu lại nhìn Hạ Kha Hàng, không có biểu tình gì, có vẻ hơi thanh lãnh.

Hạ Kha Hàng đỏ cả mặt, lắp bắp bạch bối cõi lòng.

Nguyên Sơ nghe Hạ Kha Hàng nói năng lộn xộn mà trầm thấp “Ồ” một tiếng. Dừng một chút, nói: “Ngày mai cậu có thời gian rảnh không?”

Hạ Kha Hàng sững sốt một chút, gật đầu.

Nguyên Sơ nói: “Vậy ngày mai cậu cũng tới đây dùng cơm đi.”

29. Chương 29: Trước Năm Mới 1

Nguyên Sơ không về nhà ăn tết, còn Hạ Kha Hàng phải trở về. Hôm nay hai mươi tám tết, Hạ Kha Hàng cơm nước xong, nói, ngày mai về nhà, qua tết sẽ trở lại.

Hai ngày nay có Hạ Kha Hàng, Nguyên Sơ cũng miễn cưỡng chính mình ăn nhiều hơn một chút. Hạ Kha

Hàng nói xong, giương mắt nhìn y. Nguyên Sơ tránh né ánh mắt, buông đũa, thấp giọng nói: “Ừm, biết rồi.” Hạ Kha Hàng thỉnh thoảng sẽ giúp y rửa chén, Nguyên Sơ cũng không cần cậu ấy, lúc này Nguyên Sơ đứng dậy thu dọn thì bị Hạ Kha Hàng kéo cổ tay, Nguyên Sơ cúi đầu, ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống mặt của Hạ Kha Hàng. Hạ Kha Hàng ngẩng đầu, trên mặt hiện ra mấy phần tội nghiệp, “Nguyên ca.”

Hạ Kha Hàng tựa hồ muốn nói cái gì, nửa ngày, lại chỉ vội vàng nói câu: “Nguyên ca, anh... nguyện ý cùng tôi về nhà ăn tết không?”

Sự tình không biết thế nào lại trở nên không thể không chế? Nguyên Sơ chỉ là muốn an ủi Hạ Kha Hàng một chút, làm ra một chút động tác thân mật—— y nhẹ nhàng hôn một bên má của Hạ Kha Hàng. Không biết thế nào, bát đũa nát tan trên sàn nhà, ghế sofa lộn xộn, Hạ Kha Hàng cởi nút áo sơ mi, Nguyên Sơ cảm thấy cả người toả nhiệt, đầu vầng mắt hoa, y cởi T-shirt ra, Hạ Kha Hàng giúp y mở nút buộc quần Jean cùng dây kéo. Hạ Kha Hàng hôn vành tai Nguyên Sơ, hai người quấn quýt ôm nhau. Huyết dịch dâng lên khuôn mặt, ở bên trong một mảnh hỏa thiêu nhưng Nguyên Sơ lại cảm thấy một luồng băng lãnh tuyệt vọng. Lý trí của y như là trôi dạt đến giữa không trung, lạnh lùng nhìn y kích động, hoảng loạn. Chính mình đang làm gì đây? Thế này có thể giải quyết được gì đâu? Bản thân tổn thương chưa đủ, còn muốn tổn thương người khác nữa sao?

Hạ Kha Hàng động tình thổ dốc bên tai Nguyên Sơ—— Nguyên Sơ đang bối rối cùng chán ghét bản thân lựa chọn sai lầm, cách làm sai lầm này của mình cũng không cảm thấy an ủi bản thân, bỗng nhiên nhận ra có gì đó sai sai. Hạ Kha Hàng đang thổ dốc mềm mại đáng yêu, nhiều lần gọi tên Nguyên Sơ. Nguyên Sơ không nhịn được cười một tiếng, đẩy Hạ Kha Hàng ra.

Hạ Kha Hàng ở bên trong cuộc mây mưa kiều diễm bỗng nhiên thức tỉnh, đang muốn giải thích cái gì, liền nghe thấy Nguyên Sơ có chút khàn khàn nói: “Cậu là số 0 (*aka thu*)?”

“Nguyên ca —— ”

Nguyên Sơ cắt ngang lời Hạ Kha Hàng, “Ta cũng vậy.” **không biết nên khóc hay cười**

Nguyên Sơ chưa từng nghĩa mình nói ra câu này lại dễ dàng như thế.

Hạ Kha Hàng ngây người, lúng túng từ trên ghế sofa ngồi dậy, mặt trắng lại, nút áo sơ mi bị hỏng, không gài lại được nên chỉ có thể choàng lại, trực tiếp lấy áo lông xù trùm lên.

Có người gõ cửa, Nguyên Sơ cũng cảm thấy lúng túng, đem T shirt đang nằm trên sàn nhà mặc lại, vừa mở cửa vừa mặc vào. Cửa mở, y thấy người ngoài cửa, cả người không thể động đậy.

Hạng Tri Lam nhìn Nguyên Sơ tóc tai lộn xộn, còn tưởng rằng y mới vừa ngủ dậy, mãi đến khi nhìn thấy có một người khác ở phòng khách, xung quanh bữa bột, đặc biệt là trên ghế sofa.

Nguyên Sơ mím môi, cảm thấy huyết dịch lưu thông lại, tay chân khôi phục tri giác, y cố gắng lạnh nhạt hỏi: “Hạng tiên sinh tới đây làm gì?”

Hạng Tri Lam chăm chú nhìn môi Nguyên Sơ, bởi vì khi này có hôn môi và vuốt nhẹ, nên đôi môi đặc biệt đỏ bừng. “Bạn trai người?” Hạng Tri Lam vốn định cười một chút, dùng giọng trêu chọc để nói, kết quả nói ra như từng chữ ken kết lọt vào trong tai, đông cứng lại lạnh lùng, phảng phất sự khắc chế phần uất, cũng như là chất vấn. Đã như vậy, Hạng Tri Lam còn hỏi thêm một câu: “Chẳng phải người nói không thích nam nhân sao?”

Bị hỏi như vậy, viền mắt Nguyên Sơ đột nhiên hơi ửng hồng, y né tránh ánh mắt của Hạng Tri Lam, thấp giọng nói: “Ban đầu thì không thích.”

Hạ Kha Hàng thu dọn phần của mình xong, thấy bầu không khí của hai người trước cửa sai sai, đặc biệt là ánh mắt của Hạng Tri Lam không hữu hảo cho mấy. Hạ Kha Hàng cầm đồ đạc của mình đi ra, nói: “Nguyên ca, vậy tôi đi về trước.”

“Ừm, đi đường cẩn thận.” Nguyên Sơ gật đầu, nghĩ thầm, e rằng sau này Hạ Kha Hàng sẽ không trở lại.

“Không mời ta vào nhà ngồi một lát sao?”

Vừa vào cửa, Hạng Tri Lam đảo ánh mắt nhìn quanh, thì thấy bàn ăn chỉ còn canh thừa thịt nguội. Hắn nhớ lúc trước, Trình Tiểu Chanh nghĩ kế cho hắn, bảo đi đến nhà Nguyên Sơ nói thấy có phát sóng trực tiếp, đến quýt cơm là được, lúc đó hắn không nhịn được cười lạnh, không mới mẻ chút nào. Lại nhìn vào ghế sofa ngổn ngang, hắn cũng không còn tâm tình. Hạng Tri Lam bỗng nhiên quay người, ngăn Nguyên Sơ đóng cửa, nói: “Ta nhớ ra còn có việc, đi trước.”

Nguyên Sơ nhìn bóng lưng Hạng Tri Lam rời đi trong hành lang, âm thanh giày da tiếp xúc mặt sàn vang vọng nho nhỏ trong không gian, chuyển qua chỗ rẽ, chờ giây lát, thang máy mở, Nguyên Sơ mới đóng cửa lại. Y đứng dựa lưng vào cửa bình tĩnh lại, y thở dài, nghĩ thầm, nỗ lực cứ như vậy uống phí.

30. Chương 30: Trước Năm Mới 2

Hôm nay đã là hai mươi chín tết, Nguyên Sơ phát sóng trực tiếp như thường lệ, chỉ là ngày hôm nay không làm đồ ăn mà là trò chuyện với mọi người, y cười nói: “Hôm nay là lần cuối cùng phát sóng trực tiếp trong năm nay. Mọi người muốn xem cái gì?” Cuối cùng có người hỏi y, có phải là dự định “nuôi” tóc tai. Nguyên Sơ mò ra sau đầu, nói: “Không có, bởi vì lúc trước đóng phim, gần đây lại lười vận động, vẫn chưa kịp đi cắt.” Đan Mạc liền trở nên hưng phấn, giục dây Nguyên Sơ đi cắt tóc, không thì qua năm, tháng giêng không được cắt. Nguyên Sơ sững sốt một chút, “Tại sao không thể cái cắt?” Đan Mạc nhanh miệng giải thích, y mới thấy buồn cười, “Tôi không có cậu.” *(Theo nhiều khu vực “mê tín” ở Trung Quốc, người ta tin rằng nếu một người đi hớt tóc trong tháng giêng âm lịch thì cậu của người này sẽ chết.)*

Nhưng thôi, Nguyên Sơ vẫn là thay đổi y phục, đeo tai nghe vào, lấy điện thoại di động ra cửa.

Căn hộ này thuê được mấy tháng, nhưng y ít khi nào ra khỏi cửa. Cũng may là tìm cửa hiệu cắt tóc cũng không khó lắm, nơi này gần một con đường, các loại cửa hàng khác cũng đều có, lần trước đi chợ thực

phẩm cũng là ở con đường này. Nguyên Sơ lấy điện thoại di động ra, vừa đi chậm rãi vừa xem, sau hai mươi phút, quẹo vào một cửa hiệu cắt tóc nhỏ, cũ kĩ.

Trước tiên gọi đầu, Nguyên Sơ đem điện thoại di động đối trần nhà, vừa gọi đầu vừa cùng tiểu ca trong cửa hiệu trò chuyện. Tiểu ca khen y đẹp trai, hỏi y làm nghề gì, Nguyên Sơ nói đại vài câu, y không nhìn thấy Đan Mạc, nhưng biết chắc tên đó đang cười mình. Gọi đầu xong, đến trước gương bắt đầu cắt tóc, Nguyên Sơ đem điện thoại di động đặt trước gương, đối diện mình, vẫy tay chào hỏi những người ái mộ, “Này, tôi quay lại rồi đây.”

Bởi vì phát sóng trực tiếp nên Nguyên Sơ tặng một lượng fan không nhỏ. Không ít người khen y đáng yêu, suất khí, chân thực, gần gũi. Cũng nói hình tượng Nguyên Sơ khác hẳn trong bát quái nói, y chỉ là một nam nhân thanh thuần. Có người vì vậy mà đi tìm hiểu tác phẩm truyền hình trước đây của Nguyên Sơ, điên cuồng tán dương kỹ năng diễn xuất của y, có người còn than thở sao gặp y quá muộn.

Nguyên Sơ nhắm mắt lại, bên tai là tiếng vang răng rắc rắc của kéo, tóc rơi xuống nhẹ nhàng lướt qua gò má của y.

Tóc tai gọn gàng, Nguyên Sơ ra quầy thanh toán, trước khi rời khỏi còn cùng tiểu ca trong cửa hiệu cười một cái hẹn gặp lại. Vừa ra khỏi cửa, thì đụng phải Hạng Tri Lam. Nguyên Sơ còn đang lưu lại nụ cười khi nãy tại khóe miệng, vừa thấy rõ được người trước mặt, tức khắc, nụ cười phai nhạt xuống. Nguyên Sơ lấy lại sự bình tĩnh, cong cong môi, nhìn điện thoại di động nói, “Có một bằng hữu tới tìm tôi, ngày hôm nay phát sóng tới đây đi kết thúc, sang năm sẽ bù cho mọi người.” Nguyên Sơ nhanh chóng kết thúc phát sóng trực tiếp, đem điện thoại di động và tai nghe bỏ vào trong túi, giả bộ thoải mái, “Hạng tiên sinh.”

“Mời người ăn cơm, lên xe.”

Nguyên Sơ bị Hạng Tri Lam kéo đến bị lão đảo, y kháng cự lại, hỏi: “Tại sao?”

Hạng Tri Lam đem y nhét vào trong xe, không trả lời, lái xe đi tới đại lộ, mới nói: “Muốn ăn cái gì?”

Nguyên Sơ hỏi lần thứ hai: “Vì điều gì?”

“Mẹ ta cùng bạn của bà ấy đi du lịch, năm nay ta ăn tết một mình, người thì sao? Ta biết ở thành bắc có một ôn tuyền sơn trang (*khu nghỉ dưỡng có suối nước nóng*) rất được, ta đã đặt trước gian phòng.”

“Tại sao... nói với ta những thứ này?”

Hạng Tri Lam đột nhiên thắng xe lại. Nguyên Sơ hoảng hốt, theo bản năng thăm nghĩ áy náy, lại nghe thấy Hạng Tri Lam cứng rắn nói hỏi hẩn: “Chưa ăn sáng?”

Do dự một chút, Nguyên Sơ gật đầu.

“Xuống xe.”

Sau khi ngồi xuống, Hạng Tri Lam đem thực đơn đưa cho Nguyên Sơ. Y căn bản không có tâm tình ăn uống, y làm bộ nhìn một chút, vẫn là không nhìn được, nói: “Hạng tiên sinh, ta còn phải...”

Hạng Tri Lam cắt ngang lời y, “Người định kỳ vẫn đi đến phòng cố vấn tâm lý?”

“À” Nguyên Sơ như là thở phào nhẹ nhõm, y thậm chí còn cười, “Tôi làm nghề này, mọi thời khắc đều phơi bày trước ánh mắt của đại chúng, có nhiều áp lực trong lòng thì cũng rất bình thường.”

“Bình thường? Lúc người bên cạnh ta, không có làm tâm lý trị liệu.”

Nguyên Sơ trầm mặc, từ từ nói: “Vào lúc ấy, Hạng tiên sinh hẳn là không quan tâm quá nhiều đến cuộc sống riêng của tôi đi?”

“Ta bao dưỡng tình nhân, dù sao cũng có chút để ý, nếu không làm sao biết người đó có làm loạn hay không, có sạch sẽ hay không.”

Nguyên Sơ nhìn Hạng Tri Lam, không biết có phải ánh đèn là duyên cớ hay không, trong mắt Nguyên Sơ giống như là muốn tràn ra nước mắt, tràn đầy bi thương, thế nhưng khi Hạng Tri Lam nhìn sang, Nguyên Sơ lại cười, “Hạng tiên sinh xin yên tâm, tôi luôn tuân thủ từng quy định bên trong hợp đồng.”

Hạng Tri Lam nhìn chằm chằm Nguyên Sơ, muốn nói, chúng ta nói chuyện yêu đương đi, ta có thể là thật sự thích người. Là ta quá sơ suất, nhiều năm như vậy, sớm quên mất động lòng và yêu thích là bộ dạng gì, cho nên phản ứng chậm chạp không kịp đáp lại tình cảm của người. Thời điểm người ở bên cạnh ta, ta vẫn hoài niệm tình yêu thuở thiếu niên thuần chất trong sạch, tờ giấy hợp đồng kia đã che mất mối quan hệ của chúng ta, khiến chúng ta không thấy rõ chân tâm của nhau. Ta luôn cho rằng ta đối với người chỉ như đối với một món đồ chơi ngoạn ngoạn để thỏa mãn, hoặc chỉ là đã tâm thương thức diễn viên, cũng có thể chỉ là truy tìm giấc mộng ngày trước. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới, là ta đối với người —— người, Nguyên Sơ, là người ta yêu. Mà có lẽ khi đó có nghĩ tới, cũng sẽ bị hấn phũ sạch từng chữ – từng chữ biến mất. Liệu bây giờ nói ra Nguyên Sơ có tin hay không?. Nếu đổi lại hấn, liệu sẽ tin tưởng người từng đẩy mình ra, thậm chí trước đây còn cùng người yêu cũ dây dưa không rõ không? Chân tâm hiếm thấy nhất, cũng khó chứng minh nhất. Vì vậy Hạng Tri Lam tâm tư bách chuyển thiên hồi (*tâm tư rối loạn*), cuối cùng lại làm ra bộ dạng lạnh lùng vô tình, vào lúc này, hấn cảm thấy chắc chắn nhất, phương pháp đem Nguyên Sơ trở lại bên người mình lần nữa, hấn nói: “Chúng ta ký hợp đồng lại đi.”

Nguyên Sơ nhìn Hạng Tri Lam, nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi hiện tại đã không muốn diễn trò nữa.”

Hạng Tri Lam cảm thấy buồn bực, hấn một chút giá trị lợi dụng cũng không còn? Hấn còn có thể làm gì? Nếu như Nguyên Sơ thích hấn, tại sao không thể thuận ý đáp ứng hấn? Giận quá mất khôn. Hấn ý thức được, câu nói kia có lẽ làm cho Nguyên Sơ hiểu lầm. Nhưng hấn không nhìn được nghĩ đến hình ảnh hôm trước tại nhà Nguyên Sơ, tâm tình bỗng nhiên khó chịu, có lẽ còn có rất nhiều cảm xúc phức tạp, hấn trong lúc nhất thời mất lý trí, phiền loạn làm hấn không biết lựa lời mà nói: “Hạ Kha Hàng có biết chuyện người bị bao dưỡng không?”

Nguyên Sơ kinh ngạc, “Cậu ta tại sao phải biết?”

“Người không phải cùng cậu ta ——” Hạng Tri Lam bỗng nhiên ý thức được cái gì, nói: “Các người không có bên nhau? Vậy tại sao ngày hôm qua... Các người ...”

Nguyên Sơ cảm thấy quá mệt mỏi rồi, y giải thích: “Không có. Chúng tôi chỉ là... Chúng tôi không có phát sinh quan hệ.” Hạng Tri Lam còn muốn nói điều gì, Nguyên Sơ liền đứng dậy ngắt lời: “Xin lỗi, Hạng tiên sinh, tôi muốn trở về.”

“Nguyên Sơ!”

“Hạng tiên sinh, nếu như không có chuyện gì quan trọng, ngài có thể dừng đến quấy rầy tôi không? Như thế rất dễ hiểu lầm. Hơn nữa ngài nên đuổi theo mỗi tình đầu của mình thì hơn, nhiều năm như vậy, ngài không phải vẫn đang chờ người đó sao? Hạng tiên sinh khi đó tìm tôi, không phải cũng bởi vì tôi và người đó có vài nét tương tự sao? Bây giờ chính quy trở về, ngài hà tất níu kéo không buông đạo văn như tôi?”

Nguyên Sơ đặt thực đơn xuống, quay người muốn rời đi. Hạng Tri Lam hỏi y: “Khiến ai hiểu lầm?”

“Khiến tôi hiểu lầm.” Nguyên Sơ nói lời này, tiếng nói quá nhẹ, nhưng hơi khàn khàn, Hạng Tri Lam tưởng chính mình ảo giác, hấn đứng lên tiến lại gần xoay vai Nguyên Sơ đối mặt với hấn, xác nhận một chút, Nguyên Sơ đột nhiên cùng Hạng Tri Lam đối diện, chưa kịp quay mặt đi.

Hạng Tri Lam nhìn thấy Nguyên Sơ rơi nước mắt.

Trái tim của hấn như co rút từng hồi, hấn theo bản năng trái tim, ôm lấy Nguyên Sơ, tiến lên phía trước hôn đôi mắt ướt đầm của y, mềm nhẹ, trân trọng, trù mến. Cái hôn này như thay những lời Hạng Tri Lam muốn nói với Nguyên Sơ.

31. Chương 31: Tân Niên Vui Vẻ

Đêm đó Nguyên Sơ chạy trốn thật nhanh về nhà.

Từ lúc đóng xong “Sóng bạc” (cũng có thể gọi là “Bạch Lãng” nhe) tới nay, Nguyên Sơ vẫn cảm thấy thiếu giấc ngủ ngon, cho nên đặc biệt buồn ngủ. Mỗi ngày sau khi phát sóng trực tiếp xong, y dọn dẹp nhà một hồi rồi đi tắm rửa, lên giường ngay, thỉnh thoảng có lên các diễn đàn xem tin tức, nhưng rất nhanh cảm thấy vô vị, liền tắt đèn đi ngủ. Hôm sau thức dậy còn bỏ qua việc ăn sáng, ăn sáng như ăn trưa, tùy tiện ăn một chút lót dạ là được. Y bức bách bản thân dời đi sự chú ý, cho nên mua sắm rất nhiều sách từ các trang web trực tuyến về, mỗi ngày đều đọc những cuốn sách đó, nhưng mà thông thường không có cách nào nhớ lại chuẩn xác hết rốt cuộc đọc cái gì.

Từ lúc đi ăn trở về nhà, Nguyên Sơ cố gắng làm mọi thứ như thường lệ, trước tiên là đi tắm, sau đó đem quần áo dơ ném vào máy giặt. Máy giặt này cũng khá cũ đi, lúc giặt phát ra tiếng vang ầm ầm; phơi xong quần áo mùa đông dày nặng; máy sưởi trong nhà mở đủ nhiệt, xong xuôi. Y trở về phòng trùm chăn lên, nhưng lại cảm thấy từ đầu đến chân không có chỗ nào thoải mái. Vì vậy y lại đi tắm thêm lần nữa để thanh tỉnh.

Đêm nay y vẫn luôn nằm mơ đứt quãng, tỉnh lại, xoay người lại tiếp tục ngủ, liên thấy giấc mộng, rồi lại tỉnh. Buổi sáng hơn bảy giờ, bị mộng cảnh lặp đi lặp lại đến mức đầu ê ẩm, Nguyên Sơ lại cố gắng nhắm mắt nằm hơn một giờ, cũng không thể ngủ tiếp.. Nguyên Sơ phiền chán mà ngồi dậy nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ. Mùa đông năm nay thực sự rất lạnh, cái lạnh như xuyên thấu da thịt người ta vậy

Nguyên Sơ ngồi nhìn đến phát ngốc. Thường ngày sáng sớm thức dậy, y theo thói quen sẽ lướt weibo xem tin tức một chút... tính ra hôm nay là 30 tết rồi, ai ai cũng bận rộn cả. Nguyên Sơ tùy tiện mặc T shirt vào, từ phòng ngủ đi ra nhà bếp, cũng không biết mình phải làm gì. Cuối cùng y ngồi xuống ghế sofa, mở TV, chọn đại một kênh.

Điện thoại di động vút lại trong phòng ngủ, cho nên chuông điện thoại vang đến lần thứ ba Nguyên Sơ mới nghe được. Nguyên Sơ nghe điện thoại nhưng không biết đó là Hạng Tri Lam ——bởi y đã xóa bỏ số điện thoại của hắn từ lâu, y cũng không cố ghi nhớ số điện thoại của hắn, chính là vì phòng ngừa bản thân nhất thời kích động mà gọi điện thoại làm phiền người ta. Hai bên đều trầm mặc một hồi, Nguyên Sơ giọng trầm thấp, thăm dò nói “Này! Xin chào?”

“Nguyên Sơ, là ta. Ta đang ở dưới nhà người. Ta không có lừa người, mẹ ta thực sự cùng bạn của bà ấy đi du lịch, ta cũng đã đặt trước gian phòng ở ôn tuyến sơn trang. Nguyên Sơ, ta... ta ở dưới lầu chờ người.”

Nguyên Sơ nở nụ cười, sau đó nói: “Được.”

Hạng Tri Lam, anh muốn đem tôi đi phá hủy đến mức nào để tôi hết hy vọng? Muốn đem trái tim của tôi ném xuống đất nghiền nát sao? Muốn đem tôi nhấn chìm vào vũng bùn sao? Muốn cho tôi sa đọa, tự tiện, mắc thêm sai lầm nữa sao?

Sau bốn mươi phút, Hạng Tri Lam hút xong hai điếu thuốc, Nguyên Sơ mới đi xuống.

Hạng Tri Lam vội vàng dập tắt điếu thuốc trong tay, Nguyên Sơ ngồi vào ghế, Hạng Tri Lam xuyên qua kính chiếu hậu quan sát y, từ thần sắc của y không nhìn ra được cái gì, hắn chỉ có thể nghĩ, Nguyên Sơ có thể đáp ứng đề nghị của hắn đã là rất tốt rồi. Suốt dọc đường đi, Hạng Tri Lam cố gắng tìm đề tài, Nguyên Sơ coi như phối hợp mà cùng hắn trò chuyện, thoạt nhìn tâm tình rất bình tĩnh.

Hạng Tri Lam đặt gian phòng riêng biệt, có suối nước nóng ngay bên trong. Ngoài ra, sơn trang cũng không thiếu những thiết bị khác, phòng ăn, phòng tập thể hình, bể bơi các loại. Hạng Tri Lam đã sớm sắp xếp mọi thứ, lúc lái xe đến sơn trang vừa vặn mười hai giờ rưỡi, gian phòng đã chuẩn bị xong, món ăn phong phú, có thịt có rượu. Nguyên Sơ ăn rất ít, nhưng không để ý lại uống hết nửa bình rượu, còn Hạng Tri Lam

thì ngược lại uống rất ít.

“Ngày hôm qua ta nói những câu kia.... xin lỗi.” Nói chuyện lý thú về công tác, thấy Nguyên Sơ không phản ứng gì, Hạng Tri Lam nổi lòng chìm cuống, nói lời xin lỗi với y.

Nguyên Sơ lắc đầu, nói: “Không sao.”

Một lát sau, y chợt nhớ tới cái gì đó, hỏi Hạng Tri Lam, “Lúc đó, cái công ty kia là Walp?”

“Đúng.” Hạng Tri Lam đem tất cả ngọn nguồn bên trong nói rõ ràng với Nguyên Sơ, lúc trước hắn giải thích với Nguyên Sơ, chỉ nói là sự cạnh tranh thương mại, nhưng bây giờ, hắn đem chuyện của người sáng lập Walp nói ra, nói còn phê bình một chút, cảm thấy đối phương làm việc không quá lý trí, nếu như Walp giao cho công ty bọn họ, đưa vào hoạt động nhất định sẽ tốt hơn so với hiện tại, vì trước đó đã đề ra vài bộ phương án kế hoạch.

Cơm nước xong, Hạng Tri Lam dẫn Nguyên Sơ đi lên núi săn thú, con mồi đều là nhân công nuôi dưỡng, bắt được con nào thì có thể đem đi làm bữa cơm. Bón ba một buổi trưa, Hạng Tri Lam mới phát hiện một con thỏ, cả hai chạy theo thật nhanh, đến khi hai người mệt bỏ hơi tai, cuối cùng cả buổi chỉ tóm được một con gà rừng.

Lúc xuống núi giao con gà rừng cho nhân viên phục vụ, Nguyên Sơ lẩm bẩm nói một câu: “Nó vốn dĩ phải sống thật tốt...”

“Hả?” Hạng Tri Lam cùng nhân viên phục vụ bàn bạc sẽ nấu món gì, nên không nghe rõ câu Nguyên Sơ vừa nói. Nguyên Sơ chỉ lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì.”

Cơm chiều cũng không có gì mới, Nguyên Sơ từ đầu đến cuối ăn có hai ba đũa, Hạng Tri Lam phát hiện y ăn quá ít, do dự gấp đồ ăn cho y, thấy Nguyên Sơ tuy rằng ăn, nhưng thần sắc quá miễn cưỡng, cũng đành chịu. Sau bữa cơm mới là màn quan trọng.

Nguyên Sơ từ nhà đi ra ngoại trừ đem theo bản thân và điện thoại di động, còn lại cái gì cũng không mang theo. Vẫn là Hạng Tri Lam chuẩn bị chu toàn, mua sẵn quần áo cho cả hai. Sau bữa cơm, Nguyên Sơ tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi vào hồ suối nước nóng. Sắc trời tối lại, mặt trời từ từ lặn xuống, Nguyên Sơ dựa vào thành hồ, nhìn mặt trời dần hạ xuống, mặt trăng lên cao. Hạng Tri Lam bị chuyện của công ty ngáng chân, cũng coi như để Nguyên Sơ có khoảng thời gian một mình tắm suối nước được thoải mái, đến khi Hạng Tri Lam tới đây, tâm tình Nguyên Sơ bắt đầu dần căng thẳng.

Bữa ăn khi này Nguyên Sơ uống càng nhiều rượu hơn.

Hạng Tri Lam mới vừa xuống nước, cả người còn mang theo hàn khí, khiến Nguyên Sơ cực kỳ căng thẳng. Y vô cùng bất an.

Vai của Hạng Tri Lam vô tình hay cố ý khê đụng vào bờ vai Nguyên Sơ, y cảm thấy thật giống như có một cơn gió lạnh thổi qua, trên da nổi lên một lớp da gà. Da thịt chạm nhau khiến Nguyên Sơ run rẩy. Y cảm thấy có chút kỳ quái, trước đây không hề có cái cảm giác này, cả hai từng thân mật vô số đêm, y cũng cảm thụ sinh lý cao trào, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mẫn cảm như vậy.

“Nguyên Sơ.” Hạng Tri Lam tiếng nói hơi khan lại. Nguyên Sơ quay mặt sang, hai gò má bị hơi nóng của suối làm dâng lên một tầng hồng mỏng, đôi mắt đẹp dễ trong veo, đôi môi đỏ căng mọng, nhìn vào thực thu hút.

Vì vậy hấn hôn lên.

Nguyên Sơ bắt đầu cắn chặt hàm răng, cả người đều chống cự lại, mãi đến khi Hạng Tri Lam ngậm môi dưới của y, nhẹ nhàng liếm láp cùng mút vào. Y cảm thấy sau thắt lưng của mình như là bị điện giật, tê dại nhũn ra, dòng điện kia một đường chạy lên lưng, làm cho y không đứng vững được. Nguyên Sơ hơi run rẩy, tay bám vào lưng Hạng Tri Lam.

Hai người quấn quýt, không biết là hơi thở nóng bỏng, da dẻ nóng bỏng, hay là do nước suối. Bọn họ giống như muốn bị thiêu cháy, tràn ngập cảm giác mê hoặc, hôn nhau điên cuồng, ướt át, dùng sức ôm chặt nhau, thậm chí trên da còn lưu lại vết hồng. Hơi thở bọn họ trở nên gấp gáp, liền nhanh chóng lột quần áo còn sót lại trên người đối phương xuống, cuối cùng, cả hai đều không còn mảnh vải nào trên người mà trầm mình bên trong dòng nước ấm áp. **biết vậy khỏi mua đồ tắm...à mà thôi**

Hạng Tri Lam đưa tay chạm vào hậu huyệt của Nguyên Sơ, luồn một ngón tay vào, đầu óc thoáng tỉnh táo lại, hấn nuốt nước bọt, khàn khàn nói: “Nguyên Sơ, ta phải đi lấy gel...”

“Không” Nguyên Sơ ôm chặt hấn, hôn cắn của hấn, mơ hồ mà nói: “Đừng đi. Không sao.”

Hạ thân Hạng Tri Lam đã sớm “đứng dậy”, cứng đến nỗi muốn đau đớn, nghe được lời này, hấn trầm mặc, cúi đầu hôn vào trán Nguyên Sơ, khàn khàn nói: “Nếu đau nhất định phải nói với ta.”

Nguyên Sơ gạt đầu qua loa. Hạng Tri Lam kiềm chế dục vọng bản thân, nhẹ nhàng giúp Nguyên Sơ mở rộng hậu huyệt, Nguyên Sơ hô hấp ở bên tai hấn, không kiềm chế được mà lộ ra thanh âm rên rỉ tinh tế nghẹn ngào, như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Thời điểm Hạng Tri Lam luồn ngón tay thứ ba vào, cộng với việc tay Nguyên Sơ chạm vào hạ thân của Hạng Tri Lam, nơi đó so với nước suối nhiệt độ còn cao hơn, càng ôn nhu, càng làm y run rẩy không thôi.

Nguyên Sơ run rẩy đến sắp không chịu nổi, cả người như muốn ngã hoàn toàn vào người Hạng Tri Lam, y buông lỏng tay, khó chịu mà nói: “Có thể vào.”

Hạng Tri Lam xoay người Nguyên Sơ lại, để y bám vào thành hồ. Hạng Tri Lam chậm rãi đi vào, không có gel trơn, dị vật xâm nhập cực kỳ khó chịu, Nguyên Sơ đem mặt vùi vào khuỷu tay, chịu đựng. Hạng Tri Lam tạm thời không động, trái lại dùng tay giúp Nguyên Sơ thoải mái dục vọng phía trước. Hấn chạm vào hạ thân đang gượng dậy của Nguyên Sơ, nhẹ nhàng nắm chặt, vuốt ve lên xuống. Nguyên Sơ lên tiếng, chính là mang theo thanh âm nức nở cùng rên rỉ, y nghẹn ngào, nói: “Có thể...động...”

Hạng Tri Lam theo lời chậm chậm động hạ thân, thấy mày Nguyên Sơ nhăn, liền dừng lại hỏi y: “Đau lắm không?”

Nguyên Sơ lắc đầu, khàn khàn nói: “Không sao, cứ động đi...”

Thật ra là đau, thế nhưng tâm lý không đau chút nào.

Bên tai bọn họ tất cả đều là hơi thở của nhau, thở dốc cùng tiếng tim đập. Nguyên Sơ đến cao trào, bắn ra một cổ chất lỏng màu trắng, rất nhanh tiêu tan trong dòng nước. Toàn thân y đều ửng hồng, cả người mất đi sức lực. Hạng Tri Lam vẫn còn cứng rắn, không nhịn được nữa mà bắt đầu dùng sức xuyên vào, đầu gối Nguyên Sơ bị đụng vào vách hồ, hơi đau đớn. Nguyên Sơ thở gấp gấp hơn, nghẹn ngào như sắp khóc, rớt cục khàn cổ họng gọi: “Hạng Tri Lam, tôi muốn ôm anh... Tôi muốn ôm anh.”

“Được.” Hắn đem Nguyên Sơ xoay lại, để lưng y dựa vào thành hồ, nâng mông của y lên, đem hai chân của y quăn ở bên hông của hắn. Cánh tay Nguyên Sơ ôm vòng qua cổ Hạng Tri Lam, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng của hắn, chứ không phải băng lãnh như trước. Mãnh liệt bên trong dòng nước, y cảm thương như một thủy thủ lênh đênh trên đại dương, tuyệt vọng, bất lực, sợ hãi, bởi vì tiếng ca mà mê luyến, trầm luân. Y ở bên trong khoái cảm kịch liệt mà từ từ đánh mất lý trí, như là một con cá đang giẫy dụa trên mặt đất khô cằn. Nguyên Sơ ôm chặt Hạng Tri Lam, muốn cắn hắn, lại không nỡ, cuối cùng đành cắn vào cánh tay chính mình. Chất lỏng rơi vào cánh tay của Nguyên Sơ, trời mưa sao? Hay là nước mắt chảy? Mông lung nhìn ánh trăng trên trời, cảm giác mờ mịt không rõ.

“Hạng Tri Lam, Hạng tiên sinh... Tri Lam...” Nguyên Sơ nói năng lộn xộn mà gọi tên người trước mặt, vô cùng chật vật, vô cùng tuyệt vọng, “Anh có một chút nào thích tôi không? Chỉ cần có một chút thôi là đủ rồi. Hạng Tri Lam... Tôi thích anh, anh có thích tôi không? Cho dù chỉ có một chút...”

Hạng Tri Lam không trả lời mà dùng sức hôn môi Nguyên Sơ, hôn tới khi nước mắt của y rơi xuống, liền gấp gáp mà nói: “Có.”

Nguyên Sơ nức nở, Hạng Tri Lam hôn đôi mắt của y, “Có. Ta yêu người. Ta yêu người, Nguyên Sơ.”

Lúc sau, Hạng Tri Lam bắn vào trong thân thể của Nguyên Sơ.

Bọn họ ôm lấy nhau, Hạng Tri Lam nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy của y, như đang an ủi con mèo nhỏ. Nguyên Sơ ôm hắn thật chặt, nhỏ giọng nức nở.

Tiếng chuông giao thừa vang lên, pháo hoa rực sáng huy hoàng trên bầu trời đêm.

Hạng Tri Lam nhẹ nhàng chạm môi vào tai Nguyên Sơ, thấp giọng nói: “Tân niên vui vẻ.”

32. Chương 32: Bạn Trai 1

Nguyên Sơ cử động, luôn cảm thấy có cái gì đang ở phía sau cổ mình, y từ từ tỉnh dậy, ý thức được đó là cánh tay Hạng Tri Lam. Hồi ức về tối hôm qua từng chút, từng chút một hiện ra trong đầu, quá chân thật, quá hạnh phúc, cho nên y không khỏi hoài nghi, đó là giấc mộng sao? Y do dự, cõi lòng đầy nghi vấn, tích góp hết dũng khí, nhắm chặt mắt lại rồi mở to hai mắt ra. Hạng Tri Lam thực sự ở ngay trước mắt y.

Tựa hồ là nhận ra động tĩnh của Nguyên Sơ, Hạng Tri Lam đưa tay qua ôm hông của y, đem y ôm vào trong lồng ngực của hắn. Nguyên Sơ không dám động, một lát sau, y mới tỉnh hồn lại, nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Hạng Tri Lam, môi dán lên môi của hắn, sau đó chậm rãi lui lại, nhỏ giọng nói: “Chào buổi sáng.”

Nguyên Sơ cẩn thận từng chút, cứ như là sợ đụng vỡ mộng đẹp.

Hạng Tri Lam không mở mắt, hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy của Nguyên Sơ, mơ hồ mà đáp lại y: “Chào buổi sáng.” Cho nên hắn không nhìn thấy biểu tình của Nguyên Sơ, trong nháy mắt đó, giống như là muốn khóc. Nguyên Sơ đẩy cánh tay hắn ra, muốn xuống giường, hắn không tha, “Ngủ thêm một lát nữa đi.”

Lát sau, Hạng Tri Lam thức dậy, vừa mở mắt thì thấy Nguyên Sơ đưa lưng về phía hắn, đang nghịch điện thoại di động. Hắn nhắm mắt lại, thích ứng dần với ánh sáng, đồng thời hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Nguyên Sơ trả lời: “Mười giờ bốn mươi.”

“Đói không?”

“Không đói.”

Hạng Tri Lam nắm vai y, “Người gầy đi nhiều lắm, không thể không ăn cơm.”

Nguyên Sơ tắt điện thoại di động, quay đầu lại nhìn Hạng Tri Lam, cười cười, “Tôi sẽ ăn.”

Buổi trưa, Nguyên Sơ quả nhiên thực hiện lời hứa, giống như thật sự rất đói bụng, Hạng Tri Lam gấp cho y cái gì y sẽ ăn cái nấy, rau dưa, thịt, canh, cơm, Hạng Tri Lam ngồi nhìn y ăn, chỉ cảm thấy Nguyên Sơ nhét đồ ăn vào, hai gò má phình ra bộ dáng thật là đáng yêu, thậm chí bắt đầu cân nhắc sau này làm sao nuôi y cho tốt, còn nghĩ xem có phải nên mời bác sĩ dinh dưỡng tư vấn.

Tối hôm qua Nguyên Sơ khóc đến như vậy, hắn cũng không nghĩ tới ba chữ “Ta yêu người” này có thể nói ra một cách tự nhiên như thế, trong đầu nghĩ liền nói ra. Ba chữ này ngây ngô mà chân thành, lần trước nói, còn phải ngược dòng thời gian về thời thiếu niên. Hắn đến cái tuổi này, người bên cạnh rất ít nói đến từ “hành động theo cảm tính”, mọi người sẽ chỉ nói đến việc: Có hợp hay không? Có xứng nhau hay không? Bên nhau có thoải mái? Mà hiển nhiên không đề cập tới chuyện có yêu thích đối phương hay không... Có lẽ bởi vì nó quá nặng nề “trách nhiệm” đi.

Nhưng, cũng như Trình Tiểu Chanh đã nói, vào một thời điểm nào đó, một cách tự nhiên... tình yêu sẽ lại bắt đầu.

Hắn đang thất thần, Nguyên Sơ đột nhiên đứng lên, không nói một câu đã xông ra ngoài. Hạng Tri Lam cả kinh, đứng dậy đuổi theo, thì thấy Nguyên Sơ tiến vào phòng rửa tay, đá cánh cửa khóa lại, hắn ở ngoài cửa, chỉ có thể nghe bên trong tiếng nước mở rất lớn, lúc ẩn lúc hiện truyền đến âm thanh nồn mửa. Hạng Tri Lam gõ cửa: “Nguyên Sơ, Nguyên Sơ!”

Lúc Nguyên Sơ đi ra, đôi mắt hơi ửng hồng, mặt tái nhợt. Y vô lực, chán nản nói: “Xin lỗi.”

Hạng Tri Lam nắm chặt đôi tay lạnh lẽo của y, khó nhọc nói: “Là ta không đúng... Thực sự ăn không vô thì cũng không cần ép buộc bản thân, không sao cả. Không thoải mái? Chúng ta đi gặp bác sĩ, có được không?”

Nguyên Sơ lắc đầu.

“Tại sao không đi?”

“Không phải anh đặt trước cái phòng này một tuần lễ sao, bệnh viện... phải đi đến nội thành.”

Hạng Tri Lam không biết nên tức giận hay nên cười, hắn kiềm chế nồn nóng, cố gắng bình tĩnh nói: “Đặt trước một tuần lễ không có nghĩa là phải ở đủ một tuần lễ. Thân thể người không thoải mái nên đi đến bệnh viện.”

Nguyên Sơ nhìn hắn một chút, như là có chút bất an, y mím môi, nhất thời nắm tay Hạng Tri Lam lại, liền nhanh chóng buông ra. Y tiếng nói hơi khàn, “Xin lỗi, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho ngài.”

Hạng Tri Lam nhìn thần sắc Nguyên Sơ, bỗng nhiên tỉnh táo mà ý thức được cái gì, một bụng vui sướng cùng nhu tình bị một thùng nước lạnh dội xuống, bị đông lại chỗ cũ.

“Nguyên Sơ, người...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, sắc mặt Nguyên Sơ thay đổi, vọt vào phòng rửa tay. Hắn tức giận đập một quyền vào tường, cuối cùng vẫn chỉ có thể ôn nhu mà đem Nguyên Sơ đi ra, sau đó không nói nhiều với y, áp giải người lên xe, lái xe trở về nội thành.

Nguyên Sơ mệt mỏi mà ngồi vào xe, rũ đầu xuống. Hạng Tri Lam xuyên qua kính chiếu hậu nhìn xoáy trên đỉnh đầu y, biết rằng trái tim muốn trở lại tuổi thanh xuân, ngoại trừ vui sướng, còn phải chịu đựng thống khổ, thậm chí so với thời thiếu niên càng mẫn cảm, càng khó chạm vào. Nhưng mà cũng may, hắn thành niên đã lâu, không trải qua thế sự hiểm hách, nhưng cũng đủ làm cho hắn học được sự nhẫn nại, ngụy trang và chờ đợi.

“Nguyên Sơ.” Hắn gọi y, nhìn y chậm rãi ngẩng đầu lên, nam nhân hai mươi tám tuổi, bị ánh mặt trời chiếu đến rạng ngời rực rỡ, da dẻ trắng đến gần như trong suốt, càng ảo giác như thằng bé con. Hạng Tri Lam giọng ôn nhu: “Còn khoảng một tiếng nữa mới đến, ngươi có thể ngủ một lúc.”

Nguyên Sơ không phụ ý tốt của hắn, gật đầu, dựa vào cửa sổ nhắm hai mắt lại.

33. Chương 33: Bạn Trai 2

Kiểm tra sức khỏe và tâm lý xong, Hạng Tri Lam bị bác sĩ gọi đến nói chuyện. Nguyên Sơ bị ném lại ngồi chờ một mình tại phòng chẩn đoán, nhớ lại vừa nãy điền vào bảng hồ sơ, y muốn che giấu, nhưng khó mà nói dối, kết quả chính là đem bảng hồ sơ kia điền vào lung ta lung tung, có lẽ khi bác sĩ xem lại, tình trạng còn nghiêm trọng hơn. Nguyên Sơ cũng biết tình trạng của mình không tốt... Lúc trước đóng phim, y vì muốn hóa thân vào vai Hàn Kiêu, luôn luôn đem tình huống bản thân từng trải qua để nhập tâm vào. Với y mà nói, xác nhận mình thích Hạng Tri Lam, chính là giống như việc Hàn Kiêu sa đọa. Mấy ngày đó y luôn luôn nghĩ, lúc tâm lý Hàn Kiêu giãy dụa, y cũng như vậy. Đạo diễn bỏ thêm vào rất nhiều chi tiết nhỏ cho nhân vật này, dùng để biểu hiện tâm tình của anh ta, mà khi diễn, Nguyên Sơ mỗi ngày đều rất lo lắng, áp lực trầm trọng, y bị những suy nghĩ bất đồng lời kéo, còn không ngừng nhớ lại hồi ức lúc trước bên cạnh Hạng Tri Lam, nhưng là hồi ức của cả hai vô cùng ít ỏi. Thời điểm quay cảnh Hàn Kiêu cùng Bạch Lăng chơi ma túy, Nguyên Sơ càng thêm tuyệt vọng, y không ngừng tưởng: Ta thích hắn, ta thật sự thích hắn, nhưng có thể làm sao đây, ta cùng Hàn Kiêu không giống nhau, Bạch Lăng đang chờ Hàn Kiêu cùng nhau trầm luân, nhưng ta là muốn quay đầu lại, nói không chừng Hạng Tri Lam còn chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng vang kỳ quái, như là cái gì đụng vào tường, đem tinh thần Nguyên Sơ kéo lại, y có chút lo lắng, sẽ không đánh nhau chứ? Lại cảm thấy Hạng Tri Lam không phải người như vậy. Thôi tạm bỏ qua, y bỗng nhiên nhớ đến lúc sáng có gửi tin nhắn cho Kim Hoảng: “Phương pháp của người không dùng được...” Bên kia im lặng hồi lâu rồi trả lời lại mấy dấu chấm than cực kỳ oan ức, còn đề ra mấy câu hỏi cho y, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Vậy có thể là người gặp phải tình yêu đích thực rồi.”

Nguyên Sơ rầu rĩ, chân ái gì chứ? Chẳng qua là đoạn thời gian đó y luôn cố gắng, không ngừng ám chỉ tâm lý tẩy não bản thân thôi. Y còn quên mất lời khuyên thứ hai Kim Hoảng nói với y, cho nên tình hình hiện tại của bản thân y mới trở nên “lún sâu vào vùng bùn” như bây giờ.

Lúc Hạng Tri Lam tiến vào, Nguyên Sơ còn đắm chìm trong ảo não. Hạng Tri Lam bước tới, nhẹ nhàng từ trong tay Nguyên Sơ lấy cây bút sắp bị y bẻ gãy ra, Nguyên Sơ mới bừng tỉnh. Y lúng túng nói: “Hạng tiên sinh.”

“Ừm.” Hạng Tri Lam dừng một chút, “Ngươi có thể trực tiếp gọi tên của ta.”

Hắn dẫn Nguyên Sơ đi lấy thuốc, Nguyên Sơ tiếp nhận túi thuốc, cúi đầu, “Đã làm phiền, cảm ơn.”

Đầu năm mừng một, bệnh viện vắng bóng người. Đi qua đại sảnh trống trải, Hạng Tri Lam bỗng nhiên nắm chặt tay Nguyên Sơ, còn là mười ngón tay đan xen. Nguyên Sơ sững sờ, giãy giụa, vẫn không buông

ra. Sắc mặt Hạng Tri Lam không hề thay đổi, ngược lại nắm càng chặt. Bọn họ cứ như vậy mà nắm tay cho đến khi vào trong xe. Hạng Tri Lam mở máy xe, mở điều hòa bên trong xe, nâng cao nhiệt độ, cởi áo khoác của mình. Nguyên Sơ vẫn như cũ ngồi ở ghế sau. Trong lúc chờ ấm xe, Hạng Tri Lam nói: “Người theo ta về nhà đi.”

Nguyên Sơ nhìn hẩn cười cười, gật đầu. Hạng Tri Lam thở dài, nói bổ sung: “Ta là nói, ở lâu dài, ở chung.”

Nguyên Sơ “À” một tiếng, nửa ngày, y giả vờ thoải mái, nhợt nhạt nở nụ cười, “Không tốt lắm đâu.”

“Nhà bếp ta lâu rồi không nấu nướng, người vào ở sẽ thêm chút khói lửa ẩm áp, không có gì không tốt cả.” Hạng Tri Lam do dự một chút, nói tiếp: “Cũng thuận tiện để chăm sóc người.”

Nguyên Sơ giả vờ cười tươi, suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi sinh bệnh là vấn đề của bản thân tôi, không có liên quan đến ngài, cho nên ngài không cần vì vậy mà nói cái gì... Chăm sóc tôi.”

“Ta không phải là bởi vì người sinh bệnh mới nói muốn chăm sóc người.” Hạng Tri Lam nghe bác sĩ nói, phải cho y cảm giác an toàn. Vì vậy hẩn nói: “Là bởi vì ta yêu người.”

Nguyên Sơ trên mặt hiện lên một tia mờ mịt, một lát sau, cẩn thận nói: “Là bác sĩ kêu anh nói như vậy sao? Thật sự không cần thiết, tôi người lớn như thế...”

Hạng Tri Lam nắm chắc vô-lăng, có chút hồi hận sao lại cho y ngồi ở ghế sau, nếu Nguyên Sơ ngồi ở ghế phó lái, hẩn nhất định sẽ lấp kín cái miệng của y. Hẩn không trả lời nữa, dứt khoát lái xe đem Nguyên Sơ về nhà hẩn.

Vừa về đến, Hạng Tri Lam đóng cửa lại, quay người kéo Nguyên Sơ qua, đem y ấn ở vào cửa mà hôn. Hẩn hôn một cách ôn nhu, hô hấp của cả hai đều trở nên dồn dập. Hôn một hồi, hẩn buông ra, ngón tay vuốt ve khóe môi Nguyên Sơ, thấp giọng nói: “Người có thể không tin, nhưng ta là thật lòng.”

Nguyên Sơ lông mi ướn nhẹp, ngạc nhiên nhìn Hạng Tri Lam, trầm mặc. Hạng Tri Lam không muốn ép buộc y, lui lại một bước, xem như không có chuyện gì xảy ra mà nói: “Trong nhà ít có người đến, cho nên hơi bừa bộn, chờ ta dọn dẹp một chút.” Hẩn đem văn kiện trên ghế salông đặt lên bàn, “Đúng rồi, phòng khách phòng chừng cũng bốc mùi, người theo ta —— vào phòng ngủ đi.”

Nguyên Sơ vẫn còn dựa vào cửa, như một con rối. Hạng Tri Lam dọn dẹp xong, quay đầu lại gọi y đến xem vài món đồ.

“Tôi...” Y rốt cục mở miệng, “Tôi không phải không tin anh.”

Hạng Tri Lam lẳng lẳng mà nhìn y. Nguyên Sơ cảm thấy bản thân cực kỳ không có tiền đồ, “Tôi chỉ là không biết tại sao... lại biến thành như bây giờ. Tôi không biết tôi so với anh ấy tốt hơn chỗ nào lại có thể khiến anh không thích anh ấy trái lại chạy đến nói yêu tôi, nếu như chỉ là bởi vì anh ấy không để ý đến

anh mà, mà cùng tôi... lên giường, thì chuyện tương đối đơn giản, tôi thấy chúng ta không cần thiết ở cùng một chỗ. Tôi... “khoảng cách sinh lý” mà, khoảng cách gần quá, anh sẽ phát hiện ở chung với tôi sẽ rất mệt. Bác sĩ cũng đã nói, tâm tình của tôi còn chưa ổn định. Tôi không thích hợp làm tình nhân tốt đâu.” Nguyên Sơ mím mím môi, cúi thấp xuống, mắt nhìn vô định hoa văn trên thảm trải sàn, nói tiếp: “Tôi sợ anh cuối cùng sẽ chán ghét tôi, nói thật, với tình huống của tôi bây giờ, e rằng không thể chịu đựng được. Cho nên tôi cảm thấy.... ở hai ba ngày thì có thể, không cần ở lâu hơn, công việc anh cũng bận rộn, không ai muốn tan tằm về nhà lại đối mặt với một... bệnh nhân. Dĩ nhiên, anh cũng không cần quá phận... thương hại tôi, bệnh này, cũng không phải quá nghiêm trọng, kiên trì uống thuốc sẽ sớm khỏi.”

Nói xong, Nguyên Sơ nghĩ: Tôi nói nhiều như vậy thế nào cũng vô dụng a. Tôi không phải là không muốn được yêu thích, chỉ là không nghĩ tới mình xứng đáng chỗ nào. Tôi cực kỳ, cực kỳ vui vẻ việc anh cũng yêu thích tôi, nhưng mà tôi sợ đây chỉ là sự trù mến nhất thời đối với thay thế phẩm, tôi sợ một chút yêu thích này sẽ rất nhanh tiêu tan, tôi sẽ phát điên mất. Lòng tôi quá tham. Tôi muốn gặp anh sớm hơn anh ấy... Tôi và anh ấy tưởng mạo có vài nét tương đồng, anh có phải là yêu thích cái tướng mạo này không? Nếu như tôi không có sinh bệnh, giữa chúng ta không có đoạn quan hệ kia, có phải là tôi có thể quang minh chính đại theo đuổi anh? Chứ không phải chỉ sủng cái diện mạo này....Anh, nếu có thể ôm tôi một cái là tốt lắm rồi.

Nguyên Sơ vẫn luôn cúi đầu, không chú ý Hạng Tri Lam đã đi tới. Hạng Tri Lam ôm lấy y, lôi kéo tay y sờ sát lồng ngực mình, nhỏ nhẹ ghé vào lỗ tai y nói: “Cảm nhận được không? Có phải là đập càng nhanh hơn? Là bởi vì ta ôm người. Là bởi vì ta yêu người.”

“Ta và Du Tiến Chu hợp lại, nhưng mà đoạn thời gian đó ở chung, đầy đủ chứng minh bọn ta đã không còn tình cảm, cũng không còn thích hợp. Ngày đó cậu ấy có phải đã nói gì với người, từ điểm ngày đó?”

“Ừm... Nói anh phạm vào ranh giới cuối cùng của anh ấy.”

“Đúng, cho nên cậu ấy sẽ không trở về tìm ta, và ta cũng sẽ không đi tìm cậu ấy. Nếu như người muốn biết, ta sẽ từ từ giải thích cho người nghe. Nhưng người không nên cảm thấy bản thân không tốt, hoặc bản thân chỉ là thay thế phẩm, các người... hoàn toàn khác nhau. Ta phân rõ được ai là ai, phân rõ được có thích hay không, cũng phân rõ được người trong lòng ta rốt cuộc là ai.” Hân trầm thấp mà nở nụ cười.

Nguyên Sơ siết chặt góc áo Hạng Tri Lam, nghẹn ngào nói: “Vậy tại sao... muộn như vậy mới tới tìm tôi?” Y một bên không nhịn được muốn hỏi, một bên tâm lý kinh hoàng, bản thân không phải là đang được voi đòi tiên? Tại sao bản thân lại lòng tham không đáy như thế?

Hạng Tri Lam ôm chặt y hơn nữa, “Xin lỗi, là lỗi của ta. Ta... Thỉnh cầu người tha thứ. Mặc dù có chút như mượn cớ, nhưng ta còn là muốn giải thích thêm một chút, sau khi cha ta qua đời, ta tiếp nhận công ty, toàn bộ trí lực của ta đều tập trung vào công ty, ta vẫn cho rằng, công tác cùng sự nghiệp sẽ là cả đời phấn đấu của ta, cho nên những chuyện khác, đặc biệt là về tình cảm, thật sự là càng lớn càng trì hoãn. Ta thực sự đã suy nghĩ rất lâu, lúc kết thúc hợp đồng. Khi đó tâm tình ta rất phức tạp, quá nhiều chuyện phải xử lý, khi đó quả thật là quá hồ đồ, không biết rõ ta đối với người rốt cuộc là tình cảm gì. Có điều ta... không hối hận. Chúng ta chỉ có không làm kim chủ và tiểu tình nhân, mới có thể bình đẳng mà trở thành người yêu, có đúng không?”

Hạng Tri Lam hôn chóp mũi của Nguyên Sơ, cười nói: “Có đúng hay không? Bạn trai của ta, Nguyên Sơ

tiên sinh?”

Nguyên Sơ đem mặt vùi vào vai hắn, cả người hơi run rẩy, Hạng Tri Lam cảm nhận vai áo thấm ướt, hắn liền vỗ nhẹ lưng Nguyên Sơ, thấp giọng dỗ ngọt.

Ngày đầu tiên của năm mới, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ rạng ngời, xuyên thấu qua cửa sổ khiến cả phòng ấm áp.

34. Chương 34: “kẻ Ngốc” 1

Điện thoại di động đặt ở một bên, Nguyên Sơ cúi đầu gọt đồ ăn. Phát sóng trực tiếp vừa mới bắt đầu không bao lâu, nhưng lượt bình luận cứ nhảy lên liên tục, nếu như nhìn kỹ, ngoại trừ cả chục dấu chấm than, thì cụm từ mấu chốt đều là #Ôn nhu #Tập dề và #Nhân thê —— Nguyên Sơ buộc lại tạp dề hoa văn nhỏ trên người. Đem đồ ăn vừa cắt gọn đi rửa, y nhìn không được liếc nhìn Đan Mạc, nhất thời cảm thấy lỗ tai như bị thiêu cháy.

Trước đây làm phát sóng trực tiếp, y đều ăn mặc đơn giản là T shirt cùng quần Jean, y rất phiền về việc giặt quần áo, lúc bình thường luôn ném quần áo vào trong máy giặt, nhưng mỗi khi nấu ăn thì do y vốn không quá thông thạo nên dầu mỡ hay cái gì đều vương trên người, thật sự không có cách nào tẩy sạch. Nguyên Sơ cũng không muốn lãng phí tiền, nên liền lên taobao mua mười mấy, hai mươi mấy cái tạp dề loại thường về, sử dụng đến khi nào không còn tẩy được nữa thì bỏ đi. Ngày hôm qua cùng Hạng Tri Lam đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị ngày hôm nay phát sóng trực tiếp, y còn chưa nói cách làm thường ngày của mình, nhưng Hạng Tri Lam lại biết, còn kéo y đi chọn tạp dề. Nguyên Sơ miễn cưỡng chọn cái tạp dề màu xanh lam, đến lúc về nhà mở ra, vừa nhìn, lại tràn đầy hoa nhỏ.

Là nam nhân, hầu hết đều ảo tưởng hình ảnh người yêu mình trong nhà bếp vì mình mà nấu ăn, nó mang ý nghĩa thân mật, yêu thương, gia đình và trách nhiệm. Xã hội hiện đại, tạp dề liền có ý nghĩa tượng trưng như vậy. Nó là vụn vặt trong cuộc sống, thậm chí không quá cần thiết, nhưng vì nhiều nguyên nhân... Nguyên Sơ nghĩ tới đây, mang theo vài phần xấu hổ, cúi đầu tiếp tục nấu ăn.

Chuyện nấu ăn này Nguyên Sơ kiên trì lâu như vậy, là bởi vì nó có thể cho y một chút an ủi và niềm vui. Trong lúc nấu, luôn có cảm giác sung sướng khi thấy thành tựu của mình sẽ đạt giá trị cao nhất, nhưng sau khi làm xong, đóng phát sóng trực tiếp, trong nháy mắt, cảm giác sung sướng đó lại như điều ước của cô bé bán diêm mà nhanh chóng tan rã. Làm được tốt thì sao, cuối cùng cũng không thể ăn hết. Mấy ngày trước còn có Hạ Kha Hàng tới nhà ăn cơm...

Buổi chiều Hạng Tri Lam mới tan làm, vừa vặn để thời gian và không gian cho Nguyên Sơ làm phát sóng trực tiếp, nếu như hắn vô tình đi vào, sẽ không có cách nào giải thích với truyền thông.

Mọi người trêu chọc cái tạp dề xong, cũng bắt đầu để ý đến những phương diện khác, thí dụ như nhà bếp hoàn toàn khác với trước. Nhìn thấy câu hỏi, Nguyên Sơ giải thích: “Tạm thời ở kẻ nhà người bạn.” Nói xong câu này y ngẩng đầu nhìn màn hình, phát hiện có ID tên Hạng Tri Lam, nhất thời sợ hết hồn. Nguyên Sơ chỉ có thể làm bộ như không thấy, cũng không thể giải thích thêm.

Ba món ăn và một món canh làm xong, đóng phát sóng trực tiếp, Hạng Tri Lam vẫn chưa về.

Mùa đông, ánh nắng mặt trời rất nhanh chìm xuống, Nguyên Sơ mở đèn phòng khách, có chút buồn chán. Phòng khách nhà Hạng Tri Lam không có TV, trên bàn làm việc thì để máy vi tính, nhưng Nguyên Sơ không dám đụng vào, sợ có vấn đề quan trọng. Giữa lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Xung quanh hơi ồn ào, Hạng Tri Lam nói: “Ta có xem người phát sóng trực tiếp, đã xong hết chưa?”

“Ừm.”

“Chỗ này xảy ra chút chuyện, ta sẽ nhanh chóng xử lý tốt, trễ nhất nửa giờ sẽ về đến nhà. Người đói bụng, thì ăn trước chút đi.”

“Tôi không đói bụng.”

Bên kia dừng một chút, cười nói: “Được, vậy chờ ta trở về cùng ăn.”

Hạng Tri Lam là người chính trực, phong độ nhẹ nhàng, là một nam nhân thành công. Bốn năm về trước, Nguyên Sơ đã nhận thức được điểm này. Cho dù bản thân quan hệ với hắn không ra gì, nhưng sau khi ký xong hợp đồng, trên lý thuyết khi hắn gọi thì Nguyên Sơ phải đến ngay, thế nhưng Hạng Tri Lam chưa bao giờ làm lỡ công việc của y, càng khó nói đến nhân cách của hắn. Hắn đối xử với y phi thường hữu hảo. Hạng Tri Lam ở trên công việc trí lực dồi dào, trên các mối quan hệ luôn sáng khoái, có lẽ là bởi vì hắn là một ông chủ, nên xem người khác như khách hàng mà đối đãi thân thiết, nhưng có thể cảm giác được hắn không phải là muốn nói chuyện yêu đương, thế nhưng ở gần sẽ cảm thấy thoải mái. Nguyên Sơ ở cùng Hạng Tri Lam hai ngày nay, nhận thức được hắn luôn ôn nhu chăm sóc y. Hạng Tri Lam kỳ thực không nhiều lời, trước đây bọn họ giao lưu cũng có giới hạn, có lẽ là bởi vì mối quan hệ có biến hóa, nên mấy ngày nay Hạng Tri Lam còn thỉnh thoảng đùa y một chút, có mấy lần làm cho y mặt đỏ tới mang tai, Hạng Tri Lam lại cười ha ha, như một chàng trai phúc hắc. Nguyên Sơ cảm thấy có chút không quen, Hạng Tri Lam ôn nhu chăm sóc y giống như chăm sóc người yêu vậy, chứ không phải xem y như một bệnh nhân.

Hạng Tri Lam về đến nhà, Nguyên Sơ đang làm ồ ở trên ghế salon nghịch điện thoại di động. Điện thoại di động đang phát nhạc, Hạng Tri Lam nhẹ nhàng đến gần, vừa lúc xem được video, có kèm theo một dòng caption, Nguyên Sơ sững sốt một giây mới phản ứng lại được, vội tắt điện thoại, nhưng Hạng Tri Lam nở nụ cười. Video là do một fan hâm mộ tổng hợp lại những đoạn được cắt ra từ các phát sóng trực tiếp của y, đem chỉnh sửa lại bắt mắt, phối hợp thêm âm nhạc vào, còn dòng caption là: “Nam [] nhân [] vào [] bếp [] thật [] là [] soái []”

Nguyên Sơ huýt nhẹ khủy tay vào Hạng Tri Lam, thẹn quá hóa giận, “Đừng có cười!”

“Fan của người rất thú vị đó.” Hạng Tri Lam xoa nhẹ tóc y, “Được, không cười nữa, đi ăn cơm thôi.”

Nguyên Sơ đi vào nhà bếp, xới cơm, lấy cho Hạng Tri Lam một chén cơm đầy, còn mình thì không quá nửa chén. Hạng Tri Lam biết y ăn không vô, lần trước tại ôn tuyến sơn trang bị nôn mửa, nên giờ cũng không

dám ép y ăn. Nguyên Sơ ngồi xuống, gấp đồ ăn, chán nản mà nói: “Đều nguội mất rồi.”

Hạng Tri Lam ném thử, “Hoàn hảo a, vẫn còn ấm, vừa vặn ăn.”

Thấy Nguyên Sơ không lên tiếng, hắn cũng bỏ qua cái đề tài này, tiếp tục ăn cơm, chuyện của công ty quá bận rộn, cả ngày chỉ ăn một ít cháo, lúc này thực sự đói bụng. Ăn được một lúc, Hạng Tri Lam hỏi y: “Muốn xem phim không? Ta xem trên internet nói Liên hoan phim năm nay mấy bộ phim tốt cũng không tệ.”

“Ừm...” Nguyên Sơ nuốt xuống một khối thịt nạc nhỏ, nói: “Mấy bộ phim tốt năm nay đều... quá thương mại.”

“Thương mại không phải chuyện tốt? Làm thương mại thành công tất nhiên phải đón được khẩu vị đại chúng rồi.”

Nguyên Sơ không tỏ ý kiến, ăn xong chén cơm nhỏ, mới nói: “Được thôi.”

Hạng Tri Lam nheo mắt nhìn sắc mặt của y, đứng dậy thu dọn bát đĩa, “Không cần miễn cưỡng bản thân, chúng ta có cái gì phải khách khí. Không muốn xem thì cứ nói không xem.”

“Tôi đã nói rồi!” Nguyên Sơ khó giải thích mà có chút tức giận. Hạng Tri Lam cũng không đuổi theo y, vẫn còn tiếp tục đi dọn dẹp, rửa chén xong đi ra, Nguyên Sơ áy náy nói: “Xin lỗi.”

“Nói xin lỗi cũng vô dụng.” Nguyên Sơ còn tưởng rằng hắn tức giận, cúi đầu, nắm tay lại đến nỗi ngón tay của mình trở nên trắng. Hạng Tri Lam mở tay y ra, thở dài, “Chúng ta phải giao lưu a, giao lưu mới có thể giải quyết được vấn đề. Không muốn xem, thì nói không xem, muốn xin lỗi muốn bồi thường cho ta, liền suy nghĩ một chút biện pháp, xem có thể khiến cả hai chúng ta đều vui vẻ hay không. Bản thân tức giận, oan ức không có ích lợi gì.”

Đầu của hắn hướng về trước mặt Nguyên Sơ, Nguyên Sơ liền thuận thế hôn hắn một cái. Hắn cười, bỗng nhiên đem Nguyên Sơ ôm ngang, tiến vào phòng ngủ, đem hắn ném trên giường, gỡ bỏ cà vạt, đè lên, ở bên tai Nguyên Sơ, nửa thật nửa đùa cắn hai cái. Nguyên Sơ trong lúc nhất thời không biết nên đem hắn đẩy ra, hay là phối hợp ôm hắn, y đang do dự, Hạng Tri Lam đã ngừng động tác, vùi đầu cười, cười đến khoang ngực khẽ rung động, khiến Nguyên Sơ cảm thấy toả nhiệt.

“Ta thật cao hứng, Nguyên Sơ.” Hạng Tri Lam bắt được tay y, cùng y mười ngón đan xen, cùng y đụng một chóp mũi, “Có thể ở cùng người mình yêu, thật sự là cực kỳ, cực kỳ hạnh phúc a. Có thể ở cùng với người, ta cảm thấy... là ta kiếm được lời haha.”

Nguyên Sơ cảm thấy đôi mắt và tim mình ê ẩm, y nhắm mắt, ngược đầu lên, hôn môi nam nhân trước mặt.

35. Chương 35: “kẻ Ngốc” 2

Sau hai ngày, vẫn là quyết định đi xem phim tết. Nguyên Sơ chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một bộ phim có điểm Douban 7.2, thoát nhìn coi như hấp dẫn, diễn viên cũng là dạng có thực lực trong giới điện ảnh.

Từ lúc rời khỏi nhà đến giờ vẫn là mặc đồ của Hạng Tri Lam. Nguyên Sơ muốn dành thời gian quay về nhà một chuyến, dù sao lúc đi cái gì cũng không mang theo, thật sự có nhiều việc không tiện lắm. Kết quả bị nhiều sự tình làm lỡ. Mặc dù Hạng Tri Lam cao hơn y một chút, cường tráng hơn y một chút, nhưng quần áo của hắn y vẫn mặc được. Chỉ là trong tủ của hắn phần lớn đều là áo sơ mi và âu phục, Nguyên Sơ lôi mấy hộp quần áo dưới đáy tủ ra, mới tìm được một cái áo gió màu nâu nhạt, vẫn còn nguyên tem. Dem đồ vật để lại chỗ cũ, Nguyên Sơ chợt nhìn thấy một cái túi nhỏ trông thật quen mắt. Y bối rối một chút, cảm thấy tim đau đốn một trận.

Kỳ thực đoạn thời gian trước đó Nguyên Sơ trải qua ngơ ngơ ngác ngác, cũng không đến nỗi nói nhiều thương tâm, chính là cảm thấy quá hồ hởi. Buổi sáng hôm đó thân thể y cực kỳ mệt mỏi do liên tục bị mất ngủ, nhưng vẫn quyết định đích thân đi mua quà tặng cho Hạng Tri Lam, đi tới trung tâm mua sắm, mới phát hiện bản thân không hiểu Hạng Tri Lam, không biết hắn yêu thích cái gì, số đo của hắn thì càng không biết, mà hình như hắn cũng không thiếu thứ gì. Đi cả một ngày trời, chọn tới chọn lui, chỉ chọn được món quà nhỏ là cái cà vạt. Nhưng hiện tại, cái này túi này lại đặt ở góc tủ, Nguyên Sơ còn phát hiện, những túi khác đều là của người khác tặng, y lật qua lật lại, rất nhiều quần áo còn chưa cắt tem. Nguyên Sơ chợt nghĩ “Hóa ra, quà của mình cũng giống với những người khác, đều bỏ ở một góc.”

Hạng Tri Lam vừa đi đến thì nhìn thấy Nguyên Sơ không hề động đậy mà ngồi ngẩn người đối diện tủ quần áo. Hắn ngồi xuống cùng y, nhìn lướt qua tình cảnh trước mắt, liền minh bạch, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Ngốc tử.” Hắn nhanh tay đem cái túi kia ra, mở ra cho Nguyên Sơ xem, bên trong rỗng tuếch.”Mấy ngày trước ta mang nó đi đến công ty, hiện tại đang phơi trên ban công kia kìa! Ta nói, hôm đó một chút biểu cảm ngươi cũng không có, có phải là ngươi còn không nhớ rõ dáng dấp cái cà vạt ngươi đưa ta ra sao phải không?”

Nguyên Sơ nhìn hắn, mặt đỏ lên vì thẹn, chốc lát, quay mặt đi, mạnh miệng: “Chỉ là chưa kịp nói thôi.”

“Được, vậy bây giờ làm phiền ngài nhanh chóng thay xong quần áo. Còn một giờ nữa phim bắt đầu chiếu, giờ này là giờ cao điểm đấy”

Nguyên Sơ chần chờ một chút, đem quần áo trong tay đưa cho hắn xem, “Người khác tặng anh, tôi mặc vào có ổn không?”

Hạng Tri Lam rất thẳng thắn, “Của ta cũng chính là của ngươi.” **có mùi thơm nức**

Lúc xuống lầu, Nguyên Sơ đang đi vào bãi đậu xe, bị Hạng Tri Lam ngăn cản, nói: “Lái xe bốn mươi phút, đi bộ hai mươi phút, không bằng đi bộ cho nhanh.”

Nguyên Sơ gật đầu, không có dị nghị.

Hạng Tri Lam dựa vào y rất gần, tự nhiên mà nắm tay y, đi được một đoạn, Nguyên Sơ tránh tay ra. Hạng Tri Lam hỏi y: “Làm sao vậy?”

Trên đường có người nhìn bọn họ, Nguyên Sơ nói: “Trước đó anh đi đến cửa hiệu cắt tóc tìm tôi, bị người khác chụp hình lại, lúc tôi phát sóng trực tiếp đã giải thích chúng ta là bạn bè, nhưng mà nắm tay thế này sẽ khó mà giải thích. Hơn nữa trước kia chúng ta còn có nhiều scandal lung tung như vậy, cho nên vẫn phải cẩn thận.”

Hạng Tri Lam nhìn y, gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Nguyên Sơ phát hiện hẳn đối xử với mình thật tốt, từng hành động của Hạng Tri Lam đều là đang gia tăng sự tin tưởng, còn có sự ỷ lại. Giống như trước, Hạng Tri Lam giúp y giải quyết vấn đề trong đoàn phim mà không hề đòi y phải cảm tạ. Mặc dù thực tế quan hệ của bọn họ lúc đó cũng không quá thân thiết, tùy theo nhu cầu mỗi bên, nước sông không phạm nước giếng...

Hạng Tri Lam đột nhiên kéo mạnh Nguyên Sơ một cái, “Nhìn đường!”

Một chiếc xe chạy như bay qua.

Nguyên Sơ lập tức xin lỗi. Sắc mặt Hạng Tri Lam không tốt, hình như bị hoảng hốt quá độ. Nhưng hẳn nhãn nhện không tức giận mắng Nguyên Sơ, chỉ là im lặng tiếp tục đi.

Đến rạp chiếu phim, Hạng Tri Lam đi lấy vé, còn mua bỏng ngô, sắc mặt tốt hơn khi nãy nhưng vẫn không nói một câu nào với Nguyên Sơ.

Ngồi vào chỗ, Nguyên Sơ mới có cơ hội, ngập ngừng nói một tiếng: “Xin lỗi.” Y nghe Hạng Tri Lam thở dài, sau đó đem hộp bỏng ngô nhét vào tay y. Nguyên Sơ vội vã nhét vào miệng hai cái, coi như lấy lòng hẳn.

Bộ phim này chọn không thành công, hoàn toàn không hợp khẩu vị của Nguyên Sơ, Hạng Tri Lam bên cạnh cũng không khác lắm, bởi vì cả rạp ai nấy đều cười còn hai người bọn họ mặt không hề cảm xúc.

Bộ phim kết thúc, y thấy Hạng Tri Lam không có ý chuẩn bị về, liền cúi đầu lấy điện thoại ra xem. Có mấy cuộc gọi cùng tin nhắn chưa nhận, đều là của Lương tỷ. Trong tin nhắn đại khái nói, có một thương hiệu lớn đang mở rộng hoạt động, tại Thượng Hải, nhanh chóng đến đó. Cái hoạt động này là lúc Nguyên Sơ đóng phim “Sóng bạc”, Lương Du mang hợp đồng về cho y ký. Y gửi tin nhắn cho Lương Du, nói là đã biết, đợi lát nữa sẽ điện thoại lại.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Nguyên Sơ tìm nơi yên lặng điện thoại cho Lương Du, sau khi nói chuyện xong, liền nói sơ qua tình huống cho Hạng Tri Lam biết.

“Tôi muốn về Thượng Hải trước hai ngày, sẵn tiện đến gặp mẹ tôi một chút.”

Hạng Tri Lam hạ lông mày, “Ta đi chung với người.”

36. Chương 36: Thăng Thấn

Thời điểm kiểm tra lại hành lý, Hạng Tri Lam lại hỏi thêm một lần: “Thuốc đều mang theo đủ chưa?”

“Đã mang đủ, cực kỳ đủ.” Nguyên Sơ thăng thấn ngồi xổm người xuống mở vali ra, gian nan lục lọi túi thuốc. Hạng Tri Lam đem y kéo lên, đóng vali lại, sắc mặt Nguyên Sơ nặng nề, hẳn liền biết y có chút mất hứng. Hạng Tri Lam cũng không thể đoán được tâm lý Nguyên Sơ đang suy nghĩ gì, nhưng hẳn từ trước đến giờ luôn miễn cảm đối với cảm xúc người khác— cũng chính là am hiểu việc nghe lời đoán ý, khi y buồn, hẳn sẽ nghĩ biện pháp an ủi, lúc y tức giận, sẽ nghĩ biện đồ ngọt. Đôi lúc cũng sẽ mệt mỏi, thế nhưng bác sĩ đã nói với hắn: Nếu như người cảm thấy mất hứng, thì y còn cảm thấy mất hứng gấp trăm lần người, nhưng y sẽ ít biểu lộ ra. Hạng Tri Lam muốn Nguyên Sơ uống thuốc là vì tốt cho y, không nghĩ tới lại gây áp lực như vậy.

Lúc này, Nguyên Sơ cắn môi dưới, nói: “Tôi sẽ kiên trì uống thuốc đúng hạn, tuy rằng thật sự rất chán ghét uống thuốc, tôi cũng muốn nhanh chóng khỏi bệnh. Tôi biết tôi như bây giờ sẽ khiến anh rất mệt... Tôi cũng là đau lòng vì anh.”

Nếu như không phải đang ở sân bay đông người, Hạng Tri Lam nhất định sẽ hôn y. Mà hiện tại, hắn chỉ có thể cười ôn nhu với y, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Có lúc Hạng Tri Lam nghĩ, hắn đã bỏ lỡ quá nhiều. Bọn họ từng ở cùng nhau bốn năm, nhưng chưa bao giờ bộc lộ nhiều cảm xúc, bởi vì từ lúc bắt đầu phương thức tiếp cận đã sai lầm. Hạng Tri Lam cố gắng hồi tưởng lại bộ dạng Nguyên Sơ trước đây ra sao, nhưng chỉ có thể nhớ được bộ dạng lạnh nhạt hoặc điệu ngạo của y. Trên các chương trình tổng nghệ y cũng sẽ thoải mái cười to, lúc quay phim bạn diễn không phối hợp y cũng sẽ phát hỏa, thế nhưng đó đều là nhìn thấy qua màn ảnh truyền hình. Bất quá hiện tại, Nguyên Sơ còn tức giận với hắn, thỉnh thoảng còn có thể làm nũng, từng chút từng chút một bộc lộ một Nguyên Sơ chân thực cho hắn xem, bây giờ còn ở trước mặt hắn nói, y đau lòng vì hắn. Hạng Tri Lam cảm thấy vui sướng trong lòng. Hắn thấy bóng lưng Nguyên Sơ kéo vali, liền nhanh chân đuổi theo. Một đoạn tình cảm là đúng hay sai, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất. Hạng Tri Lam tăng nhanh bước chân, đi sóng vai cùng Nguyên Sơ, cảm thấy bọn họ còn có thể cùng đi đến thiên trường địa cửu.

Lên máy bay, Hạng Tri Lam lấy ra một thanh sô cô la, “Ăn xong rồi ngủ một giấc sẽ đến.”

Nguyên Sơ bẻ một nửa cho Hạng Tri Lam, Hạng Tri Lam một bên cảm động vừa nói không muốn ăn, Nguyên Sơ kín đáo đưa cho hắn, “Lần sau đổi loại khác đi, cái này quá ngọt.”

Phương nữ sĩ (là mẹ của Nguyên Sơ đó) sớm đã biết tin Nguyên Sơ về nhà, nên liền chuẩn bị cho bọn họ bữa tối thịnh soạn.

Trên đường đi, Nguyên Sơ nói với Hạng Tri Lam: “Mẹ tôi nấu ăn khẩu vị mặn, anh nếu là ăn không quen,

thì ăn nhiều cơm vào.” Ngoài ra, y còn nói rất nhiều lời, nói liên miên, thật ra là bởi vì y khấn trương. Hạng Tri Lam mặc dù là dùng danh nghĩa bạn bè đến, thế nhưng mẹ Nguyên Sơ có thói quen xem tin tức trên internet, đoạn thời gian đó quá nhiều lời đồn đại, sợ bà ấy suy nghĩ không tốt.

Bầu không khí lúc gặp mặt tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của Nguyên Sơ, Phương nữ sĩ khi còn trẻ có làm qua công việc kinh doanh, cũng coi như luyện thành bản lĩnh “Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”, đối xử Hạng Tri Lam khách khí chu đáo, nhiệt tình, không lỗ mảng. Mỗi lần nhìn cái bộ dạng này của bà, Nguyên Sơ liền nhớ tới thời điểm bà mặt lạnh răn dạy y, muốn đáng sợ bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Hạng Tri Lam nhìn thấy Phương Như Bội, mới biết tướng mạo Nguyên Sơ phần lớn đều giống mẹ. Gương mặt, đôi mắt, miệng đều giống, duy chỉ có sống mũi cao là giống cha. Hắn nhớ tới Nguyên Sơ lúc mười sáu tuổi trong bộ phim “Đa Tình sơn”, ngây ngô non nớt, cười rộ lên lại có nét phong lưu tung bay, người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, lại có chút hư hỏng phản nghịch của thiếu niên. Nhưng hiện tại y rất ít lộ ra vẻ mặt như vậy, đại đa số đều là mặt mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi. Bất quá y cũng dần tốt lên, Hạng Tri Lam rất thích trêu chọc y, mỗi khi Nguyên Sơ vừa thẹn vừa giận liền hung dữ liếc mắt hắn một cái, cũng làm cho hắn cảm thấy mỹ mãn.

Một bữa ăn chủ và khách đều được vui vẻ. Sau khi ăn xong, Hạng Tri Lam muốn giúp rửa chén, thì bị từ chối khéo, hắn thiếu chút nữa đã thốt lên, bình thường ở nhà đều là hắn-rửa-chén, này sẽ bị hiểu lầm, nên vẫn coi như thôi. Phương Như Bội mở TV phòng khách, cho bọn họ tùy ý xem. Thừa dịp bà ấy đang dọn dẹp, Hạng Tri Lam rót nước cho Nguyên Sơ uống thuốc. Nhìn Nguyên Sơ cau mày nuốt thuốc xuống, đôi môi bởi vì vừa ăn cơm xong, rất có huyết sắc, Nguyên Sơ nuốt thuốc xuống, liếm liếm môi, khiến Hạng Tri Lam không nhìn được mà nuốt nước bọt. Hắn cảm thấy bản thân hiện tại thật giống một tiểu tử vất vả chưa sạch mà nói chuyện yêu đương, hận không thể cùng người yêu dính vào một khối ở mọi thời khắc, lại còn muốn tẩy máy tay chân.

Phương Như Bội từ phòng bếp đi ra, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Hạng Tri Lam mang theo ý cười nhìn nhiti từ nhà mình. Bà sững sốt một chút, cực nhanh mà điều chỉnh trạng thái, tự nhiên mà cầm đồ ăn vặt đến cho bọn họ, ngồi vào bên cạnh bọn họ, hàn huyên vài câu.

Hơn chín giờ, Hạng Tri Lam thấy thời gian không còn sớm, liền nói phải đi về. Phương Như Bội cười cản hắn, “Cũng trễ rồi, thôi thì cứ ở lại đây đi.”

“Mẹ, ” Nguyên Sơ nhắc nhở mẹ, “Nhà mình chỉ có hai gian phòng.”

“Phòng người không phải giường đôi sao? Thêm một người ngủ cũng không thành vấn đề.” **bà mẹ của năm >,<**

Nguyên Sơ có chút quần bách, Hạng Tri Lam lại mỉm cười đáp lại.

Trong lúc Hạng Tri Lam đi rửa mặt, Phương Như Bội kéo Nguyên Sơ ra ngoài ban công, vẻ mặt nghiêm túc, “Ta vẫn muốn gặp mặt hàn huyên tán gẫu với người, chỉ là người không chịu về nhà, ngày hôm nay nhất định phải đem hết lời ra nói.”

Nguyên Sơ hơi khản trương, bấp thịch cả người đều căng thẳng.

“Trên internet nói, những thứ liên quan tới cha người, đừng tin.”

“Hả?”

Phương Như Bội nhớ lại điều gì, vẻ mặt nhu hòa lại một ít, “Cha người, Kỷ Giai Vĩnh, không phải người xấu.” Phương Như Bội mò vào túi, rút ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, thấy Nguyên Sơ nhìn chăm chăm, liền chỉ cầm ở trong tay. Bà nói tiếp: “Ông ta chơi ma túy... là bị người ta hại. Ông ta vẫn muốn đi cai nghiện, nhưng khi đó bởi vì có nhiều người chú ý, không thể đi, cho nên lặng lẽ đến đây tìm ta, muốn ta giúp. Nhưng ta không thể nhìn ông ta như vậy... thống khổ như vậy, cho nên cuối cùng cũng không thể giúp ông ta cai nghiện. Sau đó thì xảy ra quá nhiều chuyện.... Thật ra mà nói ông ta cũng là một người rất tốt. Ta hi vọng, bất kể người khác nghĩ như thế nào, người cũng đừng hiểu lầm ông ta.”

Nguyên Sơ trầm mặc.”Người đã qua đời lâu như vậy, con đối với ông ta cũng không có ấn tượng gì, không thể nói là hiểu lầm hay xác thực. Huống hồ, có tội là sự thật.”

Phương Như Bội nhìn y, âm thầm thở dài, vẫn là châm điều thuốc. Nguyên Sơ lùi về sau một bước nhỏ, hỏi: “Còn chuyện gì khác không?”

“Người và vị Hạng tiên sinh kia, đến cùng là quan hệ gì?”

Nguyên Sơ như bị đóng băng, trong nháy mắt nghĩ ra vô số lời giải thích, nhưng từ nhỏ tới lớn y không quen nói dối, liếc mắt một cái liền bị nhìn thấu, huống chi nếu Phương nữ sĩ hỏi như vậy, nhất định là đã nhìn ra cái gì. Trong đầu Nguyên Sơ rối như tơ vò, cuối cùng nói thật, y cũng không hi vọng nhận được lời chúc phúc từ mẹ, nếu như bị đuổi ra khỏi cửa, vẫn có thể cùng Hạng Tri Lam sinh sống đi. Bất tri bất giác, Hạng Tri Lam đã trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của Nguyên Sơ. Y gạt đầu một cái, nói “Mẹ nghĩ loại quan hệ nào thì chính là như vậy.”

Phương nữ sĩ nghiêng mắt nhìn, “Làm sao người biết ta nghĩ loại quan hệ nào.”

Nguyên Sơ có chút thiếu kiên nhẫn, không muốn mẹ hiểu lầm Hạng Tri Lam, nên không thể làm gì khác hơn là giải thích: “Bọn con chính là đang yêu đương. Hắn đối với con rất tốt.” Nguyên Sơ nói xong liền muốn nhanh chóng bỏ vào nhà, lại phát hiện Phương Như Bội đang cười, vừa ôn nhu lại vừa như trêu ghẹo, còn có yêu thương. Nguyên Sơ sững sờ một chỗ.

Phương nữ sĩ hút một hơi khói, vẻ mặt cực kỳ thoải mái, “Nếu sớm nói người thích nam nhân, ta cũng sẽ không cần giới thiệu nhiều tiểu cô nương cho người như vậy.”

Thấy mặt Nguyên Sơ đầy hoài nghi, liền cười, “Người biết tại sao năm ngoái —— không, là năm trước nữa, ta bắt đầu hối thúc người lo đại sự cả đời không?”

Nguyên Sơ lắc đầu. Phương Như Bội nói, “Lúc đó ta đi kiểm tra sức khỏe, này, có khối u.” Bà chỉ vào dạ dày, “Đến bệnh viện cắt bỏ, nó là khối u lành tính. Có điều, khối u này quá lớn. Lúc đó bác sĩ nói ta bị ung thư dạ dày là bệnh ung thư thường thấy, cho nên ta rất gấp gáp. Ta nghĩ là ta sẽ chết, người sẽ không còn cha mẹ, cũng không có gia đình, làm sao sinh hoạt bây giờ đây? Ta chỉ muốn, có thể giới thiệu cho người một người vợ tốt để chăm lo cho người. Người không cần quá lo lắng, tình trạng của ta bây giờ đã ổn, cũng coi như là phúc lớn mạng lớn. Chỉ có điều chuyện sau này, ta còn là đang suy nghĩ cái vấn đề kia, ta chung quy sẽ già, sẽ chết đi. Tính khí và tính cách người thì kém, cũng không biết cách sinh hoạt, nên vẫn phải tìm người chăm sóc cho người.”

Nguyên Sơ tranh luận, “Tính khí và tính cách con làm sao lại kém, lại còn không biết cách sinh hoạt?”

Phương Như Bội hỏi hợt, “Thịt thì không biết luộc trước một chút để lượt bỏ lớp bẩn, xào rau thì xào đến nát bét, đến nay không dám chiên cá, dầu, muối, tương, giấm đều không biết nêm sao cho vừa. Người thế này gọi là biết cách sinh hoạt?”

Nguyên Sơ ngậm miệng. Kỳ thực con mắt của y có chút chua xót, y chưa từng nghĩ tới, mẹ y vẫn để ý sinh hoạt của y như vậy.

“Hạng tiên sinh thoát nhìn cũng không tệ lắm, đặc biệt là trong ánh mắt của người, liền nhìn ra người cũng rất thích hẳn đi. Ta quả thực không để ý đến chuyện người bên cạnh người là nam hay là nữ, cũng không để ý người có kết hôn hay không, nếu thật sự thích hợp, không kết hôn cũng có thể sống hết đời. Đương nhiên, quan hệ hôn nhân trong nhiều trường hợp vẫn rất có tác dụng, tỷ như ký tên lúc phẫu thuật. Bất quá theo ta biết, Hạng tiên sinh là người có tiền, phương diện này không cần quá lo lắng. Còn vấn đề con cái, thì xem các người có thích hay không đi, dù sao không tới phiên ta quyết định. Ta chỉ hy vọng người có thể có một chỗ dựa tốt.”

Phương nữ sĩ dập tắt điều thuốc, phủi tay, “Khi người còn bé, ta đối với người quả thực quá nghiêm khắc, có lẽ vì cuộc sống của ta không quá suông sẻ, nên luôn cảm thấy chỉ có học tập cho thật giỏi mới có thể tránh né được cực khổ. Nhưng vẫn là không cách nào tránh khỏi, bản thân ai cũng phải nếm trải qua cảm giác thống khổ. Ta thấy người uống thuốc kia (thuốc điều trị tâm lý), mẹ người khi còn trẻ cũng uống qua, không có gì ghê gớm. Huống hồ người bây giờ còn có bạn trai chăm sóc, không còn là một nhi tử ngọc chỉ biết nghịch ngợm gây sự, bị bắt đi nhà trẻ liền khóc lóc nửa giờ.” Bà vỗ vai y một cái, nói tiếp: “Ồ bên ngoài không cần sợ cái gì, ở trước mặt Hạng tiên sinh cũng không cần sợ cái gì, chỉ cần mẹ người còn sống, nhất định còn có thể nuôi người.”

Nguyên Sơ nhỏ giọng nói: “Mười bảy tuổi con đã bắt đầu gửi tiền về nhà.”

Phương nữ sĩ trả lời: “Ta đến nay một đồng cũng chưa đựng vào.”

Nguyên Sơ nhìn mẹ, tiến lên ôm.

Nguyên Sơ trở về phòng, thấy Hạng Tri Lam đang đọc một quyển tiểu thuyết võ hiệp. Trong phòng Nguyên Sơ có một kệ sách, bên trên đều là những quyển tiểu thuyết, Phương nữ sĩ đã từng nói đó là “công việc không chính đáng”. Nguyên Sơ thấy tóc Hạng Tri Lam còn chưa khô, hỏi hẩn: “Anh có muốn sấy tóc không? Tôi đi tìm máy sấy tóc cho anh.”

Hạng Tri Lam nói: “Được, người giúp ta sấy à?”

Nguyên Sơ lấy máy sấy tóc trong tủ ra, ném cho hắn, còn y thì đi tắm.

Lúc Nguyên Sơ đi ra, tóc Hạng Tri Lam đã khô, máy sấy tóc để ở một bên, thấy Nguyên Sơ đi ra, Hạng Tri Lam vẫy tay gọi y, “Lại đây. Người không giúp ta sấy, nhưng ta sẽ giúp người.”

Nguyên Sơ rất cao hứng mà hưởng thụ sự phục vụ của Hạng tiên sinh. Hai người ở trên giường chán ngán một lúc, liền chuẩn bị tắt đèn đi ngủ. Chỉ là lúc này Nguyên Sơ cùng Phương nữ sĩ nói chuyện, trời tối yên tĩnh, không khỏi nhiều lần nhớ tới, lại bắt đầu nảy sinh nhiều cảm xúc. Y lẩn qua lộn lại vẫn ngủ không được, Hạng Tri Lam lập tức phát hiện y có tâm sự, trong bóng tối liền lặng lẽ ôm chầm Nguyên Sơ, vỗ nhẹ lưng, “Làm sao vậy?”

“Tôi bây giờ nhớ lại, tôi khi đó chạy đi đóng phim, là bởi vì phản nghịch. Trên lý trí, ta tán đồng mẹ ta phải nuôi ta không dễ dàng gì, nhưng về tình cảm tôi rất khó chấp nhận việc mỗi khi bà về nhà đều phát hỏa với tôi bởi vì các loại việc nhỏ nhặt. Hơn nữa, trong lúc vô tình tôi biết cha tôi là ai... Anh cũng biết, trên internet mọi người đánh giá ông ta không tốt đẹp, mà trong cuộc đời của ông ta, chưa từng đề cập tới sự tồn tại mẹ tôi, cho nên tôi liền cảm thấy, mẹ tôi cũng không thương tôi, nuôi tôi chỉ là vạn nhất bắt đắc dĩ. Sau khi giành được giải thưởng, tôi đắc ý một trận, cũng thu được cực lớn sự đồng tình. Thật ra thì, trước kia, tôi không cảm thấy quá yêu thích diễn xuất, sau đó lại có quá nhiều người khen tôi, lại bởi vì, diễn xuất thật có thể giúp tôi nhanh chóng đạt được một ít thứ, danh tiếng, lợi ích, các mối quan hệ, cho nên tôi dần dần cảm thấy, tôi chính là thích diễn xuất.”

Hạng Tri Lam suýt chút nữa không biết lựa lời mà nói với y việc ký hợp đồng, nhưng Nguyên Sơ lại nói không nghĩ tới sẽ tiếp tục đóng phim, nhất thời cảm ngộ chút gì đó, “Cho nên người bây giờ cảm thấy... Người không thích diễn xuất?”

“Tôi có một người bạn, viết tiểu thuyết, từng nói với tôi: “Người thực sự yêu quý một thứ, chính là người vốn dĩ có thể lựa chọn cái khác nhưng vẫn quyết định lựa chọn nó, chứ không phải coi nó là thành cọng rơm cứu mạng”. Cô ấy nói là vô tình nhìn thấy câu này trong một quyển tạp chí, sau đó dứt khoát kiên quyết bỏ công việc điện ảnh và truyền hình, về nhà chuyên tâm viết tiểu thuyết. Vào lúc ấy, tôi kỳ thực rất ử rữ, bởi vì nghiêm túc nghĩ lại, tôi không phải cũng đem diễn xuất trở thành cọng rơm cứu mạng sao? Không chỉ có như vậy, tôi còn luôn có một loại chấp niệm, chính là một lần nữa lấy giải ảnh đế, vì thế, tôi không tiếc bán đi bản thân, chỉ vì để đổi lấy tài nguyên tốt hơn. Có thể nói từ lúc mới bắt đầu, tôi là vì phản kháng mẹ tôi mà đi theo diễn xuất, sau đó, tôi là vì muốn lấy giải ảnh đế một lần nữa. Thật giống như tôi vẫn chưa thực sự yêu thích diễn xuất.”

Hạng Tri Lam suy nghĩ một chút, nói: “Muốn lấy giải ảnh đế, phản kháng mẹ người, đều là mục đích. Nhưng còn yêu thích, là ở trong quá trình trải nghiệm mà cảm giác được.”

Thấy Nguyên Sơ còn đang trầm mặc, Hạng Tri Lam nói: “Ta lúc đó tìm người... ba lần, đúng không? Hai lần đầu người đều cự tuyệt. Lần thứ nhất và lần thứ ba cách nhau một năm, vì thế ý nghĩa không giống nhau. Hai lần đầu tìm người, đặc biệt là lần thứ nhất, hoàn toàn là bởi vì tướng mạo tương tự, còn có chính là, ta rất yêu thích bộ dáng của người trong “Đa Tình sơn”. Nhưng ta cũng không thích lừa mình dối người, cho nên lúc người từ chối, ta trái lại thở phào nhẹ nhõm.”

“Vậy tại sao còn có lần thứ ba?”

“Ta tiếp xúc nhiều ông chủ lớn, hoặc là đã kết hôn, phu thê ân ái, hoặc là nuôi vài tiểu tình nhân. Mọi người đều là nam nhân trưởng thành, áp lực công việc rất lớn, nên là có nhu cầu phải giải quyết. Ta lúc đó tại một cuộc hội nghị, uống rượu, bị một người trêu chọc, liền gửi nhắn tin cho trợ lý, bảo cô ấy lo liệu. Lúc ta và Du Tiến Chu không hoàn toàn chấm dứt, ta còn có cố, nói ta có người yêu ở nước ngoài. Nhưng thời điểm này cậu ấy và ta đã mất liên hệ hơn một năm. Trong lúc nửa say nửa tỉnh, tâm lý nghĩ, nuôi tình nhân thì cũng không có gì khó, ta thích là được. Ta thề ta khi đó không phải nghĩ người và cậu ấy giống nhau nhiều thế nào, mà là nghĩ đến bộ dáng người trong “Đa Tình sơn”. Năm thứ nhất ta rất ít gặp mặt người cũng là bởi vì, người cùng cậu ấy tướng mạo tương tự khiến ta cảm giác vô cùng kỳ quái, kỳ quái đủ để khiến ta hối hận việc ký hợp đồng với người là một quyết định sai lầm. Vốn dĩ năm thứ nhất ta đã muốn kết thúc hiệp đồng với người. Nhưng sau đó ta có thể phân rõ người và cậu ấy. Các người hoàn toàn khác nhau, ta không có hồ đồ, người chính là người. Hơn nữa người khi đó... lạnh nhạt nhưng ngoan, cho người khác cảm giác chính là, nghe lời, cũng sẽ không gây phiền toái, cho nên sau đó ta thay đổi chủ ý, cảm thấy nuôi người cũng rất tốt đẹp.”

“Ồ ” Nguyên Sơ nói, “Sau đó thì sao?”

Hạng Tri Lam nói: “Người xem, trong chuyện này, mục đích cũng không phải là cùng người phát triển tình cảm, đúng không? Thế nhưng trong quá trình, chúng ta sinh ra tình cảm. Có thể mục đích ban đầu của người không phải là yêu thích diễn xuất, nhưng không thể nói người không hề yêu thích nó chút nào. Có thích hay không, cái này phải hỏi nội tâm của bản thân người. Không nên bởi vì câu nói của người khác mà tùy tiện hủy bỏ.”

Nguyên Sơ yên lặng, cô lại trong chăn, trầm giọng nói: “Ngủ ngon.”

Hạng Tri Lam dở khóc dở cười, “Có thích hay không đều không quan trọng, người còn trẻ, có thể thử nghiệm rất nhiều chuyện khác...”

“Tôi cảm thấy tôi vẫn còn yêu thích nó. Bởi vì rất nhiều lúc, nó khiến tôi thật sự vui vẻ.”

Hạng Tri Lam ôm y vào trong lồng ngực của hắn, đắp kín chăn, “Ngủ ngon.”

37. Chương 37: Hoa Hồng Nở Rộ 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoạt động ở Thượng Hải lần này không phải chỉ có một mình Nguyên Sơ, tuy rằng Lương tỷ nói, tranh thủ biểu hiện tốt có thể sẽ giành được thân phận từ thương hiệu, nhưng Nguyên Sơ chẳng hề ôm cái hi vọng này. Thương hiệu này rất coi trọng lý lịch của nghệ nhân, trong khi Nguyên Sơ hai năm nay hai lần bị hắt nước bẩn đến thảm (bị người khác tung tin xấu gây mất hình ảnh với công chúng), dù thế nào cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, đặc biệt là xung quanh còn có rất nhiều vị tiểu sinh, tiểu hoa trẻ tuổi xinh đẹp, đang trên đà phát triển tốt, cũng không có scandal nào.

Dù sao thì đây chính là công việc, nếu đi, thì phải cố gắng hoàn thành tốt hoạt động của thương hiệu. Hiện trường có rất nhiều fan, lúc Nguyên Sơ đến, cũng nghe được tiếng hét chói tai, có người đang gọi tên Nguyên Sơ, y hướng về đoàn người cười cười, tiếng hét chói tai càng lớn hơn. Nguyên Sơ có chút... thụ sủng nhược kinh (được nhiều người yêu thương mà vừa mừng lại vừa lo), luôn cảm giác mình đã rất lâu không được đãi ngộ này.

Hoạt động kết thúc, y nhận được điện thoại của Lương tử, hỏi y có muốn đóng phim hay không, cô đang tranh thủ giúp y nhận vai diễn, nếu như y muốn, lập tức về Bắc Kinh thử vai.

“Phim gì a?”

“Phim của đạo diễn Cố Tích.”

Cố Tích so với Mẫn Thanh Nhân còn nổi danh hơn, đã giành được không ít giải thưởng, doanh thu phòng vé cũng rất cao. Nguyên Sơ động lòng, “Diễn loại phim nào?”

Lương Du dừng một chút, “... Phim chiếu mạng.”

Phim trinh sát hình sự, tạm xác định hai mươi tập, Lương Du giúp Nguyên Sơ thảo luận vai nam thứ. Hai năm qua, phim chiếu mạng đã thành xu hướng chung, đây là lần đầu Cố Tích chuyển sang làm thể loại phim này, bao nhiêu người bầu víu quan hệ với ông ấy mục đích muốn vào đoàn phim, Lương Du muốn giúp Nguyên Sơ thảo luận vai nam chính, nhưng nhà đầu tư đã sớm định sẵn người, nên liền lùi lại mà thảo luận vai nam thứ. Nguyên Sơ đến hiện trường, xem thử qua kịch bản một chút, nhìn sắc mặt đạo diễn, tựa hồ không phải rất hài lòng. Y đi máy bay suốt đêm để trở về Bắc Kinh, thêm vào uống thuốc, tinh thần hiện tại thực sự không nhắc lên nổi. Dưới cái nhìn của y, tính cách nam thứ được thiết lập quá phạp thiện khả trần (thành ngữ nói về việc một người không có giá trị gì để được ca ngợi nhưng cũng không có gì xấu), với lại y rất lâu đã không diễn vai thiếu niên nhiệt huyết, lỗ mãng. Cố Tích nhìn Nguyên Sơ một lúc, gọi trợ lý đạo diễn cho y một phần kịch bản khác. Nguyên Sơ mới vừa nhìn đoạn mở đầu, Cố Tích bỗng nhiên lên tiếng, “Ta nghe lão Kiều đề cập tới người”. Nghe xong câu này, áp lực của Nguyên Sơ liền tăng đột ngột. Kiều Diệp là đạo diễn của “Đa Tình sơn”. Sau khi Nguyên Sơ khư khư cố chấp không nghe lời khuyên mà chạy đi đóng phim truyền hình, Kiều Diệp có chút phát hỏa với việc làm này của y, sau cùng thì cả hai ít liên hệ. Nguyên Sơ không nghĩ tới, Kiều Diệp lại đề cập mình với Cố Tích.

Kịch bản Cố Tích đưa cho y là đại nhân vật phản diện, có vẻ thần kinh bất ổn, là một thiên tài nhưng luôn chán ghét xã hội (hay được gọi là Antisocial: Hội chứng chống xã hội), thiết lập tính cách cũng tương đối khuôn mẫu, nếu diễn không tốt sẽ trở thành hình tượng ngu xuẩn. Trợ lý đạo diễn cùng y đối diễn, là một cảnh trình sát cùng tội phạm thăm dò lẫn nhau.

Sau khi kết thúc, Cố Tích cùng biên kịch thảo luận một chút, sau đó ra quyết định.

Đoàn phim đã định nhân vật nam nữ chính rồi, Nguyên Sơ từng nghe nói đến nam chính, nhưng không có hợp tác qua, là tiểu sinh tốt nghiệp đại học về diễn xuất mấy năm gần đây, nữ chính là Hạ Anh. Hạ Anh cũng nhận không ít giải thưởng, kỹ năng diễn xuất cũng tốt, hai năm qua thay đổi đoàn đội mới, tài nguyên tốt lên hẳn, Nguyên Sơ đối việc lần này, cũng hơi kinh ngạc, sau đó nói chúc mừng với Hạ Anh. Qua hai ngày, Lương Du nói với Nguyên Sơ, nam thứ cũng định rồi, là Hạ Kha Hàng. Những năm này Nguyên Sơ diễn không ít phim, cuối cùng khi tiến vào đoàn phim, vừa nhìn, có rất nhiều người quen.

Tiểu Lưu cũng chính thức kết thúc kỳ nghỉ, bắt đầu đi theo bên người Nguyên Sơ, bạn trước bạn sau.

Cảnh quay của bộ phim này chủ yếu tại Cấp Nhĩ Tân, phần lớn thời gian quay cũng tại đây. Tuy rằng phần diễn của Nguyên Sơ không phải lúc nào cũng có, thậm chí qua vài đoạn mới đến cảnh quay quan trọng, nhưng Cố Tích yêu cầu toàn bộ diễn viên phải theo suốt hành trình cùng đoàn phim. Cố Tích yêu cầu cao, Nguyên Sơ cũng tràn đầy tự tin và hy vọng đối với bộ phim lần này. Y cảm thấy mình vừa tìm lại được cảm hứng diễn xuất, cảm giác cực kỳ vui vẻ khi được bộc lộ kỹ năng của bản thân, gánh nặng sinh hoạt đều có thể bỏ xuống, đặc biệt, lần này diễn là một vai phản xã hội không bị pháp luật và đạo đức xã hội trói buộc, tùy tâm sở dục (tự do làm theo ý mình), xáo quyết ích kỷ, vĩnh viễn sẽ không làm khó bản thân.

Qua năm mới, công ty cũng bận rộn. Hạng Tri Lam không thể theo đến Cấp Nhĩ Tân, chỉ có thể mỗi ngày gọi điện thoại cho Nguyên Sơ. Giữa lúc quay phim, Nguyên Sơ còn cố gắng xin đạo diễn nghỉ hai ngày để

về Bắc Kinh kiểm tra hẩn, điều đáng vui mừng chính là, tình trạng sức khỏe và tâm lý của y ngày càng tốt lên.

Bộ phim này quay ba tháng, thời điểm trở về Bắc Kinh lại đến mùa hạ. Năm ngoái, vừa vào mùa hạ không bao lâu, cũng chính là lúc tất cả mọi chuyện bắt đầu thay đổi.

Hạng Tri Lam đến sân bay đón Nguyên Sơ, y cùng mọi người trong đoàn phim lên tiếng chào hỏi, sau đó xin phép đi trước. Có người hiếu kỳ, người hôm nay tới đón y và người mỗi ngày gọi điện thoại cho y có phải là cùng một người hay không, Nguyên Sơ cười không nói, Hạ Anh lườm một cái.

Nguyên Sơ dựa vào trong lồng Hạng Tri Lam. “Một ngày không gặp, như cách tam thu”; “tiểu biệt thắng tân hôn”... Nguyên Sơ cảm thấy hình dung như thế này cũng không quá đáng. Y thật sự nhớ hẩn.

Hạng Tri Lam cho y đón gió tẩy trần, hỏi y muốn ăn cái gì. Nguyên Sơ nói: “Không muốn ăn ở bên ngoài, muốn về nhà.”

“Được, vậy về nhà.”

Sau khi về nhà không phải là ăn cơm...mà là ăn “thịt”. *nghĩ sao thì chính là như vậy đó hí hí ~ *

Hai người ở nhà suốt hai ngày, Nguyên Sơ có hứng thú, liền mở phát sóng trực tiếp làm cơm. Vẫn là mặc cái tạp dề màu xanh lam hoa nhỏ kia, Đạn Mạc ở bên cạnh không ngừng trêu chọc, càng cảm thấy bầu không khí thoải mái. Ai hỏi gì y cũng sẽ vui vẻ trả lời, thoát nhìn y ngày hôm nay tâm tình rất tốt. Nguyên Sơ hôm nay thật khác so với những lần trước, không có miễn cưỡng, cũng sẽ không ủ rũ chán nản khi có ai nhắc đến tin tức xấu. Thế giới của Nguyên Sơ như đã có dương quang xuất hiện xán lạn, cảm giác này thật tốt.

Kết thúc phát sóng trực tiếp, Nguyên Sơ mang món ăn lên, gọi Hạng Tri Lam đi ra ăn cơm. Y cười cười nhìn Hạng Tri Lam, “Thử xem tôi có bị giảm sút không?”

Hạng Tri Lam gấp một miếng bắp cải xào bỏ vào miệng, cười, “Không giảm.”

Nguyên Sơ cũng bắt đầu ăn cơm, hiện tại y cơ bản đã khôi phục việc ăn uống bình thường, có lúc quá đói bụng, còn có thể ăn nhiều hơn chút. Y đang ăn, bỗng nhiên dừng lại, nói: “Hạng Tri Lam, tôi cảm thấy tôi đã ổn. Chúng ta ngày mai đi bệnh viện kiểm tra lại đi. Nếu như tôi thật sự hoàn toàn khỏi bệnh, vậy tôi liền quay về nhà, đem vật dụng của mình chuyển về.”

“Nếu như không khỏi bệnh sẽ không chuyển phải không?”

Nguyên Sơ có chút chột dạ, “Thực ra lúc trước tôi vẫn luôn lo lắng, nếu như tôi không khỏi bệnh thì phải làm sao bây giờ? Tôi vẫn nghĩ, tôi không thể liên lụy anh a.” Y lén lút nghĩ rất nhiều lần, nếu như có một ngày Hạng Tri Lam không chịu đựng được mình nữa, bản thân lúc ấy làm sao tỏ ra không chật vật mà rời đi. Nhưng ngày qua ngày ở chung, cảm giác lo lắng dần dần tiêu tan. Là Hạng Tri Lam cho y tự tin.

Hạng Tri Lam đặt đũa xuống, nghiêm mặt nói: “Người chưa từng liên lụy ta. Thực ra, ta cảm thấy là ta liên lụy người.”

Nguyên Sơ nhìn hẩn, không hiểu vì sao hẩn lại nghĩ như vậy.

“Người làm công việc này, có thể, tình yêu của người và ta vĩnh viễn không thể công khai với công chúng. Nếu như không phải vì ta, e rằng bây giờ người đã cùng nữ nhân mà mình thích, quang minh chính đại nắm tay đi dạo phố, còn có thể kết hôn sinh con. Đi cùng với ta, thật giống, có chút thiệt thòi.”

“Anh không cần nghĩ vớ vẩn!” Hạng Tri Lam là người yêu rất tốt, rất tốt, hẩn đã giúp y rất nhiều, bao gồm việc giúp y khỏi bệnh.

Hẩn cũng cười lại với Nguyên Sơ, nói: “Được. Vậy người cũng không cần nghĩ vớ vẩn.”

Căn hộ của Nguyên Sơ bỏ trống quá lâu, vừa vào cửa liền bị tro bụi sắc trắng vào mũi làm ho khan. Trên sofa còn để một nửa sách chưa xem hết. Kéo tất cả rèm cửa sổ lên, gian phòng hiện ra ngổn ngang, u ám, không nhìn thấy sinh khí. Nguyên Sơ cũng tự mình kinh ngạc, thì ra mình đã từng sinh hoạt cấu thả như vậy.

Trên tủ đầu giường ở phòng ngủ có để một tập thơ “Vạn vật lặng im như câu đố”. Nguyên Sơ cơ bản không có ấn tượng gì, y cầm lên lật hai trang, nhìn thấy bài thơ kia, chợt nhớ tới cái gì.

“Oh, đoản ca ngọt ngào, người thật biết trào phúng ta, bởi vì ta mặc dù có leo lên gò núi, cũng không cách nào nở rộ giống như hoa hồng. Chỉ có hoa hồng mới có thể nở rộ như một đóa hồng, không thể nào khác hơn. Điều này không thể nghi ngờ.”

Nguyên Sơ nhớ lại tiệc sinh nhật lần đó, lúc bản thân nhìn thấy buổi tiệc sắp kết thúc, lúc vẻ mặt Hạng Tri Lam kinh ngạc khi thấy mình xuất hiện. Sau khi xuất viện, về nhà, tiện tay lật tới bài thơ này, nhìn thấy câu kia, đó cũng là lần đầu tiên y cảm thấy tuyệt vọng đến nỗi muốn đi chết. Khi đó y luôn nghĩ “Chỉ có hoa hồng mới có thể nở rộ như một đóa hồng. Chỉ có mối tình đầu mới là chân ái. Chỉ có thiên nga mới có thể trở thành thiên nga. Nhưng còn mình là cái gì chứ? Chẳng là cái gì cả.”

Nguyên Sơ nhìn chăm chăm bài thơ này, cảm thấy bản thân thật may mắn. Có lẽ là tình yêu của Hạng Tri Lam cho thêm dũng khí. Y khép lại tập thơ này, nghĩ thầm, chỉ có hoa hồng mới có thể nở rộ như một đóa hồng, chỉ có hoa dành dành mới có thể thơm ngát như hoa dành dành, chỉ có Nguyên Sơ mới có thể là Nguyên Sơ. (ý là cái gì của mình thì chính là đã định sẵn của mình)

Bonus tập thơ “Vạn vật lặng im như câu đố”:

38. Chương 38: Hoa Hồng Nở Rộ 2

Từ trước đến nay, diễn xuất luôn khiến Nguyên Sơ dễ dàng thu được cảm giác thành công nhất. Sau khi hợp đồng cùng công ty Phong Lạc đến kỳ hạn, y độc lập, bắt đầu tự mình tiếp nhận kịch bản. Y lần thứ

hai đăng weibo giới thiệu tóm tắt công việc vào hộp thư công tác, thú vui lớn nhất của y là mỗi ngày kiểm tra hộp thư, không phải đều là tin nhắn mời công tác, mà nhiều hơn chính là những lời biểu lộ tình cảm của fan, cũng có chen lẫn những lời chửi rửa từ anti, nhưng hiện tại y đã không quan tâm.

Nguyên Sơ lại nhận thêm bộ phim, ở nhà chưa được ba tháng, liền hì hục thu dọn quần áo đi đến Hoàn Kiếm. Hạng Tri Lam ngăn cản cũng không được. Vừa đi không tới một tuần, y liền gửi tin nhắn kèm bức ảnh cho Hạng Tri Lam: “Cố đẹp trai không chứ!” Trong hình Nguyên Sơ mặc quân phục thời Dân quốc, trên mặt dính một chút bùn, khóe môi cong lên, cười đến mười phần lưu manh. Hạng Tri Lam nghĩ thầm, nụ cười này toát ra hết thấy khí chất thiếu niên, như khi Nguyên Sơ mười sáu tuổi.

Từ đợt Nguyên Sơ đi Cấp Nhĩ Tân đóng phim, Hạng Tri Lam liền rút kinh nghiệm xương máu. Ngày xưa hắn hận không thể cả ngày làm việc ở công ty, nhưng bây giờ thay đổi tác phong hẳn, lúc Nguyên Sơ có ở nhà, hắn tan ca liền trở về, Nguyên Sơ đi đóng phim, hắn liền cách hai tuần dành ra ít nhất một ngày đi tới phim trường thăm y, chỉ là để giải nỗi khổ tương tư.

Bộ phim lần này quay gần năm tháng, thời điểm trở về đã là mùa đông. Sinh hoạt dần dần tiến vào quỹ đạo, trở về trạng thái yên tĩnh cùng yên ổn. Hạng Tri Lam sớm xử lý tốt công việc và hội nghị, dành ra thời gian ở cùng Nguyên Sơ. Hạng Tri Lam nghe Tôn Yến Ngữ kiến nghị, đến cửa hàng rượu ngon nhất trong thành phố, đặt trước phòng Vip, gọi người tung cánh hoa hồng khắp trong phòng, còn có bữa tối dưới ánh nến lãng mạn. Hắn gửi nhắn tin cho Nguyên Sơ, Tôn Yến Ngữ ở một bên nói: “Thực ra đây là Dung Dung ra chủ ý, nói bá đạo tổng tài trong phim truyền hình đều làm như vậy. Nếu không hữu hiệu, đừng trách ta.”

Hạng Tri Lam cười khê, “Tô điểm mà thôi.”

“Là sao?”

“Những thứ này đều là yếu tố phụ, vật ngoại thân, không quan tâm chuyện cảm thấy cảm động hay là khôi hài, mà chỉ là tô điểm cho tình cảm bọn ta thêm phong phú. Thêm gấm thêm hoa thôi, phương thức không quan trọng.”

Tôn Yến Ngữ nhìn từ điểm xa hoa trước mắt, yên lặng không nói. Hạng Tri Lam nhận được tin nhắn hồi âm của Nguyên Sơ, vỗ vai Tôn Yến Ngữ, “Được rồi, người trở về đi.”

Tôn Yến Ngữ lấy điện thoại di động gọi xe đến đón, cảm khái câu: “Tháo mai giết lừa.” (*Sau khi xay xong thì giết chết lừa = Qua cầu rút ván*)

Hạng Tri Lam mỉm cười, “Ngày khác mời người ăn cơm.”

Nguyên Sơ đến nơi, trực tiếp lên lầu. Nhìn kĩ số phòng Hạng Tri Lam đã gửi cho, y nhẹ nhàng chạm vào cửa, phát hiện cửa là khép hờ. Đẩy cửa ra, nhìn dưới sàn đầy cánh hoa hồng, Nguyên Sơ trong lúc nhất thời không biết đặt chân ở đâu mới thích hợp. Y trong lòng nghi ngờ không phải là mình đi lộn chỗ chứ? Lui ra kiểm tra lại số phòng, không sai. Lúc Nguyên Sơ cẩn thận từng li từng tí tránh dẫm lên cánh hoa mà đi vào, Hạng Tri Lam từ phòng tắm đi ra, tóc tai vẫn còn ướt. Hắn hướng Nguyên Sơ cười, như là có điểm đặc ý, “Thế nào?”

Nguyên Sơ bấu môi một cái, “Ấu trĩ.”

Hạng Tri Lam đi đến ôm y, trên người hắn mới vừa tắm xong còn vương lại mùi thơm, “Mùa đông lạnh thế này, ta làm ra một gian phòng đầy hoa hồng như thế thật không dễ dàng, người tốt xấu cũng nên khen ta một chút a.”

Nguyên Sơ qua loa mà hôn hắn một cái. Hạng Tri Lam siết chặt eo y, không cho y rời khỏi vòng tay, Nguyên Sơ liền hôn hắn thêm một cái, nói: “Để tôi đi tắm trước đã.”

Nguyên Sơ tắm được một nửa thì Hạng Tri Lam đi vào, hai người ồn ào một lúc, cả hai đều nổi lên phản ứng. Hạng Tri Lam dùng tay giúp Nguyên Sơ giải quyết, hai người qua loa ở trong nước “ma sát”, sau đó liền lăn tới trên giường. Trên giường cũng bày đầy cánh hoa hồng, sắc đỏ của cánh hoa làm nền, kết hợp với da dẻ trắng nõn, vóc người thon gầy tinh tế của Nguyên Sơ đánh vào thị giác khiến cổ họng Hạng Tri Lam càng cảm thấy khô nóng. Hạng Tri Lam không có đam mê tình thú, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh này,...lại làm ngược. Muốn lưu lại dấu vết của hắn trên người Nguyên Sơ, mặc kệ sâu hay cạn, nhưng tốt nhất phải vĩnh viễn không xóa được.

Hắn nửa cắn nửa mút mà hành hạ cổ Nguyên Sơ, không ngừng xoa nắn, vuốt ve y. Nguyên Sơ ở dưới thân hắn thở dốc rên rĩ, bị hắn trêu chọc mà bắt đầu nổi lên phản ứng. Y muốn “tự an ủi”, lại bị Hạng Tri Lam đè xuống không cho. Nguyên Sơ trong mắt ngập nước vì ủy khuất, mang chút hờn dỗi, trách hắn: “Làm cái gì a.” Hạng Tri Lam nhìn y, cúi đầu hôn vào môi của y, một đường hôn xuống, cuối cùng ngậm hạ thân y.

Nguyên Sơ nẩy người lên, hạ thân đột nhiên bị ngậm lấy suýt chút nữa đã bắn ra. Khoái cảm trong lòng lớn hơn nhiều so với khoái cảm sinh lý, y cảm thấy tiếng nói mình càng khàn, khô khốc: “Anh sao có thể...” Y bị chặn lại không nói được nữa, Hạng Tri Lam bắt đầu liếm láp, cẩn thận nghiêm túc, Nguyên Sơ tay nắm chặt ráp trải giường, mở miệng lớn hô hấp, cảm thấy nếu như không dùng sức hô hấp, rất có thể sẽ nghẹt thở mà chết. Nguyên Sơ muốn nói gì đó, nhưng không cách nào lựa ra những từ ngữ đang hỗn loạn trong đầu, chỉ có thể không ngừng gọi tên Hạng Tri Lam, gọi đến lúc sau, mơ hồ nghĩ điều gì liền khóc nức nở. Suy nghĩ của y hoàn toàn hồng mất ngay khoảnh khắc bắn vào trong miệng Hạng Tri Lam, trong đầu chợt lóe một đoạn ngắn trong tiểu thuyết đam mỹ của cô bạn Kim Hoàng, y ghen ngào, “... Lão công.” **tôi định ghi là “Chồng” nhưng thôi để “Lão công” thấy hợp hơn**

Hạng Tri Lam đang muốn nhả vật trong miệng ra, đột nhiên nghe tiếng gọi “Lão công.” của Nguyên Sơ như thế, liền không kiềm chế mà nuốt xuống một cái. Ý thức được bản thân vừa nuốt cái gì, thần sắc Hạng Tri Lam trở nên vi diệu, chớp mắt, cầm lấy khăn tắm nhanh chóng lau miệng. Nguyên Sơ thần trí tỉnh táo lại, thẹn thùng mà nhích người lại hôn lên môi Hạng Tri Lam. Bọn họ môi lưỡi dây dưa, cộng hưởng mùi vị có chút tanh nồng J. Hạng Tri Lam trở người Nguyên Sơ lại, giúp y làm trơn và mở rộng hậu huyệt, thời điểm tiến vào, Nguyên Sơ quay đầu lại, cùng hắn hôn môi. Hạng Tri Lam không ngừng đem hạ thân ra vào hậu huyệt khiến Nguyên Sơ rên rĩ đứt quãng, nhiều lần bị xuyên vào nơi mẫn cảm, Nguyên Sơ khóc lên, thở dốc, nức nở, gập ghềnh trặc trở mà nói: “Hạng... Hạng Tri Lam, anh ngàn vạn đừng, đừng rời khỏi tôi.”

Hạng Tri Lam kề bên tai y, hơi thở nóng bỏng, trầm khàn, ôn nhu: “Ta sẽ không rời khỏi người.”

“Tôi rất yêu anh a.” Nguyên Sơ nói năng lộn xộn, “Anh tốt như vậy... Tôi rất yêu anh, rất yêu anh, Hạng Tri Lam... Tôi cả đời đều sẽ yêu anh... Lão công.”

Hạng Tri Lam hôn sống lưng của y, nụ hôn kia còn có sự chân thành, yêu thương. Hắn thay y xóa đi nước mắt trên mặt, vừa ôn nhu vừa mang theo ý cười: “Ta cũng yêu người”. Hắn chính là rất thích hai từ “Lão công” này nha.

Dại sự tình thú kết thúc, hai người nằm nghỉ một lúc, Hạng Tri Lam cố ý chọc ghẹo mà vô tình Nguyên Sơ một cái, “Ba” một tiếng giòn vang, Nguyên Sơ trừng mắt với hắn, hắn cười, “Đi tắm thay quần áo, còn có một bữa tối ánh nến chờ người đấy.”

Nguyên Sơ lười biếng, “Đã hơn tám giờ rồi.”

“Một ngày ba bữa, thiếu cũng không được.”

Nguyên Sơ nói: “Không muốn động.”

Hạng Tri Lam nói: “Vậy ta giúp người đi tắm rửa?”

Nguyên Sơ nghĩ lại, vẫn là ngồi dậy, không tắm rửa thật sự rất khó chịu.

Bữa tối ánh nến ở tầng cao nhất, có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh đêm trong thành phố. Phòng ăn thanh nhã tinh tế, hai người âu phục sạch sẽ, hoàn toàn không nghĩ đến ít phút trước cả hai còn trần trụi ở trên giường “đâm chém” chật vật. Nhân viên phục vụ dâng rượu và đồ ăn lên cho bọn họ, Nguyên Sơ nhẹ nhàng cùng Hạng Tri Lam đụng ly rượu đỏ vào nhau. Nói là bữa tối ánh nến thì liền có cây nến, ánh sáng ngọn nến ấm áp phản chiếu thân sắc hai người đều rất ôn nhu. Nguyên Sơ đang cúi đầu nghiên cứu món ăn, Hạng Tri Lam gọi một tiếng, “Nguyên Sơ.”

Nguyên Sơ ngẩng đầu, thấy một màn khuôn mẫu cũ, nhưng vẫn luôn làm người ta vô cùng xúc động: Hạng Tri Lam không biết từ đâu móc ra cái hộp nhỏ, từ từ mở ra, đem đến trước mặt y, là một chiếc nhẫn kim cương. Hắn ôn nhu, có chút khấn trương cười, nói: “Xin hỏi Nguyên Sơ tiên sinh, người có nguyện ý, cùng nắm tay ta đi hết cuộc đời này không?”

Trong nháy mắt, Nguyên Sơ ngỡ ngàng. Y chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay. Y phát hiện bản thân khắc chế không nổi mà nhẹ nhàng run lên, cổ gồng nhẫn nại mới có thể không khóc thành tiếng.

Hạng Tri Lam kiên trì chờ giây lát, sau đó nhìn thấy Nguyên Sơ chậm rãi lắc đầu. Hắn cảm thấy nhịp tim của mình như ngừng lại, trong đầu suy đoán rất nhiều lý do. Nguyên Sơ đau xót mà nói: “Mẫu đạo diễn mới vừa gọi tin nhắn cho tôi, “Sóng bạc” được đưa vào danh sách đề cử ở Liên hoan phim, ở hai hạng mục “Đạo diễn xuất sắc nhất” và “Nam diễn viên xuất sắc nhất”. Người ta thường nói “tình trường thất ý, sự nghiệp tràng đắc ý” (*thất bại trong tình yêu nhưng lại thành công trong sự nghiệp*), cũng như ngược lại, cho nên, tôi bây giờ không dám quá đắc ý...”

Hạng Tri Lam đem cái hộp nhỏ “cách” đóng lại, “Được thôi, hiện tại không muốn, sau này cũng đừng muốn.”

“Ay..ay ” Nguyên Sơ vội vàng nói, “Tôi chỉ là.. rất quý trọng cơ hội lần này.”

“Nhưng ta hi vọng người có thể tâm tư bình thường một chút **ý anh là kêu em nó bớt mê tín chứ gì!!!**. Huống hồ, lúc người mới lắc đầu, ta còn tưởng rằng ta bị người ghét bỏ.”

“Tôi làm sao có thể ghét bỏ anh!”

Hạng Tri Lam vẫn cứ cảm thấy buồn bực trong lòng, Nguyên Sơ nói rất nhiều chuyện không đâu để thay đổi bầu không khí, thậm chí còn làm trò con bò để dỗ ngọt hẳn. Cuối cùng trong bữa tối ánh nến lãng mạn, vẫn cứ một người phiền muộn, một người lo lắng. Nguyên Sơ than thở, “Tôi nghĩ, chờ lễ trao giải kết thúc, anh lại cho tôi, như vậy, nếu như tôi không nhận giải thưởng, ít ra cũng còn được ái tình, không đến nỗi trắng tay, có được không?”

Hạng Tri Lam nói: “Được, được. Người nói sao ta nghe vậy! ”

39. Chương 39: Lễ Trao Giải

Nguyên Sơ không biết từ khi nào lại mê tín như thế, từ đầu đến cuối vẫn không nhận chiếc nhẫn kia.

Liên hoan phim tổ chức vào khoảng giữa tháng tư, có một số việc nóng lòng cũng không được, Hạng Tri Lam buồn bực cũng không làm gì được y, thôi thì đành đi làm việc khác cần thiết hơn. Ngày giao thừa ấy, Hạng Tri Lam đưa Nguyên Sơ về nhà, cùng mẹ của hắn ăn bữa cơm. Trong lúc nói chuyện liên khăng định, đây chính là “con dâu” bà muốn. Nguyên Sơ biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, bởi vì có kinh nghiệm qua những lần phát sóng trực tiếp, còn có thể vào nhà bếp phụ giúp bà. Mẹ Hạng một tràng lời khen dành cho Nguyên Sơ, không quản có mấy phần chân tâm, nhưng trước mắt coi như hài lòng.

Mấy ngày sau đó, Hạng Tri Lam còn đem Nguyên Sơ giới thiệu một vòng cho những người thân, họ hàng gặp mặt. Nguyên Sơ bởi vì đã cự tuyệt chiếc nhẫn kia, nên dù tâm lý không thích, nhưng vẫn làm bé ngoan nghe theo an bài của Hạng Tri Lam. Ăn cơm tối xong, từ nhà cậu của Hạng Tri Lam đi ra, Nguyên Sơ cúi đầu, bước đi đều từ tốn. Y có cảm giác Hạng Tri Lam ôm chầm vai mình, mang theo ý cười nói: “Ngày mai là ngày cuối cùng.”

“Anh không phải nói đây là nhà cuối cùng à!”

“Còn có các bạn bè thân thiết của ta a. Bọn họ rất muốn chính thức gặp mặt người, trong đó có một người muốn ở ngay mặt nói lời xin lỗi với người.”

“Xin lỗi gì chứ?”

Hạng Tri Lam trầm mặc một chút, hơi áy náy nói: “Chuyện thiệp mời.”

Nguyên Sơ nhìn hần, Hạng Tri Lam giải thích, “Tôn Yến Ngữ lúc đó làm tám thiệp mời kia, vì lười biếng, chỉ nói ‘Mời ngài đến tham gia buổi tiệc chúc mừng sinh nhật Hạng Tri Lam’, không có ghi tên từng người, thiệp mời phát ra ngoài, Lục Thịnh —— chính là người muốn nói xin lỗi với người, hần ta lúc đó có việc không đến được, hần ta khi ấy có đặc biệt yêu thích một tình nhân, chuyện gì cũng không giấu diếm với người đó, kết quả là thiệp mời đến trong tay người. Sau đó ta gọi Tiểu Chanh tra xét lại, tình nhân kia của Lục Thịnh và tiểu sinh đối nghịch với người là anh em họ.”

“Hiện tại thế nào?”

“Hả?”

“Lục Thịnh và tình nhân kia.”

“Đã sớm chấm dứt.” Hạng Tri Lam khẽ cười một tiếng, “Từ khi Lục Thịnh biết chuyện, thì tình cảm đối với tình nhân kia phai nhạt, dù sao việc này làm...cũng là cố ý đâm sau lưng người khác. Lục Thịnh còn cố ý tìm ta phát biểu một phen ngôn luận, nói vòng giải trí phức tạp, không bằng tìm sinh viên cho rồi. Khi đó, ta với người đã chính thức ở cùng một chỗ, ta liền cùng hần ta cãi nhau, sau cùng hần ta muốn ở ngay mặt nói lời xin lỗi với người.”

Nguyên Sơ gật đầu, nhìn chăm chăm mặt đất.

Hạng Tri Lam xoa nhẹ tóc của y, ôn nhu nói: “Lúc đó là ta không đúng.”

Nguyên Sơ phản ứng rất nhanh: “Không sao, đã qua.” Đây không phải là qua loa cho có, mà là y thật sự bỏ qua hết.

Hạng Tri Lam dắt tay y, Nguyên Sơ nhẹ nhàng nắm lại, khẽ mỉm cười.

Bữa tiệc cùng các bạn bè thân thiết của Hạng Tri Lam, so với bữa tiệc cùng trưởng bối, càng huyền ảo hơn. Lần này so với tiệc sinh nhật của Hạng Tri Lam thì nhỏ hơn rất nhiều, có thể tới đều là bạn tốt, bạn lâu năm của hần. Hạng Tri Lam cũng không nói quá nhiều, ăn bữa cơm xong thì trực tiếp dẫn người đi hát karaoke. Mọi người uống rượu, hát ca. Lục Thịnh cố ý tìm Nguyên Sơ, thành khẩn nói xin lỗi, Nguyên Sơ còn nhìn thấy bên cạnh hần ta dẫn theo tiểu nam sinh, thanh tú, ngoan ngoãn, có vẻ rất biết lấy lòng. Y dời ánh mắt, chỉ cười nói không có chuyện gì. Tôn Yến Ngữ từ ngoài chạy vào, thì ra Vạn Dung Dung đang mang thai, nên phải chờ cô nàng đi ngủ mới chạy đến được, một lát nữa là sắp mười hai giờ rồi. Tôn Yến Ngữ đến sau nhưng rất tự nhiên sáp nhập vào hoàn cảnh, có lẽ là do kinh doanh quán bar, cũng từng là người pha rượu nên vô cùng thích ứng những trường hợp như vậy, nửa giờ sau, nơi đây đã hoàn toàn trở thành sân chơi của Tôn Yến Ngữ, cầm micro lên rống to: “High lên nào!”

Ba ngày sau, Hạng Tri Lam nhận được một phong thư do công ty chuyển phát nhanh gửi đến. Hần tiện tay mở ra, một tấm bưu thiếp đến từ Hàng Châu cùng một chiếc chìa khóa rơi ra. Hần dừng một chút, mở

một mặt bưu thiếp kia ra, trên đó viết ba chữ: “Chúc hạnh phúc”. Giữa chữ “Chúc” và chữ “hạnh phúc” là một khoảng cách, có một vết mực vô cùng nhỏ, như là chữ nhân của bưu thiếp kia cuối cùng không biết là chúc ai hạnh phúc, nên bỏ trống. Hạng Tri Lam gọi Trình Tiểu Chanh vào, đưa chìa khóa cho cô: “Căn hộ Nhận Cư kia, đem bán đi.”

*(Giải thích cho đoạn trên *nếu ai quên*: bưu thiếp kia là của Du Tiến Chu, lúc mới trở về nước, Hạng Tri Lam có đưa cho DTC chìa khóa ở căn hộ Nhận Cư, và giờ DTC gửi trả lại, HTL cũng đem căn hộ đi bán, coi như toàn tâm toàn ý với người mình yêu hiện tại)*

Qua hết năm, Nguyên Sơ cũng không vội vã chạy đi công tác. Ung dung ở nhà đợi đến bốn tháng, thu dọn vali, chuẩn bị đi Dominica (một quốc gia nằm trong vùng Caribe) tham gia Liên hoan phim. Trong nước cũng rất quan tâm đến Liên hoan phim ở Dominica, sau khi Nguyên Sơ được đưa vào danh sách đề cử, cũng khơi dậy không ít đề tài bàn tán. Trình Tiểu Chanh giúp Nguyên Sơ và Hạng Tri Lam đặt trước chuyến bay, tài xế lái xe đưa bọn họ đến sân bay, đến nơi Nguyên Sơ xuống xe trước, vừa vào sân bay liền bị vây lại. Y đã thương lượng cùng Hạng Tri Lam, nếu như có quá nhiều fan, hai người bọn họ sẽ tách ra. Nguyên Sơ ở trong đám người nhìn thấy “Pháo tỹ”, y kéo nhẹ kính râm xuống, cười với cô nàng, thì ra cô nàng quần đèn chớp quanh thân, liền nhanh chóng thu hút được sự chú ý của Nguyên Sơ. Y đeo kính râm lên lại, chen khỏi đoàn người đi tới nơi soát vé.

Mãi cho đến khi lên máy bay mới coi như yên ổn.

Hạng Tri Lam trêu ghẹo y: “Cảm giác thế nào?”

“Vẫn tốt.” Nguyên Sơ ung dung thoải mái.

“Được nhiều người yêu thích như vậy cảm giác hẳn là rất tốt?”

Nguyên Sơ lắc đầu, “Bên trong những người hôm nay đến, phần lớn đều là...phong trào. Chỉ có vài fan cũ, thích tôi rất lâu, tôi đã gặp các cô ấy qua rất nhiều hoạt động, thỉnh thoảng các cô ấy còn tổ chức các buổi offline, sẽ cùng nhau làm tặng tôi rất nhiều thứ, không quan trọng giá trị cao hay thấp, mà chính là chân tâm của họ gửi cho tôi. Đoạn thời gian trạng thái tinh thần tôi không tốt, luôn nghĩ, các cô ấy có giống như những người khác nghĩ tôi là người không ra gì hay không? Các cô ấy nếu như biết trạng thái của tôi tệ thế này, sẽ còn tiếp tục yêu thích tôi hay không? Thành tích của tôi không đủ tốt để cho các cô ấy động lực, làm cho các cô ấy kiêu ngạo, tôi thật giống như không có cách nào mang lại cho các cô ấy điều tốt đẹp. Nhưng mà, sau đó khúc mắc được giải, tôi biết bản thân không có khả năng trở thành ngôi sao hạng A, điều tôi có thể làm, chính là diễn tốt từng tác phẩm. Nếu như các cô ấy xem tác phẩm đó, tôi hi vọng các cô ấy sẽ cảm thấy đáng giá. Cái này cũng là việc duy nhất tôi có thể làm. Được yêu thích đương nhiên sẽ có cảm giác sung sướng, nhưng cũng sẽ có áp lực, bởi vì rất nhiều người đều ôm ấp hy vọng, mong chờ vào mình, mình phải cố gắng đạt được mong đợi như họ muốn, hay là thuyết phục bản thân không quan tâm đến những mong đợi của họ. Điều này thật khó khăn.”

Hạng Tri Lam hỏi: “Ta yêu thích...sẽ khiến người có áp lực sao?”

“Tôi cảm nhận được anh không phải chỉ là yêu thích nha” Nguyên Sơ giả vờ bán manh, “Mà là yêu. Yêu là điều tốt đẹp nhất. Yêu sẽ không có áp lực.”

Hạng Tri Lam nhéo má của y. Gần đây Nguyên Sơ ăn uống không tẻ, cả người đều bị nuôi đến tròn thêm một vòng, tươi tắn hơn rất nhiều. Như vậy quá tốt, hẳn nghĩ thâm.

Hôm nay “Sóng bạc” sẽ được công chiếu ngay tại buổi Liên hoan phim. Nguyên Sơ cầm hai tấm phiếu đi vào từ cửa sau, dẫn theo Hạng Tri Lam đến xem. Toàn bộ câu chuyện tràn đầy mùi vị sa đọa, sắc thái tình cảm nhờ có thủ pháp cắt nối của biên tập làm tăng thêm tính mê huyễn. Xem những đoạn liên quan đến tình ái, tâm lý Hạng Tri Lam thực sự không thoải mái. Quá chân thực, quá... trần trụi. Người yêu của hắn, đang trên màn ảnh lớn, bị nhiều con mắt nhìn chăm chăm như vậy. Cảnh giường chiếu lần thứ nhất, Hạng Tri Lam liền có chút mất tập trung, hắn suy nghĩ làm sao mở miệng nói với Nguyên Sơ, sau này diễn phải chú ý chừng mực. Chiếu phim xong, ánh đèn mới chậm chậm sáng lên. Hạng Tri Lam nghiêng đầu đi, phát hiện trên mặt Nguyên Sơ toàn là nước mắt.

“Hắn ta thật là thống khổ” Nguyên Sơ nước mắt lưng tròng mà nhìn về phía Hạng Tri Lam, “Tôi xem một hồi cũng không nhận ra, đó là Hàn Kiêu thống khổ, hay là tôi khi đó thống khổ.”

Hạng Tri Lam lo lắng, vô số quy tắc vừa lập ra định nói với Nguyên Sơ bỗng nhiên bị dập tắt. Hắn nhẹ nhàng ôm y, giúp y lau nước mắt, để đầu của y dựa vào vai hắn. Hạng Tri Lam nói: “Không có chuyện gì, có ta ở đây rồi.”

Lễ trao giải đêm đó, Nguyên Sơ cùng Hạng Tri Lam ngồi cạnh nhau. Hạng Tri Lam nhìn gò má của y, có nét vừa kiên nghị vừa ung dung, hắn lại có cảm giác “Đứa trẻ nhà mình vừa mới trưởng thành”:)))) Giải thưởng từng cái từng cái được trao đi, lúc đến giải “Nam diễn viên xuất sắc nhất”, Nguyên Sơ lưng thẳng tắp, nắm chặt tay.

“Nam diễn viên xuất sắc nhất là —— ”

Rất nhiều năm sau, Nguyên Sơ đều nhớ rõ khoảnh khắc này. Trên sân khấu long trọng trong tiếng nhạc lễ trao giải, dưới khán đài, Hạng Tri Lam đem chiếc nhẫn chậm rãi đeo vào ngón tay y.

Nam diễn viên xuất sắc nhất không phải Nguyên Sơ.

Nguyên Sơ còn chưa kịp bị thương, còn chưa kịp dâng lên sự thất vọng.

Trong tiếng nhạc, vô số người rít gào cùng tiếng hoan hô, Hạng Tri Lam khom lưng cúi đầu, hôn lên ngón tay của Nguyên Sơ.

“Anh yêu em”

Buổi lễ này thật giống như....vì bọn họ mà làm.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-co-hoa-hong-moi-no-ro-nhu-mot-doa-hong>